

MÉS D'UN MILIÓ DE PELEGRINS ENVAEIXEN ROMA

Joan Pau II ja és beat!

Ja ha passat una setmana des que Joan Pau II va ser proclamat beat. Tot i això, encara continuen ben intenses les emocions quan rememorem tot el que es va viure a la plaça de Sant Pere del Vaticà l'1 de maig passat. Els pelegrins que van tenir la fortuna de ser a Roma, més d'un milió i mig, recorden les hores sense dormir, l'espera esgotadora, l'allau de fidels, la pluja de la vetlla de pregària del dissabte 30 d'abril i el sol radiant que va lluir durant tota la beatificació l'endemà, l'emoció quan es va descobrir el tapís amb el rostre del Papa polonès... però no només ells van vibrar amb la proclamació de Joan Pau II com a nou beat de l'Església, també els milions de fidels que van seguir la cerimònia a través de la televisió mantenen inesborrables a les retines les imatges d'aquell moment històric. Joan Pau II, el Gran, model de santedat, ha deixat una empremta profunda en el cor de l'Església, però també en no catòlics i fins i tot en no creients. En aquest número us oferim un reportatge especial sobre la beatificació, on recuperem els moments principals d'un esdeveniment molt esperat des de fa sis anys.

Benet XVI:
«Amb el seu testimoni el Papa ens va retornar la força de creure en Crist»

Sumari

- P 22 Presentat l'oratori «Les noces de sang» a Solsona
- P 25 Centenari del naixement de Jaume Bofill
- P 28 La tasca d'Acció contra la Fam a Líbia
- P 29 Biografia del pare passionista Aita Patxi
- P 32 Xerrada bíblica del caputxí Jordi Cervera

Editorial

Karol, el beat de la gent

La fama de santedat l'Església catòlica l'ha considerada sempre un element fonamental per accelerar una causa de beatificació. Joan Pau II fou aclamat per a molts com a sant en el moment mateix de la seva mort. El lema «*Santo subito*» era molt més que una màxima oportunista, ha quedat palès aquests tres dies a Roma on s'ha viscut una veritable festa dels pobles: la vigília de preparació al capvespre del dissabte al Circ Màxim, la celebració de la beatificació el diumenge primer de maig a la plaça de Sant Pere presidida per Benet XVI, amb la posterior veneració de les despulles del nou beat i la missa d'acció de gràcies dilluns a la mateixa plaça presidida pel cardenal Bertone. Hi ha acudit més d'un milió de pelegrins d'arreu del món, amb un entusiasme que ha desbordat totes les expectatives. Als carrers i places curulls com mai, entre cants, imatges i enregistraments de la seva veu ferma, es vivia l'esperit del Papa polonès. No ha estat casual la data escollida per a aquest acte eclesial: el primer de maig. Va ser per iniciativa de Joan Pau II que l'Església universal celebra des de l'any 2000 el segon diumenge de Pasqua com el diumenge de la Divina Misericòrdia. La devoció que va començar santa Faustina Kowalska en la seva Polònia nadiua va ser estesa per tota l'Església pel papa Wojtyła que va morir, precisament, la vigília d'aquesta data. Una altra coincidència significativa: el dia 1 de maig és el dia de Sant Josep Obrer. El 14 de setembre farà 30 anys de l'encíclica *Laborem exercens* sobre el treball humà, un document molt avançat en el terreny social que recull la vivència d'un Karol Wojtyła treballador en una pedrera i en una indústria química. També Benet XVI ha subratllat la pregona devoció mariana de Joan Pau II —*Totus tuus*— en aquest mes dedicat popularment a Maria. El de Joan Pau II ha estat un pontificat ex-

traordinari des de tots els punts de vista. En aquests 27 anys el món va canviar i el Papa polonès va tenir un paper important en aquesta transformació: el comunisme soviètic es va enfonsar i el mur de Berlín va caure. Certament no cal atribuir-ho només a Joan Pau II que era la baula d'una cadena però, com ha declarat el líder sindicalista Lech Walesa, «sense la baula no hi ha la cadena». Joan Pau II va defensar la vida humana, la dignitat de l'home i de la dona, la família, la llibertat religiosa, els drets dels pobles, la pau... Amb tot —com ha escrit Andrea Tonnelli— no s'ha beatificat el pontificat ni el seu magisteri ni els seus dots de governant ni la seva estratègia geopolítica. Ha estat beatificat un home que vivia immers en Déu i per això sabia estar plenament immers en el món. Catalunya ha estat l'única comunitat autònoma amb representació oficial a la beatificació: hi ha assistit la vicepresidenta del govern, Joana Ortega, i el cardenal Lluís Martínez Sistach. L'arquebisbe de Barcelona va encapçalar el pelegrinatge organitzat pel Club+Amics presidint una eucaristia en català a l'església del Gesú de Roma on va glossar el testimoni abnegat del Pontífex i on va anunciar els actes que se celebraran a l'arxidiòcesi amb motiu d'aquesta beatificació que culminaran amb la propera visita del cardenal Camillo Ruini, vicari de la diòcesi de Roma i estret col·laborador del papa Wojtyła durant el seu llarg pontificat. Beat Joan Pau II, pregueu per nosaltres.

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORS

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Xavier Bisbal, Carme Brunso, Cinto Busquet, Lucía Caram. Agustí Codinach, Enric Frigola, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Joan E. Jarque, Dani Majà, Francesc Malgosa, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Gemma Morató, Francesc Nicolau, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Pere Tena, Nora Vela, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

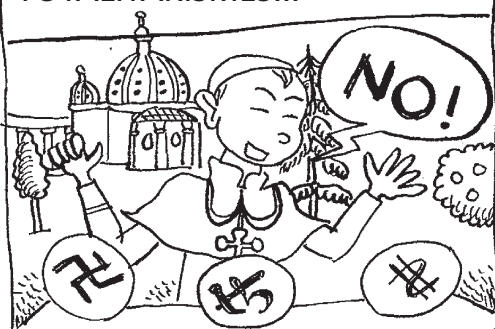
Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

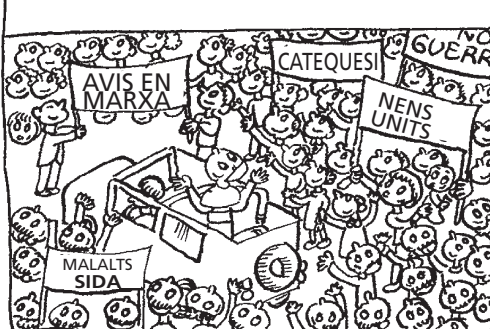
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

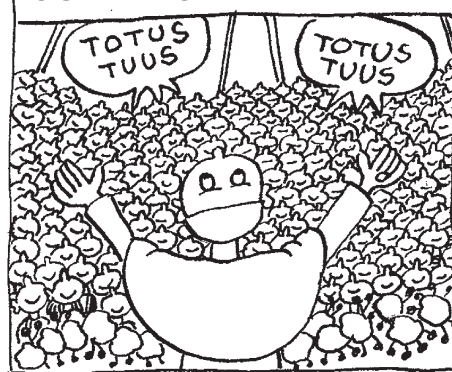
UN PAPA CAPAÇ DE DENUNCIAR TOTS ELS TOTALITARISMES...

DE MIRAR AMB TENDRESA LES DEBILITATS DEL MÓN...

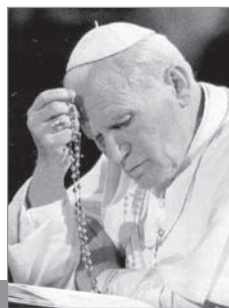
...I IL·LUSIONAR LA JOVENTUT.

A JOAN PAU II L'ESTIMAVA TOT EL MÓN.

BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

Benet XVI aclama exultant: «Joan Pau II ja és beat!»

Més d'un milió de pelegrins «envaeixen» Roma

Marta Nin
Ciutat del Vaticà

La gran riuada de gent de totes les edats i proveniències que va inundar Roma en ocasió de la beatificació de Joan Pau II, recordava en part l'allau de fidels i delegacions oficials que van viatjar fins a Roma en ocasió del seu funeral ara fa sis anys. Però el caràcter multinacional dels pelegrins en la beatificació era més marcat, i la diferència més evident era que si ara fa sis anys els fidels mostraven sobretot la tristesa del dol, en aquesta ocasió, en canvi, el clima de festa i celebració del més de milió de pelegrins d'arreu del món va alegrar Roma fins i tot en la jornada de dissabte dia 30 d'abril, quan una pluja insistent i fina semblava que pogués acabar aigualint la celebració de l'endemà.

Després de la vetlla de pregària de dissabte al vespre al Circ Màxim, i de visitar algunes de les esglésies romanes del centre que havien quedat obertes aquella nit de preparació a la beatificació, la majoria dels pelegrins es va anar aproximant a la plaça de Sant Pere. Els organitzadors havien previst obrir les tanques d'accés a la zona adjacent a la plaça a les 5 del matí, quatre hores abans de l'inici de la celebració, però es van veure obligats a obrir-les a les 2 de la matinada davant l'allau ingent de fidels. Un mes abans de la beatificació l'ajuntament de Roma esmentava la possibilitat que arribessin a la ciutat 300.000 pelegrins. Van ser més d'un milió.

A nivell polític i civil, van ser presents a la cerimònia 87 delegacions oficials diferents, entre les quals hi

havia 5 cases reials i més de 30 caps d'Estat o primers ministres. Per part espanyola, la màxima autoritat present van ser els prínceps d'Astúries, Felip i Letizia, acompanyats pel ministre de la presidència Ramon Jáuregui. El govern català va ser present amb una delegació d'alt nivell. La Generalitat de Catalunya, davant la impossibilitat que el president Artur Mas viatgés a Roma malgrat el seu desig, va ser representada per la vicepresidenta, Joana Ortega, i el director general d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers. La delegació catalana va comptar també amb la presència d'altres membres del grup parlamentari de Convergència i Unió.

Un senyal inequívoc de la voluntat del govern de recuperar els lligams amb la Santa Seu, del reconeixement del paper no només religiós del Vaticà, i del desig d'afavorir un clima de bona entesa amb les autoritats vaticanes.

A nivell eclesial català també hi va haver una nodrida representació. El cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va ser l'únic català que va concelebrar la cerimònia de beatificació amb Benet XVI, ja que per a aquesta ocasió concelebraven amb el Papa només els cardenals. Els altres bisbes catalans que van viatjar fins a Roma en aquesta ocasió i van presenciar la cerimònia, juntament

amb els representants episcopals d'arreu del món, van ser l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol; el bisbe de Lleida, Joan Piris; el de Vic, Romà Casanova; el de Terrassa, Josep Àngel Saiz Meneses. L'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, va seguir la beatificació entre les autoritats civils, juntament amb els caps d'Estat, per la seva condició de copríncep d'Andorra.

Divina Misericòrdia

La cerimònia va ser introduïda a les 9 del matí amb la pregària de la corona de sor Faustina Kowalska, la religiosa polonesa viscuda en el primer terç del segle XX que va impulsar el culte a la Divina Misericòrdia, i de la qual era devot Joan Pau II. Va ser el Papa polonès el qui va instaurar la memòria de la Divina Misericòrdia per al diumenge després de Pasqua i es va donar la coincidència que el traspàs de Joan Pau II l'any 2005 va tenir lloc la vigília de la celebració de la Divina Misericòrdia, que aquell any s'esqueia el 3 d'abril. Aquest és un dels motius pels quals la beatificació va tenir lloc l'1 de maig, enguany primer diumenge després de Pasqua. Abans de les 9 del matí la riuada del prop de milió de pelegrins ja envaïa la plaça de Sant Pere i els carrers adjacents, fins al Castell sant'Angelo i més enllà del pont de Vittorio Emanuele. A mesura que van avançar les hores, la policia municipal de Roma ja va xifrar el nombre de fidels en gairebé un milió i mig de persones.

La celebració per a la beatificació va començar a les deu en punt i ben aviat el cardenal vicari de Roma, Agostino Vallini, acompanyat del postulador de la causa Mons. Slawomir Oder, va presentar públicament davant del Papa un resum de les virtuts heroïques de Karol Wojtyła, així com una biografia del Papa polonès. Poc després Benet XVI va llegir la fórmula de beatificació concedint que «el venerable servent de Déu Joan Pau II, Papa, d'ara en endavant, s'anomeni beat i que es pugui celebrar la seva festa en els llocs i segons

Recreació del Via Crucis vital de Wojtyła

M. N. / Roma

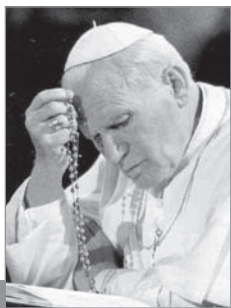
A l'hora de recordar aquests dies el Papa polonès, en diferents ocasions s'ha fet esment al patiment físic que va viure en l'última etapa de la seva vida. Va ser en un dels actes paral·lels a la beatificació on més es va entrar en una reflexió sobre el significat profund d'aquell patiment. En el magnífic escenari del Palau de la Cancelleria de Roma, les principals figures de la dramaturgia italiana van retre un homenatge especial a un Papa que estimava amb passió la literatura i el teatre. Promogut per Elea, IDI i els Fills de la Immaculada Concepció, el 29 d'abril el director Riccardo Leonelli va posar en escena *Passió i mort de Karol*, a partir del llibre *El adió del papa Wojtyła* (Promoción Popular Cristiana) del periodista italià Marco Politi. Actors teatrals de reconegut prestigi a Itàlia, com Monica Guerritore, Lucrezia Lante della Rovere, Serena Autieri o Massimo Dapporto, van recitar fragments del llibre esmentat intercalats per la música de Stelvio Cipriani de la *Missa solemnis* dedicada a Joan Pau II. L'esdeveniment va acollir entre el públic nombroses personalitats del món eclesial,

cultural i civil.

Marco Politi, reconegut vaticanista italià, que va seguir bona part del pontificat de Joan Pau II, i és també autor, amb Carl Bernstein, d'un important llibre de referència, *Su Santidad: Juan Pablo II y la historia oculta de nuestro tiempo* (Planeta), va declarar a *Catalunya Cristiana* que va escriure el llibre sobre els dos últims mesos de Joan Pau II perquè els advertia literalment com una tragèdia: «L'heroi, del màxim de la potència s'esfondra en la impotència, el maratonista de Déu esdevé incapaç de caminar, el mestre de la paraula es torna mut. És una *katabasi*, però la força de Wojtyła rau a no amagar aquesta desfeta i a transformar la "caiguda" i el seu cos sofrent en un missatge que va arribar a milions de creients i no creients. És com una tragèdia o una Passió medieval.» Segons explica el mateix autor, en la introducció del llibre, «no és un text de debat historiogràfic o interpretatiu, sinó el relat d'una emoció, el record d'un sentiment col·lectiu que va captivar i arrossegat milions d'homes i dones entre el febrer i l'abril del 2005. El Papa que va venir de lluny va aconseguir parlar també a qui no practica, a qui pensa de manera diferent, a

qui segueix altres creences, a qui l'havia criticat». El que pretén l'autor és «tornar a evocar l'atmosfera d'aquelles hores, perquè ningú no perdi el record d'allò que, irrepetiblement, va sentir».

Aquest periodista italià, que des de Moscou, també va seguir la gran època històrica de la *perestroika* de Gorbtxov, és un testimoni excepcional del pontificat de Joan Pau II, no només pels molts anys al llarg dels quals va seguir com a periodista el seu magisteri i els seus viatges, sinó també per la seva agudesia i capacitat d'introspecció i anàlisi dels esdeveniments. Marco Politi confia a *Catalunya Cristiana* de quina manera l'ha influït íntimament el testimoni de Joan Pau: «Em va confirmar la importància de tenir conviccions profundes, de saber unir la memòria i la visió del futur, de tenir una mirada oberta al món.» I d'altra banda, el que el fascinava de Wojtyła era el fet que fos «una persona no clerical, sinó de carn i ossos, portador d'una fe convençuda i d'una sensibilitat pel destí dels éssers humans sense drets i sense justícia», així com la seva «capacitat de parlar als homes més enllà de les fronteres religioses i polítiques, suscitant també, com és natural, debats, crítiques i polèmiques».

BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

les regles establertes pel dret, cada any el 22 d'octubre». S'ha triat aquesta data perquè és l'aniversari de l'inici del seu pontificat. Segons l'Església, als beats se'ls concedeix un culte diocesà, no universal, aquest correspon només als sants. En el cas de Joan Pau II, tal com va explicar el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal Angelo Amato, en una entrevista a *L'Osservatore Romano*: «La beatificació en si mateixa només permetria un culte local. Pel que fa a Joan Pau II hi ha la possibilitat, presentant una sol·licitud, de poder celebrar la seva festa litúrgica també fora de Roma. Això es deu al fet que la fama de santedat i de miracles del papa Wojtyła està tan difosa en l'Església que no es podia no concedir aquesta derogació a la regla general.»

Tan bon punt Benet XVI va proclamar oficialment beat Joan Pau II, una imatge gegant del Papa de l'any 1995 es va desplegar en el principal balcó de la basílica de Sant Pere, i l'aplaudiment eixordidor i festiu del milió de pelegrins va elevar-se dalt d'un cel en el qual ja s'havien escampat tots els núvols. A continuació va tenir lloc la cerimònia eucarística, en la qual es va demanar un recolliment especial després dels esclats de joia. Si impressionava l'aplaudiment de més d'un milió de fidels, potser encara impressionava més el silenci del mateix milió en els moments de particular oració.

Durant l'homília, Ratzinger va començar confirmant amb gran alegria: «Joan Pau II ja és beat!» I va al·ludir al «perfum de santedat» que ja es percebia el dia del traspàs de Joan Pau II: «El Poble de Déu va manifestar de moltes maneres la seva veneració cap a ell. Per això he volgut que, respectant degudament la normativa de l'Església, la causa de la seva

beatificació procedís amb raonable rapidesa.»

El Papa va articular la seva homília a partir de la figura de Maria, tan venerada per Joan Pau II: «Maria no apareix en les narracions de la resurrecció de Crist, però la seva presència està com oculta a tot arreu: ella és la Mare a la qual Jesús va confiar cadascun dels deixebles i tota la comunitat.» És aquesta Maria a la qual es va consagrar Joan Pau II i per a la qual va triar el seu lema episcopal «*Totus tuus*», segons l'expressió de sant Lluís Maria Grignon de Monfort: «*Totus tuus ego sum et omnia mea tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor tuum, Maria* –Sóc tot vostre i tot el que tinc és vostre. Vós sou el meu tot, oh Maria; deixeu-me el vostre cor.»

Benet XVI va recordar també com Joan Pau II va introduir l'Església catòlica en el tercer mil·lenni a partir de la riquesa del Concili Vaticà II, animant els cristians a sentir-se com a tals sense por: «Amb el seu testimoni de fe, d'amor i de valor apostòlic, acompanyat d'una gran humanitat, aquest fill exemplar de la nació polonesa, va ajudar els cristians de tot el món, a no tenir por de dir-se cristians, de pertànyer a l'Església, de parlar de l'Evangeli. En una paraula: va ajudar a no tenir por de la veritat, perquè la veritat és garantia de la llibertat. Més en síntesi encara: ens va retornar la força de creure en Crist.»

L'homília també va remarcar com Wojtyła va portar al papat «la profunda reflexió sobre la confrontació entre el marxisme i el cristianisme, centrada en l'home. El seu missatge va ser aquest: l'home és el camí de l'Església, i Crist és el camí de l'home (...). Va donar al cristianisme una renovada orientació cap al futur, el futur de Déu, transcendent respecte de la història, però que incideix també en la història. Aquella càrrega

El cardenal Martínez Sistach prega davant el fèretre del García-Gasco.

El cardenal García-Gasco mor a Roma als 80 anys

Avan / Roma

El cardenal Agustín García-Gasco, arquebisbe emèrit de València, va morir l'1 de maig als 80 anys d'edat, víctima, segons sembla d'una crisi cardíaca. El purpurat va ser trobat inconscient a la seva cambra a la residència de la Casa d'acollida de Pelegrins Sant Joan de Ribera de les Obreres de la Creu quan es disposava a sortir per participar en la cerimònia de beatificació de Joan Pau II a la plaça de Sant Pere. Immediatament se'l va traslladar a l'hospital de Sant Carles, on els metges van certificar la seva mort.

d'esperança que en certa manera se li va donar al marxisme i a la ideologia del progrés, ell la va reivindicar legítimament per al cristianisme, restituint-li la fesomia autèntica de l'esperança, de viure en la història amb un esperit d'advent, amb una existència personal i comunitària orientada a Crist, plenitud de l'home i acompliment del seu anhel de justícia i de pau.»

El Papa també va tenir un record per als 23 anys al llarg dels quals van col·laborar junts i del patiment físic dels últims temps: «El Senyor el va anar

despullant lentament de tot, tanmateix ell romanien sempre com una roca, com Crist volia.» I va acabar invocant Joan Pau II per tal que continuï sostenint des del cel la fe del poble de Déu, tot demanant-li una benedicció especial.

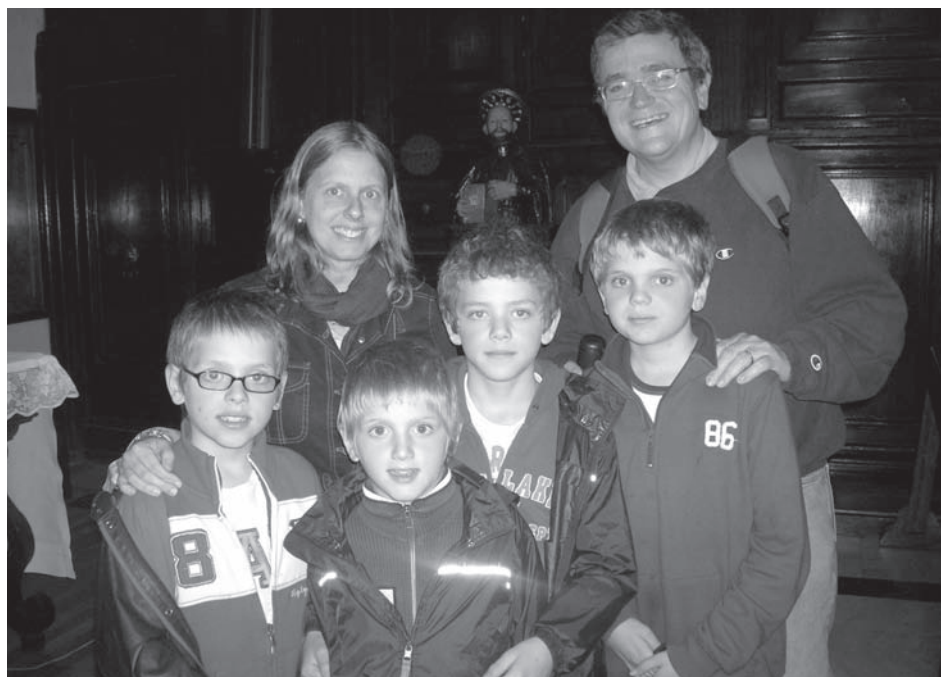
Després de la cerimònia eucarística, el Papa va dirigir-se a l'interior de la basílica de Sant Pere, va venerar el fèretre del nou beat, i el mateix van fer els cardenals, seguits de les autoritats civils i eclesials, als quals es van anar sumant els milers i milers de pelegrins, fins a les cinc de la matinada.

Cerimònia catalana presidida pel cardenal Martínez Sistach

M. N. / Roma

Es fa difícil quantificar el nombre de pelegrins catalans que es van desplaçar fins a Roma per participar en la cerimònia de beatificació de Joan Pau II, molts hi van anar a través de parròquies, d'associacions, d'escoles, pel seu compte. El Club+Amics també hi va voler ser i, en preparació a la cerimònia de beatificació i abans de la vetlla, el 30 d'abril a la tarda, el cardenal-arquebisbe de Barcelona Lluís Martínez Sistach, va celebrar per a aquests fidels catalans i tots aquells que s'hi van voler sumar una eucaristia a l'Església del Gesù de Roma, on descansen les despulles de sant Ignasi. Juntament amb el cardenal concelebraven entre altres el rector del Seminari de Barcelona, Mn. Josep Maria Turull, i el director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, Mn. Jaume Aymar.

La celebració eucarística va ser en català i durant l'homília el cardenal va recordar els lligams de sant Ignasi amb les terres catalanes, alhora que es va centrar en la «joia de la fe», una fe «amb la qual es donen respostes als grans interrogants de la vida». També

La família Guardiola.

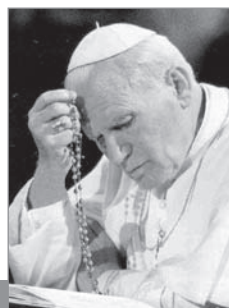
va al·ludir al pelegrinatge amb motiu de la beatificació, tot remarcant la fidelitat de Joan Pau II a Déu fins i tot en el sofriment més dur. En la pregària dels fidels va ser present el record del

Papa polonès i alguns dels trets que van caracteritzar el seu pontificat, com l'esperit d'Assís en el diàleg interreligiós i a favor de la pau, el vessant social, l'obertura dels països de l'Est. La

celebració es va cloure amb el cant del *Virolai*. Posteriorment a l'eucaristia, el cardenal va saludar els fidels presents, tot recordant que el 12 de maig hi haurà una missa d'acció de gràcies pel beat Joan Pau II a la Sagrada Família.

Entre el centenar de pelegrins catalans que es van reunir a l'Església del Gesù hi havia gent de totes les edats, també infants, que s'ho miraven tot amb uns ulls ben oberts. Sobtaven especialment quatre nens, germans, que encara que fossin infants sabien ben bé on es trobaven. Josep Maria Guardiola, de dotze anys, va declarar a *Catalunya Cristiana* que ell no podia tenir gaires records de Joan Pau II, «tenia només set anys quan ell es va morir», però va afegir molt circumspecte: «Ser aquí és un senyal de respecte cap a ell.» El seu germà Pau, de deu anys, ens va dir que ell sabia que Joan Pau II era «una persona molt bona, i molt treballadora», mentre un tercer germà de nou anys, en Jan, li suggeria a cau d'orella «i també sant!». En Jan ens va dir aleshores obertament: «Joan Pau II es mereix la beatificació, i també la canonització!» El germà més petit, l'Iu, de tres anys, assentia convençut.

BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

Un dolç matí a Sant Pere

Mn. Xavier Bisbal

Els dies previs a l'esperada jornada de l'1 de maig a Roma no feien preveure el que finalment va passar: una gran multitud va col·lapsar la plaça de Sant Pere, la via de la Conciliazione i els carrers i places adjacents. La multitud aparegué i desaparegué com una gran onada, una ventada de fe i d'emocions que recordava els moments més especials del pontificat de Joan Pau II: les jornades mundials de la joventut o el seu funeral, ja sis anys enrere.

Tresidees espodenextreure d'aquests dies, idees que han ressonat bastant. El moment en què es descobria el retrat de Joan Pau II fou d'una grandiosa intensitat: mentre sonava l'himne que s'ha dedicat al nou beat, a tots els presents se'ns va posar la pell de gallina. Aquell rostre brillant, conegut i estimat que va aparèixer per sorpresa l'any 1978, torna ara a l'Església d'una forma diferent. Aquell profeta, home de fe, lluitador i valent pastor; un do de l'Esperit Sant per al Poble de Déu torna a nosaltres amb aquest reconeixement de la seva santedat: la seva presència, diferent però real, es notava aquests dies a Roma. L'Església del 1978 necessitava el seu optimisme i l'Església del 2011 el continua necessitant. Calen trajectòries com la seva, persones que

ens facin transparent Déu amb la seva vida sencera. El nostre món necessita la mediació —també alegre i moderna— dels sants.

Joan Pau II va conduir l'Església vers el segle XXI; és el primer sant mort en aquest segle, però era un home profundament del segle passat, marcat per molts esdeveniments que van afectar el seu país i la seva trajectòria personal. La seva beatificació, això es va dir a la vetlla prèvia, no és un retorn al passat, no és nostàlgia. Això era el que pen-

sava jo veient molts joves pels carrers, alguns del pelegrinatge organitzat per la meua diòcesi de Vic. Els qui ara tenen la majoria d'edat només tenien 12 anys quan va morir Joan Pau II. La caiguda del mur de Berlín els sona a «xinès». El temps passa ràpid i amb ells els reptes de cada època: ni la situació de l'Església al 2005 és la del 2011, ni nosaltres som els mateixos.

Molts d'ells, però, quedaven *hipnotitzats* davant de les imatges antigues de Joan Pau II que oferien les pantalles

distribuïdes per la ciutat. Davant del que ens toca viure, pensava, tant de bo sapiguem afrontar els reptes d'avui i les dificultats com ell ho va fer. Crec que va posar les bases per a una recuperació d'una Església en números vermells. No tornem al passat però la seva obra, la seva empremta, és molt present entre nosaltres; la Jornada Mundial de la Joventut que viurem aquest estiu n'és un exemple... Seria possible sense l'impuls que li va donar el Papa difunt? Joan Pau II ens ensenya què necessita realment el Poble de Déu ara i sempre dels seus pastors: no necessita ni estratègies, ni estadistes, ni buròcrates (sense treure importància a tot això); necessita, sobretot, pastors sants que mostrin amb la seva vida i paraules el rostre humà de Déu a tothom. Així ho féu i per això ha estat beatificat.

Una última cosa referent al seu successor, Benet XVI. Significativa la insistència en les seves paraules en l'homilia en la defensa del Vaticà II i a vincular Joan Pau II al Concili. Ni el Papa difunt va «espatllar» el Concili, ni el Concili és una cosa a posar dins l'armari dels records com si no hagués passat; i hom podrà identificar aquí dues maneres d'interpretar les coses ben definides. Però més enllà de tot això, vaig veure diumenge Benet XVI feliç, molt feliç. Ell mateix —contràriament al seu estil— va buscar els aplaudiments a l'inici de l'homilia alçant la veu amb força. També nosaltres estem feliços d'un matí tan dolç a Sant Pere i del cor només ens surt donar les gràcies.

Joan Pau II, de tots

Jaume Aymar

Director de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

L'ambient que hem viscut a Roma aquests dies ha estat extraordinari. A la vigília de la beatificació, a l'església del Gesú de Roma, vam celebrar una eucaristia. La va presidir el cardenal Lluís Martínez Sistach. Hi vam assistir els membres del pelegrinatge organitzat pel Club+Amics i d'altres pelegrins catalans: el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep Maria Turull, els formadors i els seminaristes dels darrers cursos... Glòria Renom, parlamentària, i el Dr. Guardiola, metge de l'Hospital de Sant Pau,

van proclamar les lectures. El diaca permanent Carles Cosculluela, va proclamar l'evangeli... Joan R. La Parra, diaca estudiant de Teologia Dogmàtica a Roma, va assistir a l'altar. Un capellà vingut de l'Alguer es va emocionar fins a les llàgrimes en sentir cantar el *Virolai*. Al final, Núria Ortín, la incansable relacions públiques del Club, feia la foto de família.

L'endemà diumenge, en contra dels pronòstics, feia sol. Molt dematí els carrers adjacents al Vaticà ja eren curulls de gent. Al Lungotevere un grup de pelegrins espanyols, sacerdots i seglars, resaven laudes. Més enllà, un grup de dones africanes anaven totes abillades amb un lluminós vestit

estampat amb la imatge del Crist de la Divina Misericòrdia. Capellans, religiosos i religioses de famílies ben diverses, amb una nodrida representació de les monges poloneses que durant els 27 anys del seu pontificat van atendre el Papa sol·licitament. Entre elles sor Tobiana, la que el va cuidar fins al final, es va atansar durant la celebració a Benet XVI portant la relíquia de Karol Wojtyła i acompanyada de sor Marie Simon Pierre, la monja guardada per intercessió del nou beat, que emocionada havia seguit la celebració de la vigília al Circ Màxim.

«No tingueu por!» eren les paraules del seu predecessor que glossava i actualitzava en l'homilia un serè Benet XVI. Joves, famílies amb nens petits, escoltes, voluntaris, centenars de persones que havien passat la nit a la intempèrie. Records, rosaris, una edició extraordinària de *L'Osservatore Romano*, fins i tot encenedors i caramels amb la imatge del nou beat. Una cua interminable de fidels anaven a venerar les despulles. De fet, la tomba de Joan Pau II ha estat lloc de pregària i de pelegrinatge des de la seva mort.

Es poden fer moltes lectures teològiques, espirituals i pastorals d'aquesta beatificació, però una cosa ha quedat clara: Joan Pau II, el nou beat, és de tots.

JORDI BENEDICO I LEONOR BANET, DE LLINARS DEL VALLÈS

«El que ens mou és el seu carisma»

«Som aquí amb vint amics de diferents parròquies i pobles. Quan ens vam assabentar de la beatificació, vam fer un grup i vam decidir organitzar-nos per anar-hi. El que ens mou és el seu carisma perquè Joan Pau II és un testimoni de vida, de fe i d'esperança», explica Jordi Benedico, de 33 anys i treballador de l'ajuntament de Llinars del Vallès, abans d'assistir a la vetlla al Circ Màxim. En Jordi no coneixia gaire del Papa polonès: «Va ser la meua dona la que em "va introduir" Joan Pau II, parlant-me'n i portant-me davant de la seva tomba.» Per a Leonor, de 36 anys i advocada, el papa Wojtyła va ser una persona molt propera i important en la seva vida. «He estat —explica— a les JMJ de París, de Roma i a la trobada del 2003 a Cuatros Vientos. A més, durant el Jubileu del 2000 feia l'Erasmus a Roma i aprofitava els diumenges i les celebracions per veure i seguir el Papa. El que m'ha ensenyat, entre moltes coses, és a no tenir por a anar contra corrent, a tenir il·lusió a viure la fe i a no tenir por de seguir la crida del Senyor. Després d'acostar-m'hi, he decidit vincular-me més a la vida parroquial.»

* (Testimoni recollit per Fabrizio Assandri)

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

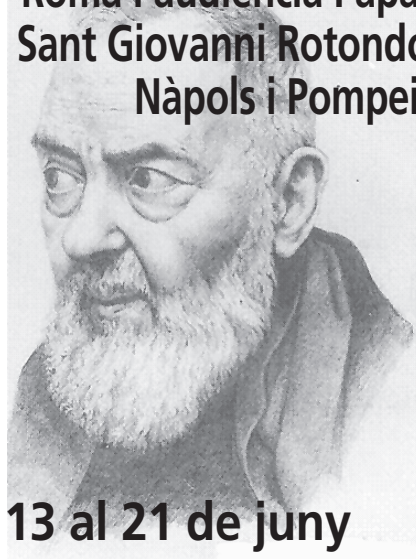
Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 5 al 12 de desembre

RUTA DEL PARE PIUS

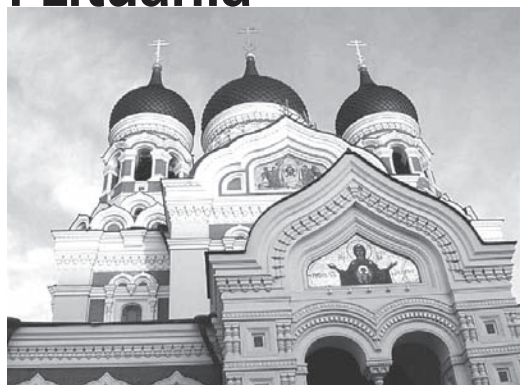
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

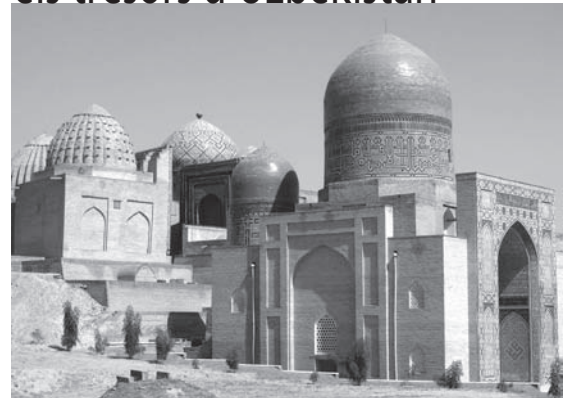
Estònia, Letònia
i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i
els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

11 al 14 de maig
VINT PLACES DISPONIBLES

Lourdes

4 al 6 de
juny

14 al 16
d'octubre

Ruta de Sant Ignasi

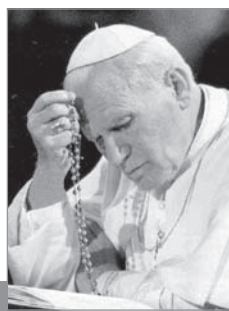
12 al 18 de
setembre

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

L'activitat política de Joan Pau II

Stefano Abbate
Analista en política internacional

Es comenta que un dia Stalin va preguntar quantes divisions posseïa el Papa a Roma amb l'intent de poder-li fer front. Quan va saber que només eren un pocs guàrdies suïssos es va quedar pensatiu. Aquesta anècdota es podria utilitzar per entendre l'acció política de Joan Pau II al llarg del seu pontificat. Sense disposar d'armes ni de legions, va poder amb les seves paraules i amb els seus gestos influir enormement en la política internacional de la seva època.

La seva acció no va ser desenvolupada amb mètodes comunament polítics; conscient que l'únic veritable canvi en la societat pot venir només de la mà de Déu i no per la simple acció de l'home, va saber cridar cadascú a acceptar la seva responsabilitat irrevocable davant la societat. Va actuar de polític essent sempre primàriament el Sant Pare, defensant la centralitat de l'home en la societat i en la Creació. En aquest sentit s'explica el seu gest a Nicaragua quan, a l'aeroport davant les càmeres, va retreure al sacerdot de la teologia de l'alliberament Ernesto Cardenal la seva implicació en el Front Sandinista d'Alliberament Nacional. El somni d'una societat més justa i solidària, la civilització de l'amor segons la seva definició, passa primerament per la conversió del cor humà i per la Providència divina, que es mostra favorable a les accions de l'home que s'adrecen en aquest sentit.

Resulta evident com un Papa amb

una profunda consciència del paper de l'home i de Déu en la societat i dels seus rols respectius, va poder contribuir de forma tan determinant a la caiguda del comunisme en el món. El viatge a Cuba el 1998 representa el darrer pas cap a l'esfondrament de la ideologia més obertament anticristiana que va veure el segle passat. També en aquell aleshores, davant del poble festiu de L'Havana, als bisbes i als funcionaris del règim els recordava que «Cuba té una ànima cristiana», els parlava del somni de veure una Cuba lliure i independent i de com la societat i la política s'han de preocupar perquè «la persona assoleixi les seves aspiracions més profundes i la seva realització integral, segons la condició de fill de Déu i de ciutadà».

La lluita de Joan Pau II contra el comunisme començava anys abans des de la seva ordenació al sacerdoci i va ser duta a terme en el seu rol de Vicari de Crist. Va ser principalment perquè el comunisme, com a sistema de valors i d'interpretació de l'home i del món, sempre està en primer lloc en contra de Déu i en contra de l'home; en contra dels seus desitjos més profunds d'espiritualitat, de la seva essència de criatura creada per Amor i de la seva naturalesa de ser personal. Wojtyla reconeixia en cada ésser humà la immensa crida divina a ser el seu Fill estimat i a col·laborar en la construcció del Regne de Déu; reconeixia la seva pròpia subjectivitat i dignitat irreduïble.

El viatge apostòlic del 1979 i la seva exhortació als joves —«No tingueu por» d'anar cap al futur— és sens dubte el començament de les primeres esquerdes en el sistema comunista. L'any següent és el de la legitimació del sindicat

«Va actuar de polític essent sempre primàriament el Sant Pare, defensant la centralitat de l'home en la societat i en la Creació»

catòlic de *Solidarnosc*, fundat sobre la Doctrina social de l'Església, que governarà Polònia en la difícil transició a la democràcia. Des d'allà l'acció de Joan Pau ha estat imparable i de suport continu per a l'alliberament de Rússia i dels països de l'Est europeu.

Només un any després, el 1981, patia un atemptat perpetrat per Ali Agca, un terrorista turc que encara avui no se sap amb certesa per qui va ser armat. És cert que d'enemics, a aquest Papa, no li'n faltaven. Joan Pau II va reconèixer en la providencial desviació de la bala, la intervenció de Maria en el dia de la Mare de Déu de Fàtima, en la corona de la qual es va guardar la bala providencial que va fallar l'objectiu. En la memòria de les persones resta gravada la imatge del Papa conversant amb el

seu sicari anys després, oferint-li el seu perdó sincer. Quan el «virus polonès» de canvi s'insinuava també en altres països de l'Europa de l'Est, el Papa recordava el 1985 que «els joves ja no segueixen el comunisme» i preparava el camí per a la reforma de la *perestroika* de la Unió Soviètica amb Gorbtxov.

Joan Pau II va haver de continuar amonestant i cridant l'atenció cap a les derivacions individualistes i egoistes del capitalisme que es van instaurar en l'antiga esfera d'influència soviètica. Sense defallir, va ser present en tots els debats i en les decisions de política internacional, implicant-se a generar un horitzó de pau i respecte per a l'home. Davant les Nacions Unides va recordar la centralitat dels drets humans, de la família i de la vida, cridant les nacions a col·laborar seriosament per la pau, tema sempre central en els seus discursos.

Per aquesta raó es va mostrar contrari a les guerres «preventives» a Iugoslàvia, al Golf i es va posicionar per una solució pacífica i justa a la crisi del Líban i a Palestina. Va quedar pràcticament aïllat per la seva posició netament desfavorable a la invasió de l'Iraq el 2003 afirmant que era una «amença per a tota la humanitat»; veient els desenvolupaments d'aquesta intervenció aquestes paraules sonen profètiques. Es podria destacar molts moments i imatges més de l'activitat política de Joan Pau II: un Papa que va fer política amb la seva vida, sense deixar mai d'estar al timó de la barca de Pere. Ens queda un missatge esperançador i redemptor enmig de la violència i de les guerres: malgrat la foscor dels temps presents, el nostre Déu és Senyor de la història.

L'home que em va canviar el cor

Sor Gemma Morató i Sendra
Religiosa Dominicana de la Presentació

Poques coses queden per escriure de Joan Pau II. Ara ja beat Joan Pau II. El Papa que s'ha guanyat una llarga llista d'adjectius (viatger, mediàtic, dels pobres, dels joves...), el Papa que s'ha deixat conèixer pels mitjans de comunicació al món. Sovint en els nostres àmbits fem servir l'expressió «és un sant», referint-nos a persones que per la seva actitud ens impacten. És evident que utilitzar aquesta expressió per definir la persona de Joan Pau II ja no té gràcia, perquè ja és beat, però realment és la manera més senzilla de definir-lo.

Vaig passar gairebé una setmana sota el mateix sostre que Joan Pau II. Era l'any 1996 a Tours (França) amb motiu d'una visita pastoral. El Sant Pare es va allotjar a la Casa Mare de la meua congregació, les Dominiques de la Presentació. Moments que no s'esborraran mai de la meua memòria.

Una experiència única, plena de petits detalls, d'aquells que configuren la vida de tots.

Joan Pau II ho mirava tot, res no s'escapava del seu esguard profund i, si convenia, mirava de reüll. Però sobretot mirava el cor dels qui érem amb ell. Mai ningú no havia arribat tan lluny dins la meua ànima; què hi devia veure? Ni jo mateixa ho sé, però alguna cosa va canviar en mi. Tant de bo pogués transmetre al lector aquesta sensació. Completament imprevisible, senzillament sobrenatural.

Joan Pau II saluda, parla, però cal insistir que mira i remira com si sabés què hi ha en els ulls i el cor de cadascun dels qui l'acullen, l'esperen o l'ajuden. Entre la intimitat i la profunditat de la seva mirada, hi havia la seva picardia; et sobtava aquesta barreja. Feia broma, molta broma, preguntava, escoltava i pregava malgrat que estigués molt cansat.

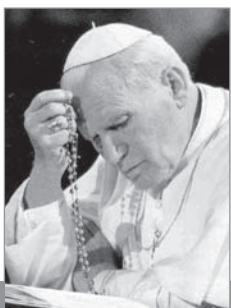
Em va cridar molt l'atenció un vespre, eren les deu, diguem que una hora intempestiva per als francesos, el Sant Pare tornava de tot un dia de celebracions, visites i prèdiques, però això no li va impedir continuar preguntant,

«El seu esguard profund m'ajuda a anar endavant i a viure amb més profunditat la meua vida consagrada»

d'explicar què havia fet i demanar per anar a pregar a la capella més gran de la casa, perquè l'oratori de les seves estances no tenia les creus del Via Crucis. La capella estava tancada amb clau, els gossos de la brigada d'explosius l'havien inspeccionat al matí, va demanar que l'obrisin, va començar a pregar i es va voler quedar sol. Només el seu estimat secretari, Stanislaw Dziwisz, el va acompanyar. Va ser una llarga estona de pregària després d'un dia ben llarg.

I ja una darrera anècdota del dia que Joan Pau II marxava. Ens havíem reunit tots a la capella, jo feia fotos agenollada per poder enquadrar i fer la foto de grup amb el Papa en primer pla. Faig la foto encara agenollada i quan n'estic a punt de fer una altra, em mira, es posa a riure i em dona la seva benedicció. Amb prou feines tinc el reflex de senyar-me, mentre ressona el riure dels presents. Jo només pretenia que tothom entrés a la foto, i ell ho sabia, però la seva benedicció m'emociona fins al plor. No sé què m'ha passat.

Cada cop que em trobava amb ell, perdia la paraula; me'l mirava, em mirava. Pensar que he estat amb Joan Pau II i gairebé no li vaig dir res... Qui gosava parlar? Podem dir que és un home que va canviar moltes coses en el món i l'Església, i puc dir que va ser l'home que em va canviar el cor, el va obrir cap a Déu i els altres de manera sorprenent, malgrat les ensopegades de cada dia. El seu esguard profund em va colpir i sovint hi penso com si fos una empenta, una força, que m'ajuda a anar endavant i a viure amb més profunditat la meua vida consagrada.

Vides marcades per un Papa exemplar

«No oblidaré mai el seu somriure»

VICTORIA GUINDULAIN
(Barcelona, 1954)

«Per a mi Joan Pau II ha estat un Sant Pare molt proper. Em considero molt afortunada per haver tingut l'oportunitat de conèixer Joan Pau II a Roma els primers anys del seu pontificat: vaig poder seguir com anava cada diumenge a una parròquia de Roma, per estar amb els seus fidels. I el Sant Pare deia: "Sóc el Bisbe de Roma i com a primera tasca vull estar a prop dels meus fidels." Quan va anar per primer cop a Castelgandolfo —jo tenia 24 anys i feia un Doctorat en Filosofia i Ciències de l'Educació— el vaig poder saludar i

dir-li que pregava especialment per l'Església i per la seva persona. No oblidaré mai el seu somriure i la seva expressió animant-me a ser constant en aquest propòsit. Després, any rere any, he anat seguint la seva predicació i he participat amb moltes amigues en les diferents Jornades Mundials de la Joventut, així com en les Jornades de la Família.

Ara he tingut la gran joia de poder assistir a la seva beatificació amb alguna voluntària de Terral (Centre del Raval de Barcelona). Des d'aquell 16 d'octubre del 1978 sempre he tingut present en tot el meu actuar el que el Sant Pare ens va dir el primer moment: *"Non abbiate paura"* (No tingueu por).»

«Un exemple de fortaleza i bondat»

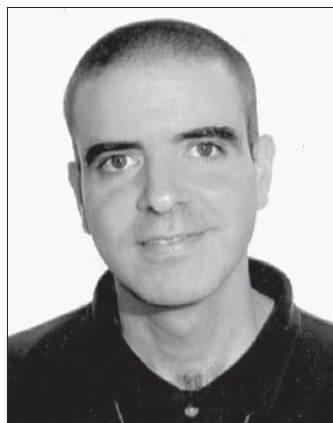

OLGA CAMPMANY
(Olesa de Montserrat, 1962)
ROSA MARIA JORBA
(Olesa de Montserrat, 1998)

«Joan Pau II ha estat per a nosaltres un exemple de fortaleza i bondat, una persona present a les nostres vides que ens ha ajudat en tot moment. Per això ens ha fet molta il·lusió poder ser presents a la cerimònia de beatificació de Joan Pau II i,

sobretot poder compartir-la amb la resta de fidels vinguts d'arreu del món. Jo, que sóc la mare, penso que els creients ens hem de manifestar públicament en aquestes ocasions per donar testimoni de les nostres conviccions i de la nostra fe. Desitjo que la meua filla vegi que som moltes les persones que estem juntes a prop de Església i que recordi aquesta anada a la Ciutat del Vaticà per sempre. Els pares avui hem de fer més esforç que mai per educar els nostres fills en els valors cristians. Aquest és sense cap mena de dubte el millor llegat que els podem donar!»

«Em va omplir d'alegria i audàcia!»

FERNANDO LUQUE
(Barcelona, 1975)

«Per als de la meua generació i posteriors, Joan Pau II no ha estat simplement un papa, sinó "el Papa". A mi, almenys, em va empènyer a desfer-me d'un cert mal entès pudor religiós i em va omplir d'alegria i audàcia en el testimoni de la vida cristiana. Quin coratge em va contagiar per enfrontar-me amb la veritat? Penso, per exemple, en el gest de demanar perdó en el Jubileu del 2000. Sentiment de culpabilitat per ser creient en una societat sense fe? Mai més: em va desafiar a emprendre l'aventura de la nova evangelització i a la construcció de la civilització

de l'amor. Quina generositat de vida no em va fer envejar? Puc morir màrtir i, gairebé com imitant la seva estimada Verge Maria, que no es va rendir morta al peu de la creu, va continuar lluitant: "No moriré, viuré encara, per explicar les proeses del Senyor."

Però va arribar el 2 d'abril del 2005... Em semblava que qualsevol altre papa no podria arribar mai a l'alçada de Joan Pau II, i com amb una mica de ressentiment i ràbia contra el Senyor per haver-me arrabassat el qui pensava indispensable, em va venir al cap la pregària d'Eliseu: "...que almenys jo rebi del teu esperit profètic una doble part, la part de l'hereu..." Heus aquí que el Senyor em va voler treure de l'estretor de mires que tenia. I va arribar Benet XVI... Benedetto!»

«Dono gràcies a Déu per aquest regal!»

MAURICIO ALVARADO
(Veneçuela, 1981)

«Des que tinc ús de raó conec Joan Pau II com "el Papa", però sento que el que més m'ha impactat és la seva mort. Va ser el moment en què vaig comprendre el regal immens que Déu ens havia fet quan el va escollir per ser el seu representant a la terra.

Recordo quan era adolescent, i veia com el meu germà, avui dia franciscà, retallava les fotos que sortien al diari de Joan Pau II i les guardava. Evitava així que acabessin al cubell de les escombraries. Aleshores, però, per a mi allò no significava res. Però

després, quan t'assabentes de tot el que un home pot arribar a ser, sense "por" de res, lliurant-ho "tot", deixant-se portar per Déu i confiant només en Ell, és inevitable que experimentis admiració i afecte per Ell. Per això m'ha fascinat sempre la frase "no tingueu por". M'hi sento molt identificat. No tingueu por de dir la veritat o lluitar-hi, de defensar els valors humans. No tingueu por d'anunciar la Bona Nova, de deixar d'actuar per pensar en el que diran, de servir el proïsme i de lliurar-lo tot per Crist. Quan hi penso, un somriure es dibuixa avui al meu rostre i el cor se m'omple de joia. Dono gràcies a Déu per aquest regal!»

«Ha aportat vitalitat, il·lusió i alegria»

MN. MAGÍ MEJÍAS
(Tarragona, 1978)

«Fins a l'any 2005, Joan Pau II en la meua vida ha estat l'únic Papa que havia conegut. Un Sant Pare proper als joves en especial, i a tota l'Església en general. Un fet remarcable són els seus viatges i les Jornades Mundials de la Joventut, de les quals ell n'era un entusiasta ja sigui pel fet de convocar milers (milions m'atreveixo a dir) de joves a qualsevol lloc del món o bé pels gestos de reconciliació en molts dels seus viatges, com ara a Cuba.

Joan Pau II ha aportat a l'Església el que molts papes han aportat: documents, encíclicues, exhortacions..., però ell,

a més, ha aportat el Catecisme de l'Església catòlica, la revisió del Codi de Dret canònic, i sobretot vitalitat, il·lusió i alegria.

Poder participar en l'eucaristia de beatificació de Joan Pau II ha estat per a mi una gran alegria. Esperava aquest dia des que el 26 de juny del 2005, a Sant Joan del Laterà, vaig tenir la sort de ser present a l'inici de procés de beatificació presidit pel cardenal Camilo Ruini. Jo, curiosament, era a Roma amb motiu, tres dies més tard, de la imposició del pal·li al meu arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, que va tenir lloc el mateix dia de Sant Pere, en una emotiva celebració a la basílica de Sant Pere del Vaticà presidida pel papa Benet XVI.»

RàdioEstel

**Sempre
amb TU**

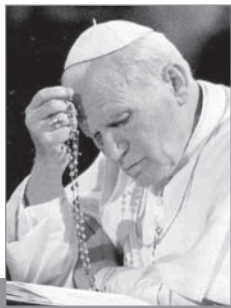
- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

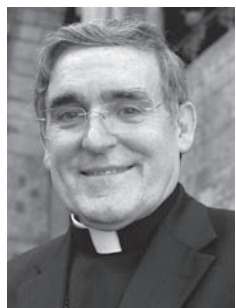

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Què pot aportar a l'Església la beatificació

**CARDENAL
LLUÍS
MARTÍNEZ
SISTACH,**
arquebisbe de
Barcelona

«Apropa els sants a la nostra vida»

La beatificació del papa Joan Pau II, com tota beatificació i canonització, toca allò que és el més important en l'Església, la santedat. La santedat és la primera i fonamental vocació de tots els batejats. I la santedat consisteix en la perfecció de l'amor.

La beatificació de Joan Pau II apropa els sants a la nostra vida, perquè aquest nou beat és d'avui, l'hem conegut, l'hem vist per televisió, hem escoltat la seva veu. És un beat d'avui molt vinculat d'una manera o d'una altra a les nostres vides. És com el cas de la Mare Teresa de Calcuta, beatificada als sis anys de la seva mort. El beat Joan Pau II va visitar Barcelona el 7 de novembre del 1982 i va visitar també Montserrat.

El magisteri del seu llarguíssim pontificat ens ha enriquit en el coneixement de la fe i de la doctrina social de l'Església. El Papa va exercir el seu ministeri de successor de Pere amb plena fidelitat a Crist, del qual fou el seu vicari a la terra, el «dolç Crist a la terra» com deia santa Caterina de Siena.

El nou beat ha estat el Papa dels joves. Les Jornades Mundials de la Joventut van ser iniciativa seva i reuneixen entorn del Papa milions de joves de tot el món. Amb motiu de la seva mort, es van congregar a Roma moltíssims joves que es volien acomiadar de Joan Pau II. I això, per què? Perquè el Papa els parlava clarament de Jesús, els estimava i els exigia una resposta valenta i generosa al Senyor. I els joves entenen aquest llenguatge.

JAUME PUJOL,
arquebisbe
metropolità
de Tarragona i
primat

«Suposa un exemple molt gran per al món»

Joan Pau II va dir un cop: «Els sants serveixen per avergonyir-nos i per donar-nos esperança», és a dir, són un estímul per al nostre propi camí cap a la santedat.

La seva beatificació pot aportar el mateix que ell va desitjar quan, durant

el seu pontificat, va declarar prop de 1.300 beats i 500 sants: que fossin exemples per a la societat d'avui. En el seu cas, per la seva rellevància universal, suposa un exemple molt gran per al món.

Aquesta glorificació d'una persona tan estimada és, a més, una gran il·lusió per a milions de cristians i de persones de bona voluntat que van poder estar algun cop amb l'ésser humà més directament vist en tota la història.

A mi, personalment, tenir com a beat el Papa que em va nomenar arquebisbe em produeix una alegria enorme.

**FRANCESC
PARDO,**
bisbe de Girona

«Joan Pau II: el creient, el pastor, el mestre»

L'aportació que el papa Joan Pau II, com a nou beat, ofereix a l'Església, està plenament vinculada a la seva vida, ministeri i magisteri. He contemplat Joan Pau II com a creient, com a pastor i com a mestre. Per tant model de creient, de pastor i de mestre.

EL CREIENT

Fa anys en un pelegrinatge a Roma amb motiu de la beatificació d'uns germans de Sant Joan de Déu, un familiar llunyà dels nous beats més aviat indiferent, em valorava el Papa, després d'escoltar-lo: «Aquest home s'ho creu i n'està content.»

Molts recordem les seves primeres paraules, un cop escollit Papa, al balcó de la basílica de Sant Pere davant de la multitud reunida a la plaça: «No tingueu por, obriu les portes al Crist!»

Estic convençut que la seva sintonia amb els joves, mostrada tantes vegades i sobretot en les jornades mundials, no té només el seu fonament en la capacitat de comunicació, sinó en el seu profund arrelament en Crist i en el convenciment que anuncia i ofereix la Bona Nova de la salvació.

EL PASTOR

Identificat amb el Bon Pastor i a semblança seva ha conegut les seves ovelles i el que més necessitaven; hem reconegut la seva veu, ens ha conduït als millors pasturatges, ens ha defensat del perill de confondre'ns amb el paisatge, perdent la capacitat de ser sal i llum, i ha sortit a cercar les ovelles perdudes. Model de pastor fins i tot en la darrera etapa de la vida, marcada pel sofriment.

EL MESTRE

És el Papa que ha generat més documents. El seu magisteri té un eix fonamental: «Crist és la clau de volta que dona sentit al misteri de l'home.»

D'aquí la urgència i la invitació a una renovada evangelització.

JOAN PIRIS,
bisbe de Lleida

«El Papa de l'evangelí del treball»

La beatificació del papa Joan Pau II ha tingut i tindrà lectures des de moltes perspectives diferents, també perquè el diumenge 1 de maig coincidien altres celebracions com la vuitada de Pasqua i el diumenge de la Divina Misericòrdia. Però jo vull convidar a viure-la a la llum de l'encíclica del mateix Joan Pau II, *Laborem exercens*, de la qual celebrarem el 30è aniversari, perquè tampoc no podem oblidar la data en què s'escau, l'1 de maig, i el seu significat per al món del treball.

L'encíclica *Laborem exercens* de Joan Pau II defensa que el treball humà és una clau, pot ser la clau essencial, de tota la qüestió social, si la mirem des de la perspectiva del bé de l'ésser humà (cfr. n. 3). I també ens ajuda a veure que no es pot parlar de la dignitat de la persona, ignorant la dimensió i la realitat del treball humà (n. 23). D'aquest plantejament de la primacia i dignitat sagrada de la persona en deriva la prioritat del treball sobre el capital (n. 15) i sobre la tècnica (n. 5).

Penso que una bona manera de festejar la beatificació del papa Joan Pau II fóra dedicar una certa atenció a l'encíclica citada: reflexionant-hi i traient-ne alguna conseqüència operativa.

**AGUSTÍ
CORTÉS,** bisbe
de Sant Feliu
de Llobregat

«Joan Pau II va proclamar la perfecta unitat integradora en Jesucrist»

Recordem que allò que l'Església canonitza no és tant l'obra en si del beat o del sant, com la seva persona, la santedat de la seva vida. Però que en el cas de Joan Pau II la seva obra és talment prolongació de la seva persona, el mirall transparent del seu pensament i del seu cor.

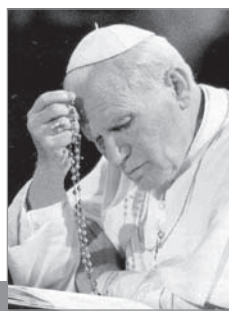
La beatificació de Joan Pau II signi-

fica per a tots nosaltres la proclamació solemne de la vàlua evangèlica del que ell va viure personalment i va fer, servint l'Església, d'una manera especial els 27 anys durant els quals la va presidir en la caritat. Crec que aquest acte significarà «canonitzar» el fet que, quan a l'Església i al món encara seguia viva la qüestió, en forma de dilema i alternativa, de triar Déu o l'home com dos pols irreductibles, Joan Pau II va proclamar la perfecta unitat integradora en Jesucrist. Va voler verificar en la seva vida i en la seva acció pastoral aquella màxima formulada en el Concili Vaticà II i tan citada per ell mateix: «El misteri de l'home només s'aclareix de debò en el Misteri del Verb Encarnat... Crist manifesta plenament l'home al mateix home i el fa conèixer la seva altíssima vocació» (GSp, 22). La magnitud del seu humanisme només es podia entendre per la magnitud de la seva fe en Jesucrist. I dintre el seu humanisme podem incloure tota la seva dedicació a les causes humanes, des de la justícia social fins a la defensa de la vida humana, des del compromís per la pau fins a la defensa dels drets humans. I dintre de la seva fe hem de situar tot el seu immens esforç per fer tornar l'Església a l'experiència original religiosa i cristiana de trobar-se amb Jesucrist viu.

En efecte, la beatificació de Joan Pau II significa un testimoni que l'Esperit condueix l'Església. La seva beatificació és el reconeixement públic de la seva contribució decisiva al fet que l'Església, alhora que es trobava amb si mateixa i recuperava vitalment la seva identitat, simultàniament, des del que ella era, s'obria al món actual com a servidora de la humanitat.

En l'àmbit més personal romandrà el seu testimoni de cristià absolutament apassionat. Potser posseir una personalitat apassionada era el seu ser natural. Però, com sempre fa l'Es-

BEATIFICACIÓ DE JOAN PAU II

de Joan Pau II?

perit, la gràcia va perfeccionar i elevar aquella naturalesa perquè esdevingués «matèria» de santa radicalitat evangèlica i de vocació martirial.

Crec, en definitiva, que continuarà constituint un referent per a molts que vulguin ser actuals des de la fidelitat.

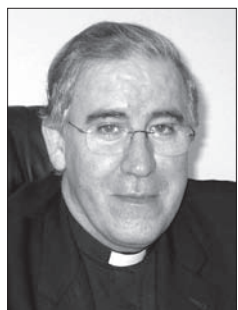

XAVIER NOVELL, bisbe de Solsona

«Aquesta beatificació serà un temps de gràcia vocacional»

El reconeixement oficial de l'heroïtat en la vivència de virtuts cristianes del papa Joan Pau II suposarà un coneixement més gran de la seva vida espiritual. L'interès per la seva dimensió més interior serà un estímul perquè molts fidels se sentin cridats a viure més autènticament la seva pròpia vida cristiana. Aquesta beatificació suposarà una gran ajuda perquè tota l'Església i tots els seus membres se sentin més fortament impulsats a participar en la gran obra de la nova evangelització. El papa Benet ha posat aquesta acció en el primer lloc de l'agenda de la vida de l'Església. El nou beat no cessarà d'intercedir perquè molts fidels prioritzin en la seva vida la dedicació a les obres de la nova evangelització.

Finalment, aquesta beatificació serà un temps de gràcia vocacional. El nou beat va ser anomenat «el Papa dels joves». Arran dels seus viatges i de les Jornades Mundials de la Joventut que ell va convocar, va néixer una generació juvenil nova. Molts d'aquells joves van acollir la crida al sacerdoci. La seva proclamació com a beat pot aportar una renovada primavera vocacional, especialment sacerdotal.

JOSEP ÀNGEL SAIZ, bisbe de Terrassa

«És un home de Déu, un gran creient, un místic, un enamorat de Jesucrist»

Joan Pau II passarà a la història de l'Església i de la humanitat pel seu lideratge, per la seva doctrina, per la seva

manera d'entendre la vida i també per la seva profunda espiritualitat. La seva vida mostra un retorn a un ministeri pastoral directe i evangelitzador i al testimoni de la fe. Al llarg del seu pontificat va donar respostes valentes als reptes que l'Església i la societat presentaven. Sens dubte ha estat el líder i el referent més important de la segona meitat del segle XX. El seu pontificat passarà a la història també per la seva defensa de la vida, per la lluita pel reconeixement dels drets i de la dignitat de la persona humana i per la seva llibertat. També hem de remarcar el seu interès en el diàleg interconfessional i interreligiós.

L'home d'avui necessita testimonis del Déu vivent, testimonis d'esperança. Joan Pau II ha estat un home d'oració profunda, de trobament amb el Crist. Això també explica el seu atractiu pels joves. Un home de Déu, un gran creient, un místic, un enamorat de Jesucrist, un sacerdot que ha viscut del tot la unió amb el Crist i la sol·licitud pels germans. Per tot això, la seva beatificació ajuda a presentar-lo més encara com un gran referent tant per a l'Església com per al món.

XAVIER SALINAS, bisbe de Tortosa

«Joan Pau II ha estat un gran testimoni d'esperança en Déu»

La beatificació de Joan Pau II és un esdeveniment eclesial que confirma la seva trajectòria vital i el seu servei eclesial. Com ens diu Benet XVI, «la vida és com un viatge pel mar de la història... en què escodrim els astres que ens indiquen la ruta. Les veritables estre-

lles de la nostra vida són les persones que han sabut viure rectament. Elles són llums d'esperança» (*Spe salvi*, 49). Joan Pau II, amb el seu estil de vida, el seu missatge, l'obstinació a favor de la dignitat de l'ésser humà, ha estat un gran testimoni d'esperança en Déu. L'Església pot sentir-se reconfortada per l'Esperit Sant, que va suscitar i sostenir Joan Pau II perquè oferís raons d'esperança i d'amor en un món que oblida la seva vocació divina.

En el beat Joan Pau II l'Església té un intercessor i un testimoni de l'Evangeli, a través del ric missatge que ens ha deixat. Tota una invitació a l'alegria i a un compromís decidit a favor de les famílies i dels joves, als qui està vinculat el futur de l'Església.

JOAN ENRIC VIVES, arquebisbe d'Urgell

«La seva vida va ser un viure unit a Crist i fidel fins a l'heroisme»

La beatificació del papa Joan Pau II «el Gran» és un gran do per a tota l'Església i un referent per al món d'avui, per la seva integritat i la seva autenticitat. L'1 de maig del 2011 quedarà històricament marcat per la solemne i multitudinària beatificació del papa Joan Pau II a Roma, presidida pel seu successor immediat, el papa Benet XVI, estret col·laborador seu en aquell llarg pontificat, el tercer més llarg de la història: 26 anys, 5 mesos i 17 dies. Podem exultar per aquest nou beat, donat com a intercessor nostre i model de santedat i de coherència en el servei a Déu i als homes!

La seva vida i el seu sacerdoci poden sintetitzar-se en el seu lema episcopal «*Totus tuus*», «Sóc tot vostre... per mitjà de Maria.» Visqué una vida humanament molt fecunda i cristianament exemplar, perquè tota ella fou un viure unit al Crist i fidel fins a l'heroisme.

Fou un «gran» apòstol de la fe. Pastor zelós i generós, que va revifar i «confirmar la fe dels germans» (Lc 22,32). Valent defensor de la Veritat enfront d'ideologies que destrueixen la vida, la família i la persona humana, amb els seus valors i dignitat (nazisme, comunisme, terrorisme, capitalisme salvatge...). Sempre portador d'esperança a les persones i al món. Treballador incansable per la pau, pels drets de les persones i dels pobles. Visqué amb confiança la malaltia, la vellesa i la creu, i ens ensenyà l'amor tendre i filial a la Verge Maria. Home de fe coherent i d'autenticitat, sempre lliure, que ara se'ns presenta més gran que els clarobscur que també ell visqué, com tota persona feble i temporal. Estimà l'Església, la seva comunió i unitat, i ens la féu estimar, especialment als joves, fent visible al món d'avui la bellesa de la fe catòlica.

ROMÀ CASANOVA, bisbe de Vic

«Ens torna a llençar a l'aventura de Jesucrist»

El temps de Pasqua de l'any de gràcia del Senyor 2011 s'inicia amb un gran regal de Déu: la beatificació del papa Joan Pau II, mort el 5 d'abril de l'any 2005. Per als qui hem pogut escoltar, veure, tocar, estimar i obeir el papa Joan Pau II, és un regal immens de Déu poder veure com aquest diumenge segon de Pasqua, dia 1 de maig, el papa Benet XVI l'ha declarat entre els benaurats que són al cel contemplant la glòria de Déu i són intercessors nostres davant el Pare, *Dives in misericordia*, ric en misericòrdia.

Aquesta nostra generació hem rebut el gran regal, no solament del seu llarg i fecund pontificat, sinó el de veure com el Senyor ens el torna a donar com a beat, com aquell que té relació des del cel amb tots nosaltres. El record i les vivències experimentades al llarg dels anys del seu ministeri de successor de sant Pere, en la nostra infantesa, joventut i maduresa, tornen a tenir una nova força, per tornar a llançar-nos a l'aventura de mirar Jesucrist i tornar a remar mar endins, en la nova evangelització, a la qual ell, tantes vegades, ens instava.

Punt de vista

Joan E. Jarque

Fundador de «Catalunya Cristiana»

El beat Karol Wojtyła

«*Santo subito!*» fou el crit de la multitud que omplia la plaça de Sant Pere de Roma sota la finestra il·luminada del Papa morent, el 2 d'abril del 2005. Sis anys, en la història bimil·lenària de l'Església, són un instant; ara, per exemple, pot ser propera la beatificació del nostre Ramon Llull. Separats per 696 anys encara podrien entrar plegats al Martirologi el Papa polonès i el frare mallorquí.

Joan Pau II va ser un Papa molt conegut en vida —durant els seus vint-i-sis anys de pontificat es van publicar entrevistes i biografies d'ell i es van difondre documentals i films sobre la seva vida—, i ara, per la seva beatificació l'1 de maig se'n tornarà a parlar molt. Es recordaran les seves 14 encíclics, 104 viatges a 209 nacions, 482 sants proclamats per ell... la seva biografia —des de la infància a Wadowice fins a la seva dolorosa i exemplar última malaltia, passant per la seva joventut d'obrer, de seminarista clandestí, de bisbe coratjós i de Papa tirotejat; breu, tot allò que justifica que, com sant Lleó I i sant Gregori III se l'anomeni, «el Gran».

A *Catalunya Cristiana*, potser ens pertoca apuntar alguns trets, menys coneguts, si no totalment desconeguts, del nou beat i que el poden fer més proper a nosaltres; episodis i anècdotes en què hi han intervingut gent de casa nostra.

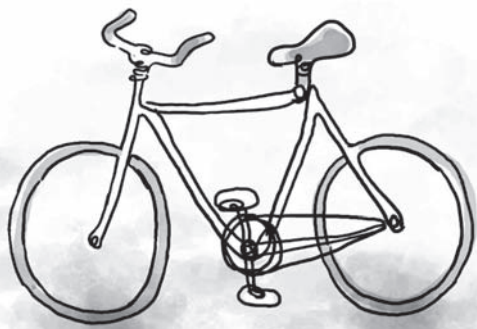
Quan Karol Wojtyła *només* era el petit cardenal de Cracòvia, alguns catalans vam tenir l'ocasió de tractar-lo durant la preparació del Concili Vaticà II. Entre altres, el professor Sugranyes, que amb alguns de Pax Romana participàrem en la redacció de, aleshores esquema XIII, la *Gaudium et spes*. Després del Concili, quan venia a Roma, l'anàvem a rebre a l'aeroport,

amb el seu amic polonès al Vaticà, l'avui cardenal Deskur —impossibilitat en una cadira de rodes des del dia en què l'elegit ja Papa, va sortir inesperadament del conclave per anar a visitar el seu amic al Gemelli.

Un cop ja Papa, la relació amb Catalunya i amb gent d'aquí va ser òbviament esporàdica. Tanmateix, hi ha anècdotes significatives. Al bisbe Torrella, per exemple, li plaïa contar que quan ell va deixar el servei a la Santa Seu, Joan Pau II tot just acabava d'encetar-lo; i que en l'audiència de comiat, el nou Papa, tot manifestant-li agraïment pels serveis prestats va remarcar amb un cert to «*ma Lei é catalano!*»: «la pàtria li tira,

oi?» La visita del president Pujol al Vaticà, va tenir una importància especial; malgrat que el protocol no va anar més enllà del d'una visita privada, el Papa va ser prou receptiu al que li va exposar el president i li va demanar que li fes arribar un Pro memòria del que li havia dit; en poques setmanes fou enllestí i portat a Roma. El deplorable atemptat del 13 de maig del 1981, oferí l'ocasió perquè un

català, el Dr. Vilardell, fos cridat com a facultatiu a la capçalera del Papa ferit. Pel mil·lenari de Catalunya, el 1988, Joan Pau II va tenir algun detall —una audiència especial i la salutació des de la finestra— pels pelegrins catalans a Roma. Pocs saben que un barceloní, culé notable, té al despatx una bicicleta blanca que el Papa va regalar a *Catalunya Cristiana*. Finalment, són inoblidables les contades hores diluvials en què, en la *distribució entre tots* de la seva visita a Espanya el 1982, tinguérem Joan Pau II a Catalunya. Des d'aleshores cada vegada que se li va esmentar Catalunya, hi afegia: «Ah sí, allà on plou tant!»

Paja

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Xafarderies, rumors i tafaneries

He trobat una web amb aquest títol: *El Vaticà proposa una guerra santa contra les xafarderies, els rumors i les tafaneries*. El títol em resulta cridaner. Un estil ben periodístic. L'article, en realitat, fa referència a una meditació quaresmal del predicador del Papa. L'estil del P. Cantalamessa és viu i agut. Amb una punta d'ironia.

L'eix gràfic es basa en l'expressió *Aquí no es blasfema*, escrita en locals públics. Que podria ser substituïda, als temples cristians, per *Aquí no es xafardeja*. L'*aquí* del predicador és l'Església. Afirmar que aquest cartell hauria d'ésser a molts indrets de convivència. El caputxí recorda la frase paulina: «Que la caritat no sigui fingida.» Reclama un aspecte que demana conversió: el dels *judicis recíprocs*.

Explica que el fet de jutjar no és dolent en si mateix.

Ho és, en canvi, el judici que inocular «verí». «És a dir, el fàctic, la condemna.» Afegeix: «Jutjar no és una acció neutral, el judici pot acabar tant en condemna com en absolució i justificació.» Els judicis negatius, prohibits per la paraula de Déu, és a dir, els que condemnen tant el pecat com el pecador. Judicis que miren més el càstig que la conversió del germà.

«Per estimar el germà, cal no estimar-se gaire a si mateix. És necessari —diu l'Apòstol— no fer-se una idea gaire alta de si mateix.» Aquesta idea massa alta de si mateix és com un home que, de nit, té davant els ulls una intensa font de llum; no aconsegueix veure-hi més enllà de la llum; no aconsegueix veure les llums dels seus germans, les seves virtuts i els seus valors.

El pare caputxí diu que el nostre verb preferit ha de ser «minimitzar». A l'hora de relacionar-nos, no hem de minimitzar «les nostres virtuts i els defectes dels altres». Sinó a l'inrevés, «no minimitzar els nostres defectes i les virtuts dels altres».

Els cristians no ens hauríem de dedicar a les xafarderies, als rumors i a les tafaneries a l'Església. Contaminen l'existència. No es tracta pas d'un passatemps lleuger i innocent. Un conegut, quan criticava els altres, solia dir que només en feia una descripció! Valgui la ironia.

El predicador del Sant Pare afirmava que no era suficient no parlar malament dels altres, sinó que calia que els altres ho fessin en la nostra presència, donant-los a entendre, tal vegada silenciosament, que un no hi està d'acord.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Pluralisme en l'Església

El jardí de la Santa Església és adornat per diferents flors, en diversos i bells racons. Aquesta temporada sembla que s'ha posat de moda fixar-se en els espais on s'arraconen les escombraries o bé on es llença el brançam. Ara bé, tots dos, malgrat que són desagradables, no eliminen la bellesa de la nostra Santa Mare. No hem d'oblidar els màrtirs, els missioners i els contemplatius. Estic segur que la tan comarejada qüestió dels pedrestes no n'ha alterat gens la vida de pregària.

Hi va haver un temps monacal, posteriorment els mendicants, després la contrareforma, educadors i acollida de desemparats, més tard. Sense deixar d'existir, a la nostra actualitat religiosa, la podríem definir com la dels nous moviments i comunitats.

Tot i que són fruit del mateix Esperit, hi ha un fenomen que, malgrat que és insignificant, té conseqüències. Em refereixo a l'absència gairebé unànime d'«uniformes». No seré jo qui la condemni. Fa anys vaig pensar que no em posaria ni sotana ni corbata. (Tot i que no ho defensaré vessant cap gota de sang.) Aquest criteri m'exigeix portar una vida provocativament cristiana i estar sempre disposat a donar raó de la meua esperança, com demana Pere (1Pe 3,15). Però no tothom pensa així i ho respecto. Torno a la manera antiga. Abans, quan hom viatjava i es trobava una persona amb hàbit, sabia a què atènyer-se. En primer lloc, se saludaven, tot i que només fos una senzilla inclinació respectuosa. Explica *El llibre de la selva* que, entre els de Saone, quan es veien, de seguida, cridaven: «Tu i jo som de la mateixa sang» i, des d'aquest moment, entre ells hi havia concòrdia i ajuda mútua. Lamento constatar que, en el terreny de la relació entre les diferents vocacions, normalment, no passa així. Un exemple. Fa uns dies vaig pujar acompanyat a la bonica muntanya del Tagamanent. Portava les claus del recinte (antic castell i parròquia). Per allà hi havia un grup de nois acompanyats pels seus monitors, vaig pensar que els agradaria conèixer-ne l'interior i, després de saludar-los, els vaig dir que era el rector d'aquell territori, i que els que m'acompanyaven era l'arquitecte de la basílica de la Sagrada Família i un altre prestigiós arquitecte, i que els oferia la possibilitat d'entrar-hi i veure l'edifici per dins. Els nois ho van acceptar gustosos, però, els monitors no es van donar a conèixer. Aquest secretisme molt freqüent en els «invents» actuals, sempre em mosqueja. Havien donat mostres que ells també eren cristians, però amagaven la seva identitat, el seu carisma, com es repeteix tant. No vaig voler que se sortissin amb la seva, que no és precisament la de Crist. Finalment, acorralats per les meves preguntes insistents, em van declarar la seva identitat.

Cada «invent» té la seva singularitat, ho accepto, però les normes evangèliques són exigents per a tots i estan per sobre dels carismes.

M'irrita que es comenti elogiosament pròcers cristians, fundadors o membres de la jerarquia, pels seus espectaculars èxits i que es constati que descuiden deures elementals cristians. Recordo Pau: «Sigueu agraïts» (Col 3,15) o Jesús: «Allò que us dic, digueu-ho a plena llum» (Mt 10,27). El recordo lamentant-ho perquè ni l'un ni l'altre, a més de l'hospitalitat (Hb 13,2), són practicats, generalment, per aquests «il·lustres personatges del món de la missa». I, encara que siguin reconeguts per la jerarquia, no deixaré de pensar que fan servir mètodes sectaris.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

La vida que brota

Passadissos i més passadissos; és una de les característiques de les presons. Jo els acostumo a recórrer cada setmana perquè hi ha alguns mòduls molt allunyats dels altres. Però he de confessar que hi ha un passadís que em porta a un lloc diferent i en el qual sembla que la vida entre reixes s'atura sota el cel i els colors de la primavera que no es poden albirar ni gaudir en altres mòduls.

Hi arribo per veure un amic que s'encarrega del jardí. I és que, val a dir que aquell espai verd és un autèntic privilegi d'aquest racó del centre penitenciari. És veritat que també hi ha un altre petit jardí a psiquiatria i un de més gran i cuidat al DAE, un departament especial dedicat a la reinserció dels que volen sortir de les addiccions que els van portar a delinquir. Aquest racó és diferent. Està al voltant d'uns mòduls que no tenen gaire bona fama pel tipus de delictes dels seus interns i és per això que m'agrada veure-hi un jardí cuidat com un signe de vida enmig de les angoixes que pateixen la majoria dels que són allà.

Avui és un dia esplèndid. Un cel blau sense cap núvol ens regala els raigs de sol de primera hora del matí. El meu amic prepara la terra d'un tros per plantar-hi un roser: «Estava allà darrere, mig oblidat i no es veia bé. Ara l'estic plantant aquí perquè lluirà molt més.» Després m'encamina cap a un altre racó i em fa aquesta reflexió: «Mira com estan ja les maduixes. Totes aquestes flors després seran fruits. Això per a mi és vida. Cada matí em llevo amb la il·lusió de veure créixer les meves plantes. Veus aquestes, eren unes llavors ben petites i ara mira com han crescut.»

Recórrer el jardí amb el meu amic, contemplar la vida que ell cuida diàriament, em fa pensar molt en la seva recuperació i en la seva sortida que a ell li fa tanta por. Perquè aquesta és la paradoxa del meu amic. Estima la llibertat però li fa por, una por angoixant que li treu el son. S'ha sentit tan judicat pels mitjans de comunicació que sempre té l'angoixa que el reconguin pels carrers i que ja no pugui refer la seva vida. És per això que s'intenta oblidar de la gran preocupació que li suposa la sortida a la llibertat i es dedica a protegir la vida d'unes plantes que creixen al ritme del pas d'un temps que per a ell suposa una condemna més gran que la de les reixes: sentir-se menyspreat i sense capacitat per a una recuperació. Jo l'escolto amb tota l'atenció de què sóc capaç mentre ell continua recorrent el jardí i explicant-me detalls que a mi em passarien per alt si no fos per la seva gran il·lusió que posa en les paraules i en les mirades.

És primavera. És Pasqua. El goig d'una vida nova en la verdor de la gespa i en els colors de les flors que ja broten contrasta amb les seves paraules: «Què serà de mi quan surti?»

Eduard Brufau

Pedro Madueño, LV

El dimarts dia 3 de maig va aparèixer el primer número de l'edició de *La Vanguardia* en català. La iniciativa del prestigiós rotatiu barceloní de publicar-se també en la llengua pròpia de Catalunya ha estat molt ben rebuda per tots els sectors de la nostra societat. Aquest pas ferm, llargament esperat, ha estat acompanyat d'un seguit de presentacions per tota la geografia catalana per donar a conèixer el projecte. A la imatge, la colla jove dels castellers de Sitges en una imatge promocional de l'edició catalana.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Davallar als inferns

L'expressió «davallar als inferns», continguda en el Credo, sempre m'ha semblat molt suggeridora. Sobre aquest tema va versar la cinquena pregunta, sobre un total de set, que li van formular a Benet XVI en el programa de la televisió pública italiana RAI *A la seva imatge*, emès el Divendres Sant. El Papa afirma: «Aquesta davallada als inferns, és a dir, a les profunditats de l'ésser humà, a les profunditats del passat de la humanitat, és una part essencial de la missió de Jesús, de la seva missió de Redemptor i no s'aplica a nosaltres.» La seva resposta, elaborada des de la teologia, se centra en el moment després de la mort i abans de tenir accés al cel.

No obstant això, des d'una altra òptica, voldria reflexionar sobre la davallada als inferns abans de la mort. Tal com diu Benet XVI aquesta davallada «no s'ha d'imaginar com un viatge geogràfic, local, d'un continent a l'altre. És un viatge de l'ànima». Dante Alighieri, en la *Divina Comèdia*, traça un itinerari precís que comença a l'infern, que prossegueix al purgatori, i que finalitza al paradís. Si n'hi ha, de persones, que s'identifiquen amb Dante en els primers versos de l'obra que diuen així: «A mig camí de la vida, en una selva fosca em trobava perquè havia extraviat la meua ruta.» Aquesta experiència acostuma a tenir un inici: «Tan adormit em trobava en el punt que vaig abandonar el camí veritable.» Quantes persones se senten en crisi, es veuen perdudes, sense rumb, tot se'ls ensorra! La crisi espiritual, que sorgeix a partir d'un fracàs econòmic, una ruptura matrimonial, un benestar insípid, una mort inesperada d'un ésser estimat, una malaltia greu..., et llança a l'abisme de l'absurditat. Hom comença a submergir-se en la banda fosca de la vida, en la zona de les ombres, en els replecs dolorosos de la infantesa, en les ferides profundes sense cicatritzar, en el fangar dels vicis, en el pantà del pecat... A les portes de l'infern hi ha escrites aquestes paraules: «Deixeu tota esperança els que heu entrat (*lasciate ogni speranza, voi ch'entrate*).» Lluitar contra l'infern és guanyar la batalla de l'esperança. Malgrat que tot surti malament, malgrat que el patiment sigui intens, val la pena resar la pregària de Teilhard de Chardin: «Recorda: tot allò que et reprimeix i t'inquieta és fals. T'ho asseguro en nom de les lleis de la vida i de les promeses de Déu. Per això, quan et sentis afligit, trist, adora i confia.» Baixar a l'abisme és el primer pas. Només l'esperança ens permet prosseguir el nostre itinerari, que ens condueix a la segona fase, al purgatori. Continua Teilhard amb la seva pregària: «Que res no t'alteri. Que res no sigui capaç de prendre't la pau. Ni la fatiga psíquica. Ni els errors morals. Fes que brolli, i conserva sempre sobre el teu rostre un dolç somriure, reflex del que el Senyor continua i dirigeix.» Es tracta de passar per la fase de la purificació. Cada cercle, cada biografia, té objectius diferents. Cada persona ha de purificar el seu procés. Dante ho resumeix així: «Un mar tan cruel darrere seu abandona; i cantaré d'aquell segon regne on l'humà esperit es purga i es fa digne de pujar al cel.» És el moment de creure sense defallir. L'etapa de la fe, on es purguen la supèrbia, l'enveja, la ira, la peresa, l'avarícia, la gola, la luxúria. Les repercussions d'aquestes passions enfonsen la persona i la societat en la misèria. Així arribem al paradís, on «ja no vigilo cap ramat, ni tinc cap altre ofici, estimar és només l'únic exercici» (sant Joan de la Creu).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

He vist Déu

És Pasqua i voldria compartir un relat del llibre *Espiritualidad: un camino de transformación*, de Leonardo Boff. Hi explica una experiència amb la seva mare, la qual mai no va voler aprendre a llegir, i que em sembla exquisida, reveladora d'una gran interioritat i de l'experiència real del Déu de la vida. Explica que en certa ocasió, Leonardo va portar un quadern a la seva mare i un llibre, beneïts pel papa Pau VI, per veure si l'animava a aprendre. Però ella mai no va acceptar. «Per què vull aprendre a llegir i escriure?», deia la dona, la qual va tenir onze fills que havien anat a la universitat i que, gairebé tots, eren doctors. Malgrat la seva renúncia, Boff la considerava una dona sàvia i profundament pietosa.

Un temps després, la seva mare va sentir una gravació en la qual Boff parlava de la seva experi-

ència amb Déu. Ella va quedar molt impactada pel que havia sentit i mirant-lo fixament, va preguntar al seu fill: «Tu ja has vist Déu?» A la qual cosa ell va respondre que la gent no veia Déu, perquè és un esperit i és invisible. Ella va sospirar, va posar les mans sobre el seu pit, el va mirar amb una tristesa infinita i li va dir: «Tu ets sacerdot tants anys, i mai no has vist Déu?»

«Mare, la gent no veu Déu!», va insistir ell. Però ella va respondre: «Tu no veus Déu, però jo el veig tots els dies. De tant en tant, a la posta de sol, els núvols es posen d'una manera determinada. Jo em quedo mirant i Ell passa amb el seu mantell, somrient, i darrera ve el teu pare mort, mirant-me i rient, i jo em quedo tota la setmana amb l'alegria al cor. Té un aspecte imponent.» Boff es va quedar sense paraules i es va preguntar:

qui és aquí el teòleg, l'analfabeta o el doctor en teologia?

Lavors va concloure que s'ha d'aprendre de les persones que viuen aquestes experiències.

«Mare, vós el veieu?» «I és clar que el veig!», li respon. Boff comenta: «La veritable teòloga és ella, malgrat que és analfabeta.»

Fins aquí l'anècdota. En un clima Pasqual, quan portem la festa al cor, em desitjo i us desitjo, que sigui aquesta Festa una expressió de la festa que celebrem cada dia quan ens trobem amb el nostre Déu, cara a cara en la intimitat del nostre cor; expressió de la festa que experimentem quan prediquem des de la vida que Déu és fidel, que ha plantat la seva tenda entre nosaltres i que és «un dels nostres».

Tu, ja has vist Déu?

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

«L'Atri dels gentils» i implicacions col·laterals

L'expressió i el projecte «Atri dels gentils» ha guanyat molt terreny en poc temps. Per la seva finalitat, estil, escenaris, participants, temàtica, etc., són molts els arguments que qualifiquen molt positivament aquesta iniciativa. L'Atri dels gentils va iniciar els seus llançaments internacionals amb un preludi a la Universitat de Bolonya (12 de febrer) i, posteriorment, amb un gran èxit a diferents indrets de París (24 i 25 de març). Seguiran altres ciutats, entre elles Barcelona. La proposta recull de manera estructurada i organitzada la idea de Benet XVI (21 de desembre 2009) de promoure un espai de diàleg «amb aquells per als quals la religió és una cosa estranya, per als quals Déu és un desconegut i que, malgrat això no volguessin estar simplement sense Déu, sinó acostar-s'hi almenys com a Desconegut».

Val a dir, però, que davant d'esdeveniments que

incideixen tan positivament i que provoquen tanta atracció i expectació, també, com Església hauríem de ser conscients d'un seguit d'implicacions col·laterals no menors. N'assenyalem cinc, totes elles relacionades amb el «diàleg» que és en bona part el moll de l'os del projecte.

En primer lloc, i sense menystenir els arguments antropològics i educatius que justifiquen qualsevol diàleg, caldria desenvolupar una certa pedagogia de les raons de caràcter teològic que motiven i justifiquen el seu sentit més profund. D'altra banda, ser molt conscients i practicar l'actitud de fons que comporta tot diàleg més enllà d'un trobament i escolta (que no és pas poc!), sinó també el fet de rebre i aprendre de l'altre. Una tercera qüestió cabdal és el reconeixement d'accions, estructures i/o organitzacions que ja a hores d'ara desenvol-

pen un rol similar i que d'alguna manera ja han anticipat l'Atri dels gentils. Parlem, per exemple, de les diverses modalitats de presència de l'Església en el món universitari, d'espais o edificis de patrimoni artísticoreligiós o de les comunitats monàstiques que fan diversa tipologia d'acollida. El seu ple suport també significa desenvolupar un projecte similar. Un altre apartat que s'imposa és el del manteniment d'altres focus complementaris de diàleg com puguin ser el diàleg ecumènic, interreligiós o el mateix diàleg intraeclesial. Fóra una contradicció perdre pistonada en aquests segments. Finalment, desplegar coherentment l'Atri dels gentils, a més d'una tasca de reciprocitat (creients i no creients), comporta una acció auto-implicativa de les comunitats cristianes locals en la inculturació de la seva fe com un primer procés del veritable diàleg fe-cultura.

Andreu Ibarz

Director general de Blanquerna-URL i Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Quan la nostra fe tremola...

Davant del sofriment i de la mort que aleatòriament provoquen els desastres naturals, des de l'antiguitat l'ésser humà s'ha adreçat a la Divinitat per rebre'n ajuda i suport. En una visió religiosa primitiva en la qual les forces divines podien castigar capriciosament i tirànicament el món, l'home temia el flagell diví i, amb sacrificis i actes rituals, procurava guanyar-se el favor dels déus. Amb Jesús de Natzaret, aquesta imatge distorsionada de la Divinitat és definitivament superada i arraconada. Amb les seves paraules i les seves obres, amb tota la seva mateixa persona, Jesús anuncia que, per damunt de totes les forces visibles i invisibles, hi ha un sol Déu omnipotent, i que aquest Déu és bo i és Pare de tots. No hi ha lloc, doncs, per al temor sinó només per a l'amor.

Ara bé, si és cert que ni un sol ocell no cau a terra si no ho permet el Pare del Cel i que fins i tot els cabells ens els té comptats (cf. Mt 10,29-30), com

es pot conciliar la fe en la justícia i la bondat provident de Déu amb la constatació de tant dolor innocent al llarg de la història? Aquesta perplexitat és la que va mostrar una nena japonesa de set anys a Benet XVI en un programa televisiu que la RAI italiana va retransmetre Divendres Sant i que va tenir un bon ressò també a casa nostra: «Tinc molta por perquè la casa on em sentia segura ha tremolat molt fort, i moltes persones han mort. No puc anar a jugar al parc. Per què he de tenir tanta por? Per què tants de nens han d'estar tan tristos?» El Papa va respondre sense dogmatismes i de forma entenedora: «També a mi em sorgeixen les mateixes preguntes (...). I no tenim les respostes, però sabem que Jesús ha sofert com vosaltres, innocent; sabem que el Déu veritable que es mostra en Jesús, us fa costat.» I li assegurarà que no estan

sols, perquè moltes persones d'arreu del món pensen en ells i volen ajudar-los, i sobretot perquè Déu els estima i no els deixarà abandonats ara que més ho necessiten. Tard o d'hora, li explicà el Papa, entendrem que «aquest sofriment no era buit, no era endebades, sinó que portava cap a un projecte bo, un projecte d'amor».

No sabem per què certes coses succeeixen, però sabem que podem viure-ho tot en Déu, fins i tot una mort injusta o absurda, i que només així trobarem un sentit a allò que en si mateix no en tindria cap. Voltaire, després del terrible terratrèmol que el dia de Tots Sants de 1755 destruï els 85% dels edificis de Lisboa i provocà uns trenta mil morts, escrigué: «Algun dia tot serà un bé, aquesta és la nostra esperança; avui tot és un bé, això és una il·lusió». Jesús, crucificat i ressuscitat, centre vital del cosmos i de la història, és el fonament avui i sempre de la nostra esperança en tot moment.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Conversió al catolicisme

Tom Leopold, creador televisiu d'èxit (*Cheers*, *Seinfeld*, *Will&Grace*...), actor i escriptor de diverses novel·les, pertanyia fins fa uns dies a la religió jueva. Però va reconèixer el següent: «Érem tots jueus, però per alguna raó sempre havíem celebrat el Nadal.»

La greu malaltia d'una de les seves filles, unida a unes trobades casuals amb un sacerdot, va provocar-li la pregària següent: «Si us plau, Senyor, doneu-me encara que sigui, el més petit signe que hi sou! Jo sol no puc tirar endavant!» Fa poc ha declarat: «Dos mil anys després seguiria Jesús si Ell em cridés. Sempre m'ha agradat Jesús, encara que no he estat prou profund per comprendre la idea que és el Fill de Déu.»

El Diumenge de Resurrecció passat va explicar en el blog de la Conferència Episcopal Nord-americana el motiu del seu ingrés a l'Església catòlica, un bateig que ha fet somriure el Cel més que tota la seva profusa obra còmica.

LOLE BRAVO
Barcelona

Els perills de la xarxa

La pederàstia, promocionada i facilitada per internet, continua avançant a passes de gegant. Els diaris es fan ressò d'uns pocs casos que són un granet de sorra si es comparen amb els milers de casos que comencen en cites a cegues concertades a través de la xarxa.

Els nens s'enganxen a les noves tecnologies a partir dels nou anys. Els *smartphones* els faciliten estar continuament connectats. La curiositat, l'afany de fer-se el fatxenda, el voler ser més grans i l'anonimat els empeny a voler sortir al món real. I aquests mons reals solen ser molt bruts.

Caldrà informar i formar els nens. No tot el que es pot fer, s'ha de fer. Ara i sempre. En el present i en el futur. En la infància i en la maduresa.

VISI BERNAL LÓPEZ
Barcelona

Als que odien la Religió catòlica

No entenc com hi ha tantes persones enemigues de l'Església catòlica, quan la seva doctrina és santa i el seu manament principal és estimar fins i tot els nostres enemics.

M'imagino la cara d'odi i fúria de les joves que el 23 de febrer passat van cremar la porta de l'Església de Sarrià (Barcelona). M'imagino la mateixa imatge de rancúnia quan uns estudiants van profanar la capella de la seva universitat i gairebé em sembla sentir la rialla sarcàstica d'aquests homes que a Madrid pretenien burlar-se de tot el que està relacionat amb la nostra fe. M'imagino aquestes cares i sento per ells una gran tristesa perquè qui té odi al cor no podrà ser mai feliç ni sentir-se en pau.

Hi ha milers de sacerdots, reli-

Una cosa impensable fins ara

Per primera vegada en la història hem vist un Papa respondre en un diàleg televisiu, sense precedents, set preguntes formulades des de set llocs diferents del món a través d'un videomissatge. Com mou la pregunta d'una nena japonesa de set anys que ha viscut el terratrèmol i el tsunami al Japó, que li diu: «No és just que els nens pateixin mentre en altres parts del món viuen molt còmodes.» Benet XVI va saludar entranyablement la petita i li va assegurar: «Jo també em pregunto. No tenim les respostes, però sabem que patiu i estigueu segurs que això us ajudarà.» També li va comentar que «Déu us estima i està de la vostra part» i que «al món hi ha molta gent que està fent l'impossible per ajudar-vos». També em referiré a la segona pregunta, la d'una mare italiana que des de fa dos anys té cura del seu fill en coma. Li va preguntar: «L'ànima del meu fill Francesco ha abandonat el seu cos, perquè no està conscient, o encara continua amb nosaltres?» El Papa li va respondre amb una bella metàfora: «Certament, l'ànima encara està present al seu cos. Aquesta situació és com la d'una guitarra que té les cordes trencades i no es pot tocar, l'ànima no pot sonar però hi continua sent i aquesta ànima sent el vostre amor, tot i no comprendre'l.»

Avui millor que mai comprenem que la nostra fita és la Resurrecció. Jesús ens va avançar a tots en aquest camí. El nostre destí és el Cel, no el dolor. El goig etern és un regal, per tan poc... Gràcies, Sant Pare, per voler estar cada dia més pròxim a tots els nostres dubtes i desesperança en moments de dolor i patiment.

MARÍA MUÑOZ
Màlaga

giosos i religioses entre nosaltres que ho han deixat tot per servir Déu, fent de pares i mestres, ensenyant els nostres fills a pregar, a ser respectuosos, responsables i nobles, i a tenir valors morals. Uns altres serveixen hospitals, col·legis, orfenats, Càritas... I tants altres que són en terres llunyanes ajudant els més desafavorits, patint les mateixes penúries i algunes vegades deixant-hi la pròpia vida. A diferència de vostès, ells no seran notícia, però hi són.

Repensin-s'ho, si us plau, i no oblidin que la llibertat religiosa és un dels pilars bàsics per a la pau social i que anar-hi en contra és un delicte a tots els països civilitzats. No oblidin tampoc que si un dia reconeixen el seu error, Déu és amor i perdó.

M. ROSA BONALS
Terrassa

Qüestió de vestimenta

Admiro Benet XVI, les seves encíclics, el seu magisteri, la seva proximitat... És un savi que tothora sap mantenir-se proper. Em van commoure les seves respostes per televisió el Divendres Sant. Però no acabo de comprendre el perquè d'una qüestió que a molts els pot semblar secundària, però que per a mi té la seva importància, potser perquè tota la vida he estat modista.

Per què revesteixen el Sant Pare amb unes pesades capes pluvials rígides que semblen peces de museu o amb unes casulles de guitarra plenes de brodats més pròpies del preconili? És una qüestió de gust del mateix Papa? És responsabilitat dels seus mestres de cerimònies? És un gest de proximitat amb la fraternitat de Sant Pius X? El beat Joan Pau II, el seu predecessor, portava uns ornaments litúrgics molt més simples. No creuen que, sense voler-

ho, aquesta manera de vestir tan barroca l'allunyi dels fidels?

ROSER PRAT
L'Hospitalet de Llobregat

Felicitació cordial

De les 44 creus de Sant Jordi que s'han concedit enguany, i que el Govern de la Generalitat atorga des de l'any 1981, una d'elles fou entregada a la Congregació de les Carmelites de la Caritat-Vedruna, fundada el 1826 per Joaquima de Vedruna.

Els gairebé 200 anys de camí que han anat traçant aquestes religioses ha estat i és avui encara un puntal fort en la nostra societat, tant en la docència com en l'àmbit hospitalari. La Creu de Sant Jordi atorga un prestigi i un honor indiscutible a cada indret del món on s'hagi plantat la llavor de la seva fundadora.

Des de la meua condició d'antiga alumna del col·legi de Ripoll faig arribar a totes les filles de la nissaga Vedruna la meua més sincera i cordial felicitació. De fet, hauríem de felicitar-nos totes i tots els qui, com jo mateixa, vam gaudir del privilegi de formar part d'aquesta reconeguda congregació.

MARIA MORENO i MORERA
Ripoll

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Església profètica?

En un comentari sobre l'Evangeli que vaig llegir, es deia que avui l'Església és poc profètica, que denuncia poc les injustícies socials que es cometien i s'acomoda al món. No comparteixo plenament aquest parer. Li vull preguntar com podríem viure més aquesta dimensió profètica a la nostra Església.

Tot batejat i el conjunt de l'Església participen de Jesucrist, sacerdot, profeta i rei. Per tant, la missió profètica de l'Església s'ha d'exercir a la llum del ministeri del seu Senyor. Em sembla pobre limitar la dimensió profètica de l'Església a la sola denúncia de les injustícies socials, encara que això és molt necessari. El profeta és aquell que parla en nom i autoritat de Déu i en aquest sentit Jesucrist és el gran profeta de Déu. Jesús exerceix la seva missió anunciant el Regne de Déu i, per descomptat, denunciant allò que s'oposa a la construcció d'aquest Regne. La denúncia no es limita a una crítica sinó també en gestos i accions efectives per combatre el mal que oprimeix l'home. Jo crec que l'Església, en el ministeri dels successors dels Apòstols i en la vida de milions de fidels, és actualment la instància més crítica amb tantes situacions injustes que oprimeixen persones i nacions. Probablement, m'atreviria a dir, només l'Església avui alça la veu davant de les injustícies més clamoroses com poden ser, per exemple, l'avortament i altres atemptats gravíssims contra la vida i la dignitat de la persona humana. Probablement en el món actual, diguin el que diguin, malgrat tots els defectes dels seus membres, és la gran instància moral que conserva una credibilitat acceptable. L'Església exerceix el seu ministeri profètic anunciant Jesucrist, llum i salvació del món. Ja no diguem de la immensa tasca social de l'Església en aquests temps tan crítics en ajuda dels més desafavorits i exclosos, una tasca acreditada per una trajectòria de segles de beneficència. Avui, per posar-ne més exemples, en el fòrum internacional, l'Església alça la veu contra les decisions forassenyades que a vegades prenen els poderosos. Pensem en la guerra de l'Iraq. Que diferent que seria tot avui si alguns governants haguessin fet cas a l'Església, especialment a la veu de Joan Pau II. Si el cos d'ensenyaments que coneixem sota el nom de Doctrina social de l'Església inspiressin més els projectes polítics del nostre món, les coses canviarien per a millor i molt. Sincerament, aquestes crítiques em semblen molt injustes, especialment quan procedeixen de persones que formen part de l'Església i que per la seva preparació i competència haurien d'estar molt més informades. Finalment, a la seva pregunta sobre què podem fer, em limito responnent amb el final de la paràbola del bon samarità: «Vés, i tu fes igual.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

40a Jornada Nacional del Moviment de Pobles i Comarques de Catalunya

Maribel Pou Monclús

El diumenge 10 d'abril va tenir lloc, a la Casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, la 40a Jornada Nacional del Moviment de Pobles i Comarques de Catalunya. La trobada va comptar amb la presència de l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat de la Tarraconense, Mons. Jaume Pujol, que va acompanyar i compartir el dia amb més d'un centenar d'assistents en representació de molts altres militants d'arreu de Catalunya. També van adreçar paraules d'encoratjament al moviment en la persona del seu president, Jaume Dantí, sengles cartes d'adhesió del cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez, i del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès. Foren llegides amb especial emoció i agraïment, per la seva fidelitat any rere any, unes afectuoses paraules del bisbe emèrit de Girona, Mons. Jaume Camprodon.

Després de l'Assemblea anual, que va ocupar la primera part del matí, els representants comarcals i diocesans van fer les respectives aportacions referents al treball dut a terme durant aquest curs 2010-2011 en el conjunt del moviment. Les pautes d'aquesta reflexió que es realitza en format de revisió de vida són presentades a través d'un document de treball. Aquest curs, el discerniment porta per títol *La nostra identitat. En el 25è aniversari d'«Arrels cristianes de Catalunya»*. La síntesi de les aportacions podria ser que cristià i català, en la militància, esdevé inseparable, com són inseparables en la història el cristianisme i els orígens del país. Especialment avui cal un afermament de la pròpia identitat per poder acollir totes les altres des d'ella. Tot i la necessitat d'adequació al temps actual, el valor

i el sentit d'aquella manifestació de l'episcopat català continua vigent i així ho confirma el nou document dels bisbes *Al servei del nostre poble*.

El Dr. Ramon Prat, vicari general de la diòcesi de Lleida i director de l'IREL, va oferir la conferència *Lectura creient de la situació actual de la nostra societat catalana*. Va qualificar el moment que vivim com un temps de canvi, no solament generacional, sinó d'època. Tres apartats (reptes i

signes d'esperança; principis i criteris per tal de convertir les dificultats en oportunitats; directrius i línies d'acció) i una conclusió («Vivim temps d'esperança entesa com a misteri») van donar pas a un valuós diàleg entre conferenciant i assistents.

Després de dinar, una presentació sobre l'acte sacramental *El Misteri de la Selva*, del segle XIV, que la població representa cada 14 i 15 d'agost en memòria de la dormició de la Mare

de Déu, i un breu recitat de poemes d'autors locals, com Ventura Gassol i les seves *Tombes flamejants*, van precedir l'anada cap al santuari de la Mare de Déu de Paret-Delgada, on la celebració de l'Eucaristia va tancar aquesta jornada rica en contingut, experiència i presències. Les paraules de l'homilia de Mons. Jaume Pujol van reblar el treball del dia: «Ens cal consciència de l'originalitat i grandesa de l'anunci cristià, missatge d'inclusió i d'esperança; per a aquesta consciència cal el recés i la meditació pausada. Només vivint i creient de veritat podrem anunciar el que no ens acabem de creure: tant d'amor que es deixa clavar en una creu!» Al final de l'Eucaristia, el Camp de Tarragona va lliurar el relleu a les Garrigues-Segrià per a la Jornada Nacional de l'any que ve.

A l'hora del retorn, l'agraïment d'uns envers els altres es feia present i esdevenia coratge i confiança per dur a terme, cadascú en la seva mesura, el compromís de l'Església amb el poble, donant respostes al present, com discretament i senzillament —i sovint plena de mancances—, s'ha fet fins avui, de generació en generació.

Raons laiques per a l'ensenyament de la Religió

Mn. Joan Planellas

Aquests dies passats molts pares amb nens i nenes d'edat escolar han portat a terme la preinscripció a les escoles per al curs vinent. En aquest marc, han pogut optar també per demanar la classe de Religió per als seus fills.

La religió a l'escola pot ser una opció de fe. Una opció lliure. Però també pot ser —o de fet és— una qüestió cultural. Hi ha raons laiques que avalen la conveniència i, fins i tot, la necessitat de l'ensenyament de la religió entesa com a cultura religiosa.

Fa cosa d'un any, el cardenal Gianfranco Ravasi, bon amic del catolicisme català i actual responsable del Consell Pontifici per a la Cultura, es va referir a aquest fet quan va visitar Barcelona, inclosa la Sagrada Família. El cardenal va pronunciar una conferència amb aquest títol: *La Bíblia com a gran codi de la cultura occidental*. Ravasi és un gran impulsor del diàleg de l'Església amb la cultura contemporània.

A la conferència va recordar el seu amic Umberto Eco, autor de la gran i coneguda obra *El nom de la rosa*. Resulta que aquest autor va ser un dels primers firmants d'un missatge per tal que la Bíblia sigui ensenyada a les escoles d'Itàlia, també a les laiques. «És impossible —afirma Umberto Eco— entendre tres quartes parts de l'art occidental si no es coneixen els fets de l'Antic Testament i del Nou Testament (...). Més enllà de qualsevol consideració religiosa, i fins i tot des del punt de vista més laic del món, cal que els nois i noies en edat escolar rebin una informació bàsica sobre idees i tradicions del cristianisme i de les diverses religions.»

El Sínode del 2008 recordava també que la Bíblia és el «gran codi» de la cultura occidental. Els artistes, idealment, han impregnat els seus pinzells en aquest alfabet tenyit d'històries, símbols i figures que són les pàgines bíbliques. Els músics han teixit les seves harmonies al voltant dels textos sagrats, especialment dels salms o dels esdeveniments fo-

namentals de la persona de Jesús.

Els escriptors, durant segles, han reprès aquestes antigues narracions que es convertien en paràboles existencials. Els poetes s'han plantejat preguntes sobre els misteris de l'esperit, l'infinit, el mal, l'amor, la mort i la vida..., recollint amb freqüència el clamor poètic que animava les pàgines bíbliques. Els pensadors, els homes de ciència i la mateixa societat sovint han tingut com a punt de referència, encara que fos per contrast, els conceptes espirituals i ètics de la Paraula de Déu. Encara que la figura o la idea present en les Escripcions pogués esdevenir deformada en aquests escrits, es reconeixia que era imprescindible i constitutiva de la nostra civilització.

Aquestes són les raons laiques per a l'ensenyament de la religió a les nostres escoles: un aprenentatge per tal de poder comprendre i desxifrar el codi de la nostra pròpia cultura.

Catalunya Cristiana posa a disposició dels seus lectors aquest espai, on es publicaran articles i cròniques referents a la vida eclesial de pobles, parròquies, comunitats, grups, etc. Els textos no han de superar les trenta línies mecanografiades i hi ha de constar nom, cognoms, adreça i telèfon. Podeu enviar-los a: redaccio@catalunyacristiana.cat. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar els que consideri oportuns.

Paraula i vida

El dret al treball

La beatificació de Joan Pau II diumenge passat ens porta a la memòria que el Pontífex polonès, en la seva joventut, treballà durant uns anys com a obrer en una fàbrica del seu país. Es va dir que era el primer Sant Pare obrer dels temps moderns. Una vegada elegit Papa, també va fer molt pel món del treball, sobretot amb les seves encíclics socials, que varen representar un veritable relleu de l'anomenada *doctrina social de l'Església*. Joan Pau II va parlar del dret al treball sobretot en la seva encíclica *Laborem exercens*, que va representar una molt valuosa aportació a la doctrina social cristiana des de la perspectiva personalista, tan característica del pensament filosòfic del Papa polonès. En aquest document considera el treball com un dret fonamental i un bé per a la persona. El treball és necessari per formar i mantenir una família, per tenir dret a la propietat, per contribuir al bé comú de la família humana. La consideració de les implicacions morals que la qüestió del treball comporta en la vida social va portar Joan Pau II a qualificar la desocupació com una «veritable calamitat social», sobretot amb relació a les generacions joves. Malauradament, no cal

insistir en l'actualitat d'aquesta doctrina, perquè la crisi econòmica la tenim ben bé davant dels ulls. L'alta taxa de desocupació que pateix la nostra societat, les dificultats per accedir a una formació adequada i al mercat de treball constitueixen, sobretot per a molts joves, un fort obstacle en el camí de la seva realització humana i professional. «La privació de feina a causa de l'atur —escrivia Joan Pau II en l'encíclica sobre el treball— és quasi sempre, per a qui n'és víctima, un atemptat a la seva dignitat i una amenaça contra l'equilibri de la vida. A més del dany personalment sofert, molts altres perills se'n deriven per a la seva família.» En efecte, la persona que està desocupada o infraocupada corre el risc de quedar marginada de la societat i d'esdevenir una víctima de l'exclusió social. Aquest és un drama que colpeja en general entre nosaltres els joves, especialment l'anomenada generació *ni-ni*, que ni estudia ni treballa. A més dels joves colpeja les dones, els treballadors menys especialitzats, els discapacitats, els immigrants i totes aquelles persones que troben més dificultats a l'hora de cercar una col·locació en el món laboral.

I el papa Benet XVI, en la seva encíclica a la vegada teològica i profundament social que ha titulat *Caritas in veritate* —la caritat en la veritat— denuncia l'atur com una de les conseqüències més greus de la crisi econòmica actual. «La desocupació —diu— provoca noves formes d'irrellevància econòmica i el fet d'estar sense feina durant molt de temps, o la dependència perllongada de l'assistència pública o privada, debilita la llibertat i la creativitat de la persona i de les seves relacions familiars i socials, amb greus danys en el pla psicològic i espiritual. El primer capital que s'ha de salvaguardar i valorar és l'home en la seva integritat.» Voldria acabar amb una crida a l'esperança. Com hem dit els bisbes catalans en la nostra recent carta pastoral *Al servei del nostre poble*, «comptant amb l'ajuda de Déu, podem creure en la capacitat de reacció i de regeneració de la nostra societat catalana per afrontar la crisi». Però no tot hauria de continuar igual després de la crisi. Si el rerefons de la crisi econòmica és una crisi moral profunda, ens caldrà aprofundir, per damunt de les necessàries solucions tècniques, en la revalorització de *virtuts* com l'austeritat, l'esforç, la justícia i la solidaritat.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Salve, Verge de maig

Seguint una antiga tradició, que molts vam tenir ocasió de viure de petits, el mes de maig està molt lligat a la devoció mariana. A les nostres latituds és l'època en què la natura es vesteix de flors i els camps arriben a la més gran esplendor de bellesa. La Verge, Rosa Mística, segons una de les seves advocacions, és part essencial i entranyable de la fe cristiana i prova irrefutable de la bondat de les molt diverses espiritualitats de l'Església. La seva és la devoció més bella, la que van tenir tants sants i fundadors prenent-la del poble senzill. Recordo ara un sant del segle XX, Maximilià Kolbe, condemnat a morir de fam i set a Auschwitz, quan es va oferir a substituir un altre home al qual havia correspost la desgràcia d'una condemna semblant. Abans de ser detingut, aquest franciscà polonès havia promogut un gran apostolat d'amor a la Mare de Déu a través de múltiples iniciatives editorials agrupades en una institució que va ano-

menar *Ciutat de la Immaculada*. Anys més tard, Chiara Lubich, una mestra italiana, fundadora del moviment dels Focolars, va promoure uns àmbits d'espiritualitat que, també en honor de la Mare de Déu, va anomenar *Mariàpolis*. Però no han estat només els fundadors adornats amb diversos carismes els que han tingut en comú l'amor marià, sinó també el poble pla, que ha conservat tradicions tan venerables com l'Àngelus, la Salve, el Rosari, l'oració de sant Bernat i tantes oracions apreses en la infància. Joan Pau II, que expressava aquesta devoció amb el lema «*Totus tuus*», va ressaltar la bellesa sublim de la devoció a la Mare de Déu expressada en tants santuaris i ermites escampats per tota la nostra geografia. A Montserrat, muntanya a la qual va anomenar «un Magnificat en roca», es va congratular que cada dia es cantés la Salve. En un acte

marià celebrat a Saragossa, el mateix Papa va dir que aquesta pregària, la Salve, és, després de l'ave-maria, la més popular de les oracions, i va citar els historiadors que l'atribueixen a un autor espanyol, el bisbe de Compostel·la sant Pere de Mezonzo, a finals del segle X. A la Salve anomenem Maria «vida, dolcesa i esperança nostra» i li demanem: «Mostreu-nos Jesús.» És el que fa constantment aquella a la qual diran benaurada totes les generacions. També la nostra pregària pot dirigir-se a la Mare de Déu perquè ens mostri el seu Fill. No és l'orgull més gran d'una mare mostrar el seu fill? A través del seu amor misericordiós (a Reus tenim un gran santuari amb aquesta advocació a la misericòrdia mariana), ens acostem a Crist i ens disposem a seguir-lo. Ella ens dirà, com a Canà: «Feu tot el que ell us digui», i trobarem la pau i l'amor que tant desitgem en la nostra vida.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 3)

Comentari de la Paraula

MAIG

- 8. DIUMENGE**
Diumenge III, Blanc. Lectures: Fets 2,14-22-23 / Salm 15 / 1 Pere 1,17-21 / Lluc 24,13-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eladi, b.; Bonifaci IV, p.; beat Jeremies de Valàquia, rel.; beat Lluís Rabatà, prev.
- 9. DILLUNS**
Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori de Berrueza, b.; Santes, Caterina de Bolonya, vg.; Casilda, vg.
- 10. DIMARTS**
Sant Joan d'Àvila (MO), *Blanc.* Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni de Florència, b.; Santes, Beatriu, vg.
- 11. DIMECRES**
Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40. Lleida: **Sant Anastasi** (S), *Vermell.*
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ponç, b.; Eudald, mr.; beat Domènec Iturrate, prev.
- 12. DIJOUS**
Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51. O bé: *Sants Nereu i Aquileu* (ML), *Vermell*; *Sant Pancraç* (ML), *Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec de la Calzada, erm.; beat Francesc de Siena, prev.
- 13. DIVENDRES**
Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59. O bé: *La Mare de Déu de Fàtima* (ML), *Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Regalat, rel.; Muç, prev. i mr.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Santes, Maria-Dominica Mazzarello, vg. i fund.
- 14. DISSABTE**
Sant Maties (F), *Vermell.* Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual I, p.; Santes, Gemma Galgani, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera	Ac 2,14,22b-33	Lectura segona	1Pe 1,17-21
<i>La mort no podia de cap manera retenir-lo captiu</i>		<i>El preu del vostre rescat és una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara</i>	
Lectura dels Fets dels Apòstols:		Lectura de la primera carta de sant Pere:	
El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència".		Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.	
Salm responsorial	15	Al·leluia	Lc 24,32
Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» Senyor, heretat meua i calze meu, vós m'heu triat la possessió.		<i>Jesús, Senyor nostre, Obriu-nos el sentit de les Escripures; Feu que s'abrusi el nostre cor quan vós ens parleu.</i>	
R. Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.		Evangelí	Lc 24,13-35
Beneït sigui el Senyor que em dona seny. Fins a les nits m'amonesta el meu cor. Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. R.		<i>El reconegueren quan partia el pa</i>	
		Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:	
		Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impe-	

Josep Rius-Camps

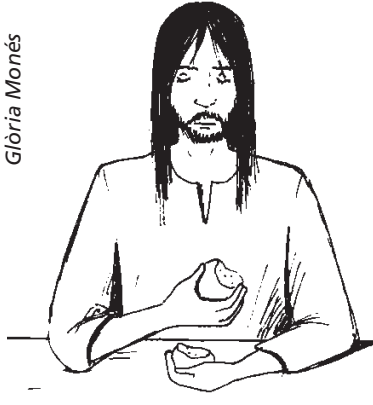
Teòleg i biblista

Emmaús o Oulammaús?

La localització d'Emmaús ha constituït sempre un maldecap per als arqueòlegs i els exegetes. S'han proposat tres possibles ubicacions, però cap no compleix a la lletra la distància de «seixanta estadis» de Jerusalem (uns 15 quilòmetres). La nostra sorpresa fou majúscula en observar que, segons el còdex *Beza*, la localitat s'anomenava «Oulammaús» i que, en la versió grega de la Setanta de Gn 28,19, s'hi llegeix precisament: «Tanmateix Oulammaús (en hebreu "Oulam Luz") era l'antic nom de la ciutat.» Jacob donà al lloc on Déu li renovà la promesa que havia fet a Abraham i Isaac: «La terra on tu dorms, la donaré a tu i a la teva descendència», el nom de Betel, «Casa de Déu». El fet que dos deixebles de Jesús, profundament decebuts pel que havia passat a Jerusalem aquells dies, s'haguessin posat en camí cap a l'antic nom de Betel, Oulammaús, concorda amb el que diran tot seguit al Ressuscitat quan es posarà a caminar amb ells, sense que l'hagin reconegut: «Nosaltres que esperàvem que ell fos el llibertador d'Israel.» Estan de tornada cap al passat, car la promesa feta a Jacob/Israel a Betel, després del fracàs del Messies, ha quedat sense significat. Jesús intentarà fer-los recapacitar. En compartir el pa amb ell, se'ls obriran els ulls i el reconeixeran. El còdex *Beza* conserva una sèrie de variants interessants: «Ell se'ls féu fonedís. *Ells, però, es digueren entre ells: "¿No estava el nostre cor ben velat, mentre ens parlava pel camí, quan ens obria les Escripures?" S'aixecaren entristits i, en aquell precís instant, se'n tornaren a Jerusalem.*» Malgrat l'experiència inicial, la tristesa no s'ha esvaït d'ells, car continuen identificats amb la institució del Temple. «En arribar-hi, troben reunits els Onze i els qui eren amb ells i *els anaven dient: "Realment ha ressuscitat el Senyor i s'ha aparegut a Simó." I ells mateixos* contaven el que havia passat pel camí i que se'ls havia donat a conèixer en la fracció del pa.» Hauran de fer, però, encara un llarg camí, fins que no arribin a assimilar el fracàs del Messies. ¿Podem dir nosaltres, vint segles després, que seguim els passos d'un que hagué de sentir per boca dels dirigents d'Israel en el patíbul: «Maleït tot aquell qui penja d'un fustot» (Dt 21,23)?

Glòria Monés

dia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

(...)«Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obrien els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué(...) A Jerusalem trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

La Cena del Senyor, l'Anyell pasqual

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El símbol per excel·lència

L'Anyell pasqual és el símbol per excel·lència del misteri pasqual de Crist. Ho és des del Nou Testament mateix, i ho és en la litúrgia de l'Església. Sant Pau s'hi refereix explícitament a la 1a carta als Corintis, 5,7; l'Apocalipsi ho fa en diverses ocasions, identificant l'Anyell amb el Crist ressuscitat, amb el Crist Pastor, amb el Crist Espòs de l'Església (Ap 5,6;7,17;19,7-9). Sant Joan, en la narració de la passió, hi fa una al·lusió en el moment de la llançada (Joan 19,36), però sobretot posa en paral·lel el moment en què Israel sacrifica l'Anyell pasqual i el moment en què Jesús mor en la creu.

La concentració simbòlica de l'Anyell pasqual es troba primer de tot en l'Eucaristia. Jesús, amb els seus deixebles, va celebrar la Pasqua d'Israel —segons els sinòptics— de la qual l'anyell sacrificat era l'aliment fonamental, i a l'interior d'aquesta celebració va instituir-ne una de nova, l'Eucaristia, memorial del seu lliurament per la vida del món i de la seva glòria, quan «ell mateix és a la vegada el sacerdot, l'altar, i la víctima/anyell» (Prefaci V de Pasqua). Cada vegada que es distribueix la comunió eucarística, el ministre presenta el pa de vida amb aquesta referència: «Mireu l'Anyell de Déu!»

La setmana de l'Eucaristia

La tercera setmana de Pasqua ha estat configurada en les lectures ferials com la «setmana de

l'Eucaristia». El text del discurs del pa de vida, de l'evangelí de Joan, 6, queda distribuït a través dels sis dies, de dilluns a dissabte, de tal manera que els fidels tinguin, en la celebració comuna i en la pregària privada, una ocasió magnífica per repassar les grans afirmacions de Jesús i entrar més i més en el significat del pa baixat del cel i del pa que Jesús vol donar i ha donat, que s'identifiquen amb ell mateix, gloriós, en la veritat de la seva carn i de la seva sang lliurats per la vida del món, i menjats i beguts sota les aparences sacramentals del pa i del vi eucarístics.

Amb aquesta lectura pasqual del capítol 6 de l'evangelí de Joan tornen cada any als fonaments de la nostra relació amb l'Eucaristia. No és perquè sí que l'Església manté com un dels seus preceptes la comunió pasqual, i que l'accés a l'Eucaristia per primera vegada es faci normalment durant el temps pasqual. El Catecisme de l'Església catòlica fa la presentació de l'Eucaristia d'aquesta manera: «En resum, l'Eucaristia és la síntesi i el summe de la nostra fe»: I afegeix aquesta cita de sant Ireneu: «La nostra manera de pensar concorda amb l'Eucaristia, i l'Eucaristia, al seu torn, confirma la nostra manera de pensar» (n. 1327). L'himne de Vespres de Pasqua, per la seva banda, parla de l'Eucaristia com el banquet del Cos i de la Sang de l'Anyell sacrificat en la creu —«*in ara crucis torridum*»—; quan el

tastem, vivim per a Déu —«*gustando vivimus Deo*»—.

La darrera iniciativa del beat Joan Pau II

Joan Pau II fou un pastor ple de creativitat. El Gran Jubileu del 2000 va representar la culminació —tan esperada per ell— del seu ministeri petrí. En la seva intenció, l'any 2000 fou un any intensament eucarístic. Però cinc anys després, va llançar una nova iniciativa, que fou ja la darrera i de la qual ell no veié la culminació: l'any de l'Eucaristia. En els textos que va publicar —l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, i la carta apostòlica *Mane nobiscum Domine*— va mostrar clarament la seva preocupació perquè en parlar de l'Eucaristia, i en la mateixa pràctica cristiana, no es fessin reduccionismes o visions parcials del misteri. No era una preocupació sense fonament. La riquesa mateixa del misteri eucarístic pot induir a les accentuacions parcials, d'acord amb la pietat del temps o les preferències de les persones, i la història del culte eucarístic dóna testimoni que això ha succeït diverses vegades al llarg dels segles.

Per obviar aquest perill, el papa Joan Pau II insistia, en els documents esmentats, en la conve-niència que la catequesi eucarística fos fonamentalment mistagògica, a partir d'una celebració d'acord amb els llibres litúrgics, tant en els textos bíblics com en els eucològics (oracions), i a partir dels rituals de la celebració. La tercera setmana de Pasqua ens dóna l'oportunitat de fer aquest acte espiritual d'homenatge al nou beat.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Ponç

- ✓ Nascut a la Provença al segle III
- ✓ Pagà convertit al cristianisme, bisbe de Cimiez
- ✓ Va aconseguir nombroses conversions
- ✓ Va morir màrtir cap a l'any 258

Al segle III l'imperi romà es trobava en plena crisi social i econòmica, i una de les maneres més fàcils de donar via lliure a la frustració i el malestar era atacar les minories religioses, especialment els cristians. Les persecucions, per tant, es van intensificar cruelment. En aquest context difícil, sant Ponç, educat en el paganisme, es va convertir al cristianisme tot i saber el risc que això implicava.

Una vegada batejat va predicar i evangelitzar amb èxit per diversos llocs de Provença. Al cap d'un temps va ser nomenat bisbe de Cimiez, prop de Niça, des d'on va continuar amb la tasca evangelitzadora i va convertir nombrosos pagans. Finalment va ser arrestat per les autoritats, que el van martiritzar i executar.

A Catalunya la tradició diu que sant Ponç, fugint de les persecucions, va passar per Barcelona. En veure les plagues i les malalties que patia la població de la ciutat, va començar a fer ungüents i remeis amb plantes medicinals, i va guarir molts barcelonins. Com a recordatori i agraïment cada 11 de maig se celebra la fira d'herbes remeieres de sant Ponç.

LA CERIMÒNIA VA SER SEGUIDA EN DIRECTE PER MILIONS DE PER

Les imatges de la beatificació de Joan Pau II

Vetlla de pregària multitudinària al Circ Màxim la vigília de la beatificació.

En començar la cerimònia, a les 10.00, ja feia hores que els fidels omplien la plaça de Sant Pere.

El tapís amb la imatge del Papa va ser descobert davant l'emoció general.

El retrat de Joan Pau II a la façana de Sant Pere del Vaticà.

Milers de sacerdots, religiosos i religioses van ser presents a la cerimònia.

La mare Tobiana —que va assistir Joan Pau II fins als darrers moments— i la germana Marie Simon-Pierre —guarda miraculosament per intercessió del Pontífex polonès— amb la relíquia del nou beat.

Reportatge

PERSONES ARREU DEL MÓN

Com passava amb el seu gran predecessor, el papa Benet XVI va rebre l'afecte dels fidels.

Es calcula que més d'un milió de pelegrins van omplir la plaça i els carrers al voltant del Vaticà.

Benet XVI pregant davant del fèretre de Joan Pau II, exposat dins de la basílica del Vaticà.

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES
de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa

150è PELEGRINATGE A LOURDES

Informa't
1910-2010 CENT ANYS D'HOSPITALITAT

Viure Lourdes amb el pelegrinatge és una experiència inoblidable

FES QUE UN NEN MALALT VAGI A LOURDES

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES
de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa
Carrer Consell de Cent, 224-228. 08011 Barcelona. Tfn.: 934 874 009
www.hospitalitat.org mail: info@hospitalitat.org

24 al 28 de juny
El pelegrinatge de la il·lusió
"Un somriure a Lourdes"
DEL 24 AL 28 DE JUNY DE 2011

Solsona

L'oratori «Les noces de sang» tanca el Mil·lenari del Sant Dubte

Solsona cantarà amb joia excepcional l'Any Jubilar d'Ivorra

Ramon Estany
Solsona

El 18 d'abril passat, festivitat del Dilluns Sant, a les 12.30 h del migdia, va tenir lloc la presentació del concert Oratori *Les noces de sang* a la Sala dels Sants Màrtirs del Palau episcopal de Solsona. La presentació va comptar amb la presència de Mons. Valentí Miserachs i de Mn. Climent Forner, compositors de la música i la lletra, respectivament.

Amb motiu de la cloenda del mil·lenari del Sant Dubte d'Ivorra s'ha volgut projectar la composició d'una peça musical elaborada per a l'ocasió com a culminació de l'Any Jubilar. Concretament, s'ha pensat en la idea d'un «oratori», és a dir, una composició dramàtica i musical, generalment sobre temàtica religiosa, que s'executa sense acció escènica.

Aquesta empresa s'ha confiat musicalment a Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra. Pel que fa a l'escriptura del poema que hi ha a la base de l'Oratori,

de presentació, tot explicant els detalls de la lletra i de la música. Fa ja un any i mig Mons. Xavier Novell va acompanyar l'aleshores bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, a la interpretació de l'oratori *Pau i Fructuós*, obra de Mn. Joan Roig de Tarragona, amb música de Mons. Valentí Miserachs, que l'arquebisbat de Tarragona va promoure amb motiu del 1.750è aniversari del martiri de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi en l'Any Jubilar de Tarragona. Aquesta interpretació va ser feta a la Seu de Lleida uns mesos després de l'estrena a Tarragona, Reus i Valls, i una mica abans de l'estrena a Roma, a Sant Pau Extramurs. Quan van sentir aquesta peça, tant el bisbe Traserra com Mons. Xavier Novell, van emocionar-se per la idea d'una obra d'aquestes característiques, és a dir, una obra musical per a orquestra simfònica i per a cors, per a solistes, seguint la llarga tradició de l'Església en la composició religiosa, l'Oratori.

Aleshores es va pensar de fer una cosa semblant a Solsona amb motiu

col·laboració de Mn. Marc Majà, amb qui va fer tàndem, aconseguint entusiasmar una orquestra, la Polifònica de Puig-reig, la Coral de Cervera, l'Orfeó de Solsona, per poder dur a terme tres magnès concerts de cloenda: el primer, el dia 6 de maig a dos quarts de 10 del vespre, al magnífic escenari de Santa Maria de Cervera; el segon, el dissabte 7 de maig, a dos quarts de 10 del vespre a la catedral de Solsona, i el tercer, el diumenge 8 de maig, a les 7 de la tarda, en el lloc més proper on va succeir el miracle, amb un format més reduït perquè pugui haver públic, a Sant Cugat d'Ivorra.

Procés creatiu

L'oratori del Sant Dubte, que porta per títol *Les noces de sang*, té assonàncies amb la pastoral del bisbe Torras i Bages *L'Espòs de sang*, dedicada al Sant Crist d'Igualada.

El capellà poeta i escriptor solsoní va explicar el procés per elaborar el text de l'obra, que va iniciar documentant-

La presentació va comptar amb la presència de Mons. Valentí Miserachs i de Mn. Climent Forner, compositors de la música i la lletra, respectivament.

s'ha confiat a Mn. Climent Forner, capellà poeta del bisbat de Solsona. Per a la interpretació musical de l'oratori s'ha reunit el conjunt següent: l'Orquestra simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida; les corals Polifònica de Puig-reig, Orfeó Nova Solsona i Coral Ginesta; i els solistes Marta Cordoní, Jordi Casanova, Pau Borda i Antoni Marsol.

Tres concerts

Hi ha previstos un total de tres concerts: el divendres dia 6 de maig a l'església de Santa Maria de Cervera, el dissabte dia 7 a la catedral de Solsona i, finalment, el diumenge dia 8 a l'església de Sant Cugat d'Ivorra. Tots tres concerts es realitzen al vespre.

El bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va dedicar unes senzilles paraules

del Mil·lenari del Sant Dubte d'Ivorra, i aquella mateixa setmana es van posar en contacte amb Mons. Valentí Miserachs, a qui li van parlar de la idea de fer una cosa semblant. Un cop aconseguit el músic, peça clau, faltava l'autor de la lletra, i per aquesta tasca van pensar en Mn. Climent Forner, que encantadíssim, va acceptar la tasca i amb una diligència sorprenent. En poc més d'un mes i mig, va lliurar els textos, una obra sorgida d'un geni poètic, un text magnífic en què tothom que l'ha pogut llegir hi denota la bellesa, la pietat, la tendresa, la creativitat i la imaginació. «Amb coses tan boniques que si no són veritat són ben trobades», com va subratllar el bisbe de Solsona.

A partir d'aquí tot es va posar en funcionament. El text va arribar a mans de Mons. Valentí Miserachs, gràcies a la

se teològicament sobre com fa 1.000 anys entenien i vivien i celebraven el misteri del Cos de Crist. Forner també va consultar llibres d'història i de geografia per comprendre el marc de la Segarra, l'espai físic on se situa el miracle del Sant Dubte. Amb tot, amb el text elaborat, li va semblar que no es podia limitar a titular-lo *Oratori del Sant Dubte d'Ivorra*, perquè calia trobar un títol més expressiu que identifiqués l'oratori. D'una vintena de propostes, finalment *Les noces de sang* va esdevenir el preferit, pel simbolisme poètic i expressiu, i d'altra banda, pel ressò amb la pastoral del bisbe Torras i Bages, dedicada a Igualada i que porta per títol *L'Espòs de Sang*.

Mons. Valentí Miserachs, per la seva banda, va reconèixer que quan se li va fer la proposta de fer l'oratori del

Cartell dels concerts programats.

Mil·lenari d'Ivorra no es va veure amb cor d'embarcar-se en aquesta empresa, però finalment va accedir impulsat per la seva vinculació a la terra —és fill de la Segarra—, recordant la seva infantesa i els pelegrinatges a Ivorra que li explicava la seva àvia.

En l'arquitectura de l'obra cal tenir present moltes coses. Miserachs l'ha ideada com «una acció dramàtica sacra que poc li falta perquè se'n pugui dir òpera». L'autor imagina que tota l'acció es desenvolupa en el tomb d'un dia, en una acció protagonitzada pel pas de les hores i per la temàtica de Corpus un dia que al principi es va pensar que fos de primavera, quan la contemplació de la Segarra ofereix l'espectacle més bell, ja que l'Aplec se sol celebrar el Dilluns de Pasqua. Posteriorment, quan es va anar veient que l'obra es lligava cada cop més amb la litúrgia de Corpus, es va canviar el Dilluns de Pasqua per la Festa de Corpus.

Pel que fa a l'estructura de les escenes, s'ha seguit l'ordre de les hores canòniques. S'inicia amb el Cant de la Segarra, on s'esplaia en la contemplació de la comarca, a l'hora de les matines. Tot seguit, quan apunta el sol, baixant cap a Ivorra, entrem a l'església de Santa Maria on Mn. Bernat està celebrant la missa matinal en la penombra, a l'hora de laudes. És quan Mn. Bernat dubta i es produeix el prodigi, i a l'hora de tèrcia vénen les dones, les veròniques, a eixugar els tapets que sagnen. Arriba el migdia, l'hora sexta, quan provinent de Guissona fa acte de presència sant Ermengol. Els confreres també apareixen i canten a l'hora nona, cap a les tres de la tarda. I quan va tombant el dia, comença a desfilars la processó de Corpus amb el Cant Final a l'Eucaristia. Sant Ermengol duu la custòdia i Mn. Bernat els encensers. Els segueix tot el poble. Finalment arriba l'hora de vespres, cap a les 6 de la tarda, en què la processó a l'hora del capvespre s'atura i s'agenolla en profunda adoració al Santíssim Sagrament. També, la natura, extàtica, s'uneix a l'adoració amb un cant d'amor transfigurat. El dia s'apaga en una posta de sol de Glòria, és l'hora de les completes. I enmig d'un lament, gairebé murmurat, amb el cant del rossinyol, es tanca una jornada extraordinària que apaga la seva resplendor amb els darrers ecos llunyans de la campana d'Ivorra.

Sant Feliu de Llobregat

Nova guia per millorar l'atenció social a la diòcesi

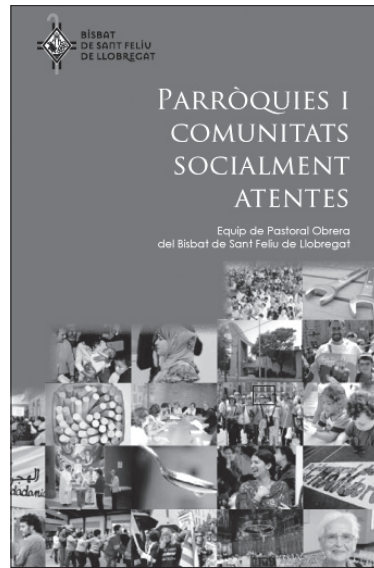
L'equip de Pastoral Obrera presenta una eina en favor d'un més gran compromís social

Samuel Gutiérrez
Sant Feliu de Llobregat

Afavorir la formació de parròquies i comunitats «socialment atentes». Aquest és l'objectiu de la nova guia presentada per l'equip de Pastoral Obrera del bisbat de Sant Feliu en el marc de l'actual crisi econòmica. El projecte respon a una inquietud que s'estava gestant des de feia temps en el si d'una delegació especialment sensible a tot el que té a veure amb el tema social. «La preocupació pels més pobres forma part constitutiva de l'Església —afirmava recentment Mn. Josep Domingo, delegat de Pastoral Obrera, davant dels micròfons de Ràdio Estel—, és un patrimoni comú que ve del mateix Jesucrist. Per això és tan important ajudar les parròquies i comunitats a potenciar de manera transversal tota la seva dimensió social.»

A partir d'orientacions pràctiques, així com suggeriments d'iniciatives i projectes possibles, la nova *guia per parròquies i comunitats socialment atentes*, aposta clarament per dur a la praxi pastoral una manera més

evangèlica d'analitzar i afrontar la realitat social. Vol ser un «instrument de treball, una pauta per desenvolupar la dimensió social de la vida i missió de la parròquia, els moviments i les comunitats». «En definitiva, es tracta d'un codi de bones pràctiques—explica Domingo—per revisar i millorar la nostra pràctica pastoral en l'aspecte social.» El gran repte és que les parròquies i comunitats no esdevinguin simplement un comitè d'emergència, sinó «comunitats evangelitzadores, que guarden i donen testimoni de la memòria de Jesucrist, de la seva paraula i la seva acció a favor dels pobres i desvalguts». I afegeix al delegat de Pastoral Obrera del bisbat de Sant Feliu: «Lluitar contra la pobresa, l'exclusió social, defensar

els més desfavorits, promoure la justícia i la vida digna és un deure essencial de la comunitat cristiana. Aquesta guia vol ajudar de manera decidida la nostra Església i implicar-hi tots els estaments.»

La presentació oficial de la nova eina pastoral va tenir lloc el 4 d'abril passat en el marc de les Jornades Quaresmals de l'arxiprestat de Piera i Capellades. Membres de l'equip de pastoral obrera

del bisbat van aprofitar l'ocasió per plantejar iniciatives de resposta a les moltes problemàtiques que la crisi està generant, especialment entre la classe treballadora, el món rural, els immigrants i les dones. «Per això és important que estiguem oberts a altres grups i gent que en el nostre entorn tinguin també aquesta sensibilitat so-

cial —apunta Domingo—, ja que en el fons tots treballem per la transformació econòmica i social que garanteixi a tothom una vida més digna.»

L'acte de presentació de *Parròquies i comunitats socialment atentes* va comptar també amb la presència del bisbe Agustí Cortés, que va valorar molt positivament que cada parròquia o comunitat pogués tenir un petit grup de persones ben sensibilitzades socialment, com si fossin «petites antenes del que passa al poble, a la societat i al món». «Així com hi ha gent que es dedica més específicament a la litúrgia o a la catequesi —va dir Mons. Cortés—, no estaria malament que en el camp de l'atenció social hi hagués també persones especialitzades.» El prelat va destacar, en aquest punt, com a referència a tenir molt en compte, la gran riquesa de tota la Doctrina Social generada per l'Església al llarg dels segles. «La Doctrina Social —va afirmar convençut— té un contingut impressionant des del punt de vista de l'Evangeli per aplicar criteris en situacions difícils, com ara l'actual crisi econòmica.»

Nou pis compartit per a homes sense llar a Vilafranca

Redacció
Vilafranca del Penedès

El 31 de març passat el bisbe de Sant Feliu, Agustí Cortés, va beneir el nou pis compartit per a homes sense llar de Càritas Interparroquial de Vilafranca. A l'acte van assistir Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona; Pere Regull, alcalde de Vilafranca del Penedès, i un gran nombre de voluntaris de Càritas.

Amb aquest, ja són dos els pisos que Càritas de

Vilafranca, amb la col·laboració de Càritas diocesana de Barcelona i l'ajuntament de Vilafranca, ha destinat a homes sense llar en situació d'exclusió social. El pis està destinat a homes sols, majors de 55 anys i amb ingressos baixos, que no tenen cap habitatge o el que tenen no reuneix les mínimes condicions d'habitabilitat.

Aquest acte queda inclòs dins del programa de la visita pastoral a l'arxiprestat de Vilafranca que el bisbe Agustí Cortés està realitzant des del 3 de febrer passat i fins al 29 de maig. Amb motiu d'aquesta visita pastoral s'han programat tot un seguit de reunions, trobades i actes que permeten al bisbe conèixer *in situ* la realitat eclesial i social d'aquesta zona, les seves necessitats i potencialitats. Durant les primeres setmanes, va centrar-se a conèixer les diferents realitats de Vilafranca ciutat. Aquest arxiprestat és el més gran dels nou que integren la diòcesi de Sant Feliu, tant en territori (333,5 km²) com en nombre de parròquies i temples (32).

Tibidabo informa

Ram amb la celebració de l'Eucaristia i l'ofrena tradicional del Ram a l'Ermida Primitiva.

Hi haurà festa popular en música i balls regionals.

1. Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim Sagrament està exposat, sense interrupció a la Capella de l'Adoració Perpètua.

Us invitem una hora al mes a participar-hi.

2. 125 Romeria del Ram
El diumenge dia 15 de maig es farà la 125 Romeria del

3. Divuitè Concert

del cicle "*Clàssica*" al Sagrat Cor del Tibidabo.

Amb motiu de la Romeria del Ram a les 17,30 hores a la Cripta.

Música Polifònica Religiosa i Popular.

Antics Escolans de Montserrat.

Director: Lluís Perarnau.

4. Festa i Processó de Maria Auxiliadora

Tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo trindrà lloc el **dissabte dia 21 de maig a les 9,30 hores.**

Celebació Eucarística i a continuació **Processó i tradicional tómbola.**

Durant tot el mes de maig a les 18 hores **Mes de Maria**, Vespres, Benedicció Eucarística i Rosari.

5. Vetlla de les Espigues

El dia 4 de juny **Vetlla de les Espigues de l'Adoració Nocturna de Catalunya** en el Temple del Tibidabo.

A les 22 hores. **Concelebració Eucarística** presidida per **Mons. Salvador Cristau**, Bisbe Auxiliar de Terrassa.

Diferents torns d'adoració, processó final i benedicció de la ciutat. Tots esteu invitats a participar-hi.

6. Viatges i Peregrinacions

13 al 15 de Maig. Peregrinació Santuari de Lourdes.

21 al 28 de Novembre. Terra Santa.

Per a informacions i reserves **telèfon: 93 417 56 86**

Vic

Comença l'any de gràcia tousià

Inauguració dels actes commemoratius del bicentenari del naixement del beat Josep Tous

Carme Brunsó, c.m.d.p.
Igualada

Amb una solemne i joiosa eucaristia presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, el 26 de març passat es va iniciar a la basílica de Santa Maria d'Igualada el bicentenari del naixement del beat Josep Tous i Soler. La missa va ser concelebrada per un grup nombrós de sacerdots, entre ells, el rector de la basílica, Mn. Josep Massana, i fra Jacint Duran, provincial dels Caputxins.

Eren les 11 del matí quan se sentí el repic de les campanes i s'elevà un cant de lloança a Déu pel do de la vida d'aquest fill d'Igualada, el beat Josep Tous i Soler.

Després d'una breu introducció tot recordant la vida d'aquest deixeble de Crist, l'assemblea es disposà a escoltar la Paraula de Déu. Seguidament, Mons. Casanova va adreçar als assistents unes sentides paraules sobre la figura d'aquest humil i senzill sacerdot caputxí. El prelat va donar gràcies a Déu pel do de la vida del beat Josep Tous i per la seva recent beatificació, el 25 d'abril

del 2010. Ahora, va animar els assistents a invocar-lo com a intercessor i a mirar-lo com a model de vida cristiana. «Per a l'Església i per a la congregació que ell va fundar és avui una gràcia poder celebrar el seu naixement en la mateixa basílica on van tenir lloc el baptisme d'aquest fidel de Crist i apòstol infatigable de l'Evangeli», va afirmar. I va continuar dient: «La vida del P. Tous no s'entén sense la fe en Crist, la fe cristiana va modelar la seva existència... Tampoc no s'entén la fortaleza en el beat Josep Tous sense la seva vida de fe i confiança en Déu, lema que va coronar la vivència heroica de totes les seves virtuts.»

En la seva homilia també va destacar la importància, en la vida del beat Josep Tous, del sagrament del Baptisme i de l'Eucaristia. Finalment, Mons. Casanova va proclamar que «el nostre món necessita sacerdots com el beat Josep Tous, cristians compromesos i fidels, sense oblidar la roca de la qual hem estat tallats, sense oblidar les nostres fonts: la gràcia i la vida dels sacraments».

Abans d'impartir la benedicció final,

Pregària a la cripta del beat Josep Tous.

el bisbe va llegir una carta enviada pel secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Tarcisio Bertone, en nom de Benet XVI, a través de la qual atorgava la seva benedicció apostòlica a la Congregació de Caputxines de la Mare del Diví Pastor i a totes les persones que amb elles col·laboren en la seva activitat apostòlica. En un dels fragments diu: «El Senyor realment ha fet obres grans per la seva Església a través del geni espiritual del P. Tous i la fidel col·laboració de les seves filles. Desitjo que les celebracions i les iniciatives en les que participaran tots els membres de la vostra gran família portin un aire de renovació i estímul, no només a l'Església particular de Vic, bressol del seu naixement, sinó a tot Espanya i Llatinoamèrica.»

En acabar l'Eucaristia, en un clima molt festiu i alegre, tots els participants gaudiren de l'actuació de la Moixiganga d'Igualada. Tot seguit, els participants encaminaren els seus passos cap a la Casa Natal del Beat Josep Tous, on es va oferir una visita guiada pels diferents espais de la vivenda: la cripta, on

«No s'entén la fortaleza en el beat Josep Tous sense la seva vida de fe i confiança en Déu»

reposen les seves despulles; la sala Josep Tous; i la capella on es pot venerar una relíquia del beat Josep Tous.

El programa del dia va continuar amb la pujada fins a Montserrat, on es va compartir un dinar de germanor i es va visitar la basílica, tot invocant la Moreneta, patrona de Catalunya.

Amb aquests actes les Germanes Caputxines obren un seguit de celebracions i activitats que al llarg d'aquest any es duran a terme en els quals es convida a tothom a participar per tal de conèixer i estimar, encara més, aquest beat de la nostra terra.

Actes a Barcelona en acció de gràcies per la beatificació i en memòria de Joan Pau II

L'arquebisbat de Barcelona organitza dos actes amb motiu d'aquesta beatificació.

***EL DIJOUS 12 DE MAIG, a les 19 hores, a la catedral, se celebrarà l'eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació, que presidirà el cardenal Martínez Sistach.**

***EL DIMECRES 1 DE JUNY, de les 19.30 a les 21h, a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya (c/ Diputació, 231) tindrà lloc un acte acadèmic dedicat a glossar la figura de Joan Pau II.**

En aquest acte pronunciarà una conferència el cardenal Camillo Ruini, expresident de la Conferència Episcopal italiana i que durant molts anys fou el cardenal vicari de Joan Pau II per a la diòcesi de Roma.

Abans de la intervenció del cardenal Ruini, quatre professors glossaran breument les aportacions del Pontífex polonès en els camps de la teologia (Dr. Armand Puig), de la filosofia (Dr. Joan Martínez Porcell), de la litúrgia (Dr. Jaume González Padrós) i de l'espiritualitat (Dr. Pere Montagut). El cardenal de Barcelona invita tots els diocesans a aquests actes.

Girona

Càritas aposta per la recollida selectiva de residus

Víctor Gay / Girona

Càritas diocesana de Girona, per mitjà de la seva empresa Càritas-Ecosol, d'inscripció social, i d'acord amb l'Àrea de Medi Ambient de l'ajuntament de Girona, ha engegat una campanya de sensibilització en la recollida de residus. Aquesta campanya es du a terme per barris —Sant Narcís, Santa Eugènia i Can Gibert del Pla— i també hi participa l'Agència Catalana de Residus.

El projecte pretén formar persones amb risc de marginació social en l'acció de recollida de residus i, al mateix temps, informar porta a porta per tal de millorar la quantitat i la qualitat de la recollida selectiva. Es preveu el control de l'estat dels contenidors i el seu manteniment, es dona informació

a peu de carrer a la ciutadania d'aquest procés, s'ofereixen tallers i xerrades relacionades amb el medi ambient i es visiten els establiments que generen determinats tipus de residus. Amb aquesta acció, l'objectiu és formar un determinat nombre de persones, generalment joves, que podrien patir una marginació social per manca de feina i possibilitats de formació.

En la seu de Càritas diocesana, el seu secretari general, Martí Batllori, i el regidor de Medi Ambient de l'ajuntament de Girona, Enric Pardo, van informar de l'abast d'aquestes accions, formatives, informatives i de sensibilització, que han millorat notablement el nivell de recollida selectiva de residus i també han ofert possibilitats formatives i de feina a nombrosos joves.

Barcelona

Centenari del naixement de Jaume Bofill

Homenatge de la Facultat de Filosofia i l'Institut Sant Tomàs d'Aquino de Balmaesiana

Redacció
Barcelona

El dia 7 d'abril, a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, es va celebrar l'acte d'homenatge al Dr. Jaume Bofill i Bofill en el primer centenari del seu naixement. L'acte va ser organitzat conjuntament per la Facultat de Filosofia de Catalunya i per l'Institut Sant Tomàs d'Aquino de Balmaesiana.

El Dr. Jaume Bofill fou un dels grans filòsofs del nostre país en el segle XX. Exercí el seu magistatge, primer com a catedràtic de Filosofia de l'Institut Milà i Fontanals i posteriorment com a catedràtic de Metafísica de la Universitat de Barcelona.

Home profundament catòlic, format a la *Schola Cordis Iesu* sota la direcció del jesuïta P. Ramon Orlandis, fonamentà la seva filosofia en el pensament de sant Tomàs d'Aquino destacant les seves arrels en la doctrina de sant Agustí. Fou cofundador, ànima i col·laborador assidu de la revista *Cristiandad* i fundador de la revista *Convivium* de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona, que dirigí fins al seu traspàs.

L'acte va ser presidit pel Dr. Joan Martínez Porcell, degà-president de la Facultat de Filosofia de Catalunya, pel jesuïta Dr. Héctor Vall, president de la Fundació Balmaesiana, i pel Dr. Enrique Martínez, director de l'Institut Sant Tomàs.

El Dr. Joan Martínez va obrir l'acte amb la *Semblança biogràfica-espiritual del Dr. Jaume Bofill*, destacant la seva riquesa humana i cristiana així com les fondes petjades que deixà en col·legues i alumnes.

Posteriorment, va intervenir el Dr. Josep M. Alsina, exrector de la Universitat Abat Oliba, amb l'aportació *Jaume Bofill i la revista «Cristiandad»*. Va posar en relleu l'amistat que uní el Dr. Bofill amb el P. Orlandis; el seu paper decisiu en la fundació de la revista; la referència als més de cent articles publicats a *Cristiandad* i, a banda de l'aspecte estrictament religiós

Arxiu de la família Bofill-Soliguer

Jaume Bofill, gran filòsof català del segle XX.

«Home profundament catòlic, fonamentà la seva filosofia en el pensament de sant Tomàs d'Aquino»

d'una part d'ells, la filosofia i teologia de la història de la part més extensa. També va remarcar la «primacia de la contemplació» en el Dr. Bofill.

A continuació, el Dr. Joaquim Maristany, que havia estat deixeble del Dr. Bofill i després professor a la Universitat Autònoma de Barcelona, va parlar sobre *La pedagogia de Jaume Bofill*.

Temps enrere, el Dr. Maristany havia publicat diversos articles sobre Jaume Bofill i n'havia editat alguns d'inèdits. Sobre aquesta base, mostrà la forma amb què el Dr. Bofill es relacionava amb els seus deixebles i la manera cordial i profunda de plantejar i tractar les qüestions filosòfiques. També de com al fons del seu pensament es podia distingir una filosofia de la imatge i de la relació, en la qual era implícita una assumptió del misteri de l'Encarnació i de la Trinitat. Finalment, el P. Vicent Igual, o.p., deixeble del Dr. Francesc Canals, que el conduí a l'estudi i afecte per la persona i obra del Dr. Bofill, va intervenir amb una aportació titulada *Jaume Bofill: metafísica i filosofia de la relació interpersonal*. En ella, exposà el «realisme plenari» del Dr. Jaume Bofill segons la doctrina de sant Tomàs, segons el qual s'uneixen el «valor absolut de l'enteniment» i el «valor absolut de la voluntat-amor».

Segons aquest realisme plenari, la metafísica esdevé el coneixement especulatiu i amorós que ens uneix a Déu com a Fonament i Sentit darrers de l'existència humana. Fruit de la «contemplació amorosa» que només es pot donar «de cor a cor» entre les persones, aquesta metafísica es converteix en veritable «filosofia de la relació interpersonal».

A l'acte va assistir la vídua del Dr. Jaume Bofill, Roser Soliguer, així com alguns dels seus fills, néts i familiars. També foren presents, entre el nombre considerable d'assistents, antics deixebles seus, catedràtics d'universitat, professors, amics i persones interessades per la personalitat i l'obra de l'estimat professor.

Els salesians de la Mina, guardonats per l'ajuntament de Sant Adrià de Besòs

Redacció / Sant Adrià de Besòs

Enguany els dos premis a la promoció d'una societat activa que atorga l'ajuntament de Sant Adrià de Besòs s'han concedit al salesià Jesús Mari Vergara i al Grup Unió, associació que anima la Plataforma d'Educació Social Salesiana de la Mina.

Pel que fa al Jesús Mari, els 22 anys passats a la Mina han deixat empremta. En el moment del lliurament del guardó, l'alcalde de Sant Adrià, Jesús Maria Canga, el va qualificar d'optimista i conciliador i el va posar en relació amb Don Bosco, de qui pensava que havia adoptat aquests trets en la seva persona i en la seva actuació.

L'actual realitat del Grup Unió i dels seus diversos projectes és el resultat de la tasca de salesians i laics que, des de l'arribada de la comunitat salesiana a la Mina, l'any 1977, han treballat braç a braç per oferir als infants i joves del barri punts de referència educatius, elements que els ajudin a desenvolupar-se en totes les dimensions de la seva persona. I ho han fet intentant crear lligams entre les diverses entitats del barri. La concessió del premi és un reconeixement de la tasca educativa de tots els que han fet possible la vida del Grup Unió des dels seus inicis fins a l'actualitat.

El director de «Catalunya Cristiana» celebra 25 anys de sacerdoci

Agustí Codinach

Redacció / Badalona

El monestir de Sant Jeroni de la Murtra va ser el marc on el dia 6 d'abril els preveres Jaume Aymar, Guillem Brossa i Jordi Cussó van celebrar els seus 25 anys de sacerdoci. El diumenge següent, Mn. Aymar, director de *Catalunya Cristiana*, també va compartir la joia d'aquest aniversari amb la seva comunitat parroquial de Sant Francesc d'Assís de Badalona. Després de l'eucaristia d'acció de gràcies, va haver-hi ocasió de bufar les espelmes.

Tarragona

L'arquebisbe Pujol, Fill adoptiu de Tarragona

És el primer prelat que rep aquest reconeixement en actiu

Joan Boronat
Tarragona

El divendres dia 8 d'abril el saló de plens de l'ajuntament de Tarragona es va omplir de gom a gom, al capvespre, per testimoniar l'estimació de la ciutat envers el seu arquebisbe, el Dr. Jaume Pujol Balcells, en l' emotiu acte del seu nomenament com a Fill adoptiu de Tarragona.

Un fill adoptiu de Tarragona que va arribar al món a Guissona (La Segarra) el 8 de febrer del 1944. D'aleshores, tal com va reflectir la glossa que del personatge homenatjat va fer la regidora de Cultura de l'ajuntament de Tarragona, Carme Crespo, els estudis, la docència i la carrera eclesiàstica van portar fins a Tarragona Jaume Pujol quan va ser nomenat arquebisbe de l'Església metropolitana i primada de Tarragona, pel papa Joan Pau II, el 15 de juny del 2004. Va ser el seu «bateig com a tarragoní». Després va ser consagrat arquebisbe de la seu de Fruituós el 19 de setembre del 2004, dia que va rebre «la seva comunió amb Tarragona». I finalment va ser «confirmat» com a Fill adoptiu de la ciutat, el 8 d'abril passat, tal com va subratllar la regidora Carme Crespo.

Mons. Jaume Pujol, envoltat dels seus germans, amics i conciutadans tarragonins va rebre de mans de l'alcalde, Josep Fèlix Ballesteros, el títol que l'acull com a nou fill de Tarragona i que el converteix en la trentena persona

que, «per mèrits propis», en paraules de l'alcalde, rep la preuada distinció. Amb aquest nomenament «es trenca, però, la tradició dels temps contemporanis» explicà Ballesteros, atès que els anteriors arquebisbes van ser nomenats Fills

adoptius, un cop ja emèrits. En aquest cas, doncs, l'arquebisbe Jaume ha rebut el reconeixement en actiu i camí del setè any de pontificat, per la seva estreta i eficaç aportació a la ciutat.

Milers de «germans» tarragonins

L'arquebisbe Jaume Pujol, amb l'emoció reflectida al seu rostre, va tenir sinceres i planeres paraules d'agraïment a tothom «perquè m'heu acceptat com un tarragoní més». En to amable va recordar que pertany a una família nombrosa «on hi ha diversitat, i estimació sense distincions». Va afegir que «el que no podia imaginar és que ara tindria molts milers més de germans tarragonins, per bé que els cristians tots som germans». El prelat va tenir també paraules de reconeixement a tothom que col·labora a enaltir la ciutat de Tarragona, per mostrar la seva notorietat religiosa, històrica, cultural i turística. «Tots vosaltres us mereixeu aquest diploma que jo rebo avui», va concloure l'arquebisbe Jaume, en recollir un títol que li ha estat atorgat per unanimitat, per part de tot el consistori tarragoní, iniciativa que en el seu dia va trobar el suport de moltes altres entitats civils i persones laiques.

AULA SALUT BLANQUERNA

11 i 18 de maig de 2011

El sentit de la mort

dimecres 11 de maig

10h-10.15h

Presentació a càrrec del Dr. Antoni Nello

10.15h-12h

Col·loqui amb Dra. Marina Geli, metgessa, diputada al Parlament de Catalunya i consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya (2003-2010); Dr. David Jou, catedràtic de Física de la UAB, Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya Modera: Dr. Antoni Nello, amb col·loqui obert al públic assistent.

L'acompanyament a la mort

dimecres 18 de maig

10h-10.15h

Presentació a càrrec del professor Xavier Vidal

10.15h-12h

Col·loqui amb Sra. Mª Antonia Liviano, metgessa, Fundació Nuestros Pequeños Hermanos, Sra. Xusa Serra, infermera, responsable de formació a l'Hospital General de Catalunya, Sr. Eduard Vidal, Conseller Director General del Grup Mémora Modera: Prof. Xavier Vidal, amb col·loqui obert al públic assistent

L'assistència a l'Aula Salut Blanquerna és lliure de despeses. Assistència limitada per ordre d'inscripció (a partir del dia 11 d'abril de 2011) a: Olga Oliver, Tfn. 93 253 30 73, o bé: olgaoc@blanquerna.url.edu Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-Universitat Ramon Llull. c. Padilla, 326.332, 08025 Barcelona

Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna

Universitat Ramon Llull

Sant Feliu de Llobregat

Montserrat s'adhereix a la Xarxa Rescat

Redacció / Montserrat

Montserrat formarà part de la Xarxa Rescat de Radiocomunicacions d'Emergències i Seguretat de Catalunya. El Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya i el Patronat de la Muntanya de Montserrat (PMM) han signat un conveni per a l'adhesió de Montserrat a la xarxa que es va fer amb motiu del procés d'implementació del Pemont (Procediments de resposta per a emergències a Montserrat), un document que recull la visió global del risc a la muntanya de Montserrat i, especialment, al recinte visitable del monestir de Montserrat i a la seva zona d'influència.

El Pemont pretén ser una eina bàsica d'ajuda a la gestió de les emergències a Montserrat. Per aquesta raó, contempla els principals riscos que poden afectar a la muntanya i al recinte del monestir de Montserrat. També concreta l'organització de resposta a les emergències en aquest territori i la interacció amb les entitats vinculades a la muntanya.

La Xarxa Rescat és la xarxa de radiocomunicacions dels cossos operatius del Departament d'Interior i d'altres agents públics relacionats amb la gestió de les emergències de Catalunya: Mossos d'Esquadra, Bombers de la Generalitat, Bombers de Barcelona, Guàrdia Urbana de Barcelona, Serveis d'Emergències Mèdiques, Agents Rurals, Agència Catalana de l'Aigua, Direcció General de Protecció Civil, policies locals i tots els ajuntaments sense policia local. Entre les característiques de la xarxa destaca la possibilitat de tenir localitzats tots els terminals i vehicles equipats d'emissores mitjançant un sistema GPS, cosa que permet visualitzar en tot moment on estan cadascuna de les unitats operatives.

El conveni d'adhesió de Montserrat a Rescat va ser signat el 28 d'abril passat a la mateixa abadia pel conseller d'Interior, Felip Puig, i el president de la comissió executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Joan Rigol, en presència del P. abat Josep M. Soler.

Urgell

Mil anys després, el bisbe Ermengol continua «inspirant»

Un curtmetratge sobre el final de la seva vida enriqueix una exposició sobre el patró d'Urgell

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

El profund compromís del bisbe d'Urgell, sant Ermengol, amb el seu poble continua inspirant i sorprenent creients i no creients mil anys després del seu episcopat. Entre les diverses iniciatives culturals, religioses i acadèmiques que s'estan duent a terme durant l'Any Ermengol, destaca la recent obertura al públic d'un espai cultural i turístic al centre de la Seu d'Urgell que porta el seu nom.

L'Espai Ermengol és un edifici de cinc plantes que acull el museu de la ciutat i el punt d'orientació turística de referència al centre històric. Té l'objectiu de conservar i presentar la col·lecció municipal, difondre el patrimoni i el llegat històric i promoure la cultura i el turisme a l'Alt Urgell. En aquests moments, es poden visitar al nou equipament dues exposicions permanents —sobre la ciutat, i sobre el formatge i la seva repercussió a la comarca— i una exposició temporal sobre sant Ermengol. Aquesta exposició repassa en sis grans plafons diversos aspectes de la vida i obra d'Ermengaudus, un bisbe reformador, home feudal al capdavant del seu exèrcit, constructor d'esglésies, camins i ponts i sant venerat.

Aventura èpica

L'exposició reserva un espai a la pro-

Espai Ermengol, recentment inaugurat.

jecció del documental ficcionat *El camí de sant Ermengol*, un curtmetratge sobre els darrers temps de la vida del bisbe que incideix en la seva vessant de constructor de camins i d'estructures i presenta els aspectes més rellevants i desconeguts d'una obra d'enginyeria excepcional que va determinar el futur del territori: el camí dels Tresponts, que aviat s'arranjarà com una ruta de senderisme per travessar el congost que separa les localitats de Castellar de Tost i Organyà.

El director de la pel·lícula, Toni Lombarte, considera que sant Ermengol era una persona innovadora, avançada a la

seva època, que va aconseguir que la Seu d'Urgell estigués més comunicada amb l'exterior. «El bisbe era una persona molt implicada amb la comarca que va fer una gran tasca per la Seu i això és allò que volia transmetre amb aquesta petita aventura èpica situada a la comarca de l'Alt Urgell», explica. Al final de la pel·lícula, apareix un dels episodis més coneguts de sant Ermengol, la seva mort per accident quan supervisava les obres d'un pont al Pont de Bar sobre el riu Segre.

El curtmetratge es presentarà al públic el 10 de maig, a les 21.30 hores, a la Sala Sant Domènec de la Seu d'Urgell,

Cartell del curtmetratge sobre Sant Ermengol.

en un acte en què també s'exposarà tot el vestuari dissenyat per a la pel·lícula, amb la intervenció del músic Artur Blasco, compositor de la banda sonora del film, interpretada amb un únic instrument, anomenat rabequet, un instrument d'arc medieval que tocaven els pastors a la muntanya.

Les dades històriques sobre sant Ermengol no són gaire nombroses. Se sap que va néixer en una família noble del comtat de Barcelona a finals del segle X. Quan era molt jove va ser nomenat arxidiaca de la catedral d'Urgell i més tard, bisbe d'aquesta diòcesi. Amb l'aprovació del papa Sergi IV, va permetre la vida en comú dels canonges. El seu esperit emprenedor va permetre el restabliment de les comunicacions entre l'Urgell i la Cerdanya, així com un gran conjunt monumental a la Seu d'Urgell.

Trobada pasqual del Seminari Interdiocesà a la Vall d'Aran

P. N. / Betlan

Els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà van passar uns dies de convivència a la Vall d'Aran, del 26 al 28 d'abril, acompanyats pels seus formadors, Mn. Norbert Miracle, Mn. Pere Oliva i Mn. Ignasi Navarri, i per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. Es van allotjar a la casa de colònies de Betlan, i van visitar Bossòst i Viella el primer dia, van resar vespres i van celebrar l'Eucaristia de Pasqua amb la comunitat de les Religioses de la Sagrada Família de Villefranche i els feligresos de la Vall d'Aran a Sant Miquel de Viella.

També van fer el segon dia una excursió a l'Artiga de Lin i als Uelhs deth Joeu (o Güells del riu Jueu), visitant després

Salardú i Arties, on van admirar la seva riquesa patrimonial. El tercer dia van visitar el Conselh Generau d'Era Val d'Aran, on van ser rebuts pel Síndic Francesc Boya, el Museu Etnològic, i van celebrar l'Eucaristia a l'església de Betlan.

Durant la seva estada van conèixer la història de la Vall d'Aran i l'activitat pastoral que s'hi porta a terme envers els aranesos que hi viuen, uns 10.000, i els milers de visitants que hi acudeixen per al turisme, especialment d'esquí a l'hivern i de turisme familiar i excursionisme a l'estiu. També van assistir a una conferència sobre la llengua aranesa i la recent traducció del Nou Testament a la llengua aranesa, variant de l'occità, per part de Mn. Jusep Amiell, antic arxiprest de la Vall.

«Fills estimats! Així com la naturalesa mostra els colors més bonics de l'any, també jo us convido que amb la vostra vida testimonieu i ajudeu els altres a apropar-se al Meu Cor Immaculat, perquè la flama de l'amor cap a l'Omnipotent brolli als seus cors. Jo sóc amb vosaltres i sense parar prego per vosaltres perquè la vostra vida sigui reflex del Paradís aquí a la terra. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'abril del 2011

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Pelegrinatge 30è aniversari, 22 a 29 de juny, tel. 676 059 594 (tardes).
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

«Els quinze mil drames que tens davant teu et fan reflexionar»

Juanjo Tarrés, logista d'Acció contra la Fam

Miquel Àngel Codina

Llicenciat en Dret, Juanjo Tarrés treballa des de l'any 2006 a Acció contra la Fam com a logista (expert en logística). Aquesta organització no governamental treballa tant en crisis humanitàries (guerres, conflictes socials o situacions de penúria econòmica) com en crisis provocades per desastres naturals. Juanjo Tarrés va treballar durant tot un any a Etiòpia i un altre any a Níger. Ara acaba de tornar del camp de refugiats de Choucha, a Tunísia, on ha passat tres setmanes. Parlem amb ell sobre les activitats que Acció contra la Fam ha desenvolupat en aquest camp.

Com va ser el primer contacte de l'equip d'emergència d'Acció contra la Fam a la frontera de Tunísia amb Líbia?

Un equip de quatre persones d'Acció contra la Fam vam sortir el 3 de març cap a Tunísia. L'endemà de la nostra arribada a Tunísia ja ens vam desplaçar al camp de refugiats de Choucha, situat a la frontera tunisiana amb Líbia, on hem estat treballant durant tres setmanes. Quan hi vam arribar, hi havia unes 12.000 persones, però a mesura que passaven els dies anava augmentant el nombre de refugiats: 14.000, 15.000... No sabíem exactament què ens trobaríem. Teníem notícies que un nombrós grup de gent travessava la frontera, però ignoràvem en quines condicions: si hi havia moltes dones i infants, gent malalta, gent gran, persones desnodrides, etc. Al cap d'uns quants dies d'estudiar la situació, ja sabíem quines activitats volíem fer.

Expliqui'ns quines van ser aquestes activitats.

El que més ens va cridar l'atenció va ser la brutícia que hi havia. La gent s'instal·lava en tendes de campanya, però no hi havia lavabos ni latrines. Feien les seves necessitats a uns metres de la tenda. Si això ho multipliquem per una mitjana de 14.000 persones, la brutícia generada era realment considerable. Ens vam adonar que una prioritat bàsica era crear uns equips de neteja. Seixanta persones, triades del mateix grup de refugiats, s'encarregaven cada dia de netejar el campament. A través del programa *Cash for Work* d'Acció contra la Fam, els pagàvem una petita quantitat de diners per la seva feina. No sempre eren les mateixes persones. Com que els «contractàvem» diàriament, n'hi havia que només hi treballaven durant un breu període de temps. Això era positiu perquè comportava que poguéssim agafar més persones.

Quines altres tasques hi va dur a terme?

Com que no hi havia latrines, ens vam coordinar amb la Creu Roja per tal de fer-ne unes dues-centes cinquanta unitats. D'aquesta manera, la gent podia sortir de la tenda per fer les seves necessitats en unes condicions higièniques adients. Després, vam veure que hi havia un greu problema

en la distribució dels aliments. La gent feia moltes cues per accedir-hi. Aleshores, vam decidir obrir dos menjadors per proporcionar-los menjar calent. Cada dia repartíem cinc mil racions de menjar. Una altra qüestió important era l'aigua. Hi havia uns bidons de cinc mil litres buits. Juntament amb Nacions Unides, ens vam comprometre a mantenir-los plens d'aigua. Vam llogar diversos camions cisterna que tres vegades al dia omplien els bidons. Nosaltres, mitjançant les anàlisis pertinents, verificàvem que era aigua potable. L'aigua dóna als refugiats una qualitat de vida més elevada. A més, no hem d'oblidar que els musulmans, abans de pregar, fan les ablucions per purificar-se.

Com va ser l'experiència que va viure?

Molt intensa. D'una banda, estàs molt atafegat intentant que la feina que fas sigui el més correcta possible. De l'altra, t'adones que tens al davant un ésser humà. Són quinze mil històries

Carlos Riaza-Acció contra la Fam

Refugiats arribant al campament de Choucha.

«Quan arribaven al camp de Choucha, els refugiats estaven molt confusos i desorientats»

individuals, de persones que han sortit de Líbia, que han perdut la seva feina, que no saben on aniran perquè molts ja no hi poden tornar. Són quinze mil drames que tens davant teu. Certament, això et fa reflexionar. També és molt enriquidor perquè parles amb gent de moltes nacionalitats (de Somàlia, del Txad, del Sudan, de Bangla Desh...). Quan arribava al camp, la gent estava molt confusa i desorientada; no tenia gaire informació de com evolucionava

el conflicte a Líbia. Hi havia persones (de Mali, de Guinea...) que esperaven ser repatriades als seus països d'origen. Això no obstant, trobaves individus, com els somalis, que no volien tornar al seu país, perquè es tracta d'un «estat sense estat», però que tampoc no podien tornar a Líbia perquè allí les seves condicions de vida eren terribles.

Quina història el va colpir d'una manera especial?

Un dia jo estava controlant que hi hagués aigua en un dels bidons i vaig veure un noi jove, d'uns vint anys, que netejava la seva roba. M'hi vaig acostar i, per enraonar una estona, li vaig preguntar d'on era. Ell em va mirar i em va contestar: «No ho sé.» Vaig pensar que potser m'havia expressat malament en anglès i li vaig tornar a formular la pregunta. La seva resposta va ser la mateixa. Ell em va dir que no sabia d'on era perquè no tenia passaport, que mai no havia conegut

la seva mare, que havia viscut molts anys a Nigèria però que no se sentia nigerià... Estava totalment desubicat. Em va dir que tampoc no sabia què faria d'ara endavant. Només sabia que aquell dia estava content perquè havia menjat i s'estava rentant la roba. Vivia el present. Per a ell el futur, més o menys immediat, era una incògnita total.

Vau tenir problemes per desenvolupar la vostra feina?

A nivell oficial, no hi va haver cap problema perquè ens coordinàvem perfectament amb Nacions Unides i altres ONG. En un altre nivell sí que hi va haver problemes. Nosaltres treballàvem a la frontera de Tunísia amb Líbia. La taxa d'atur a Tunísia és molt alta. Es van crear algunes tensions entre els habitants d'aquest país perquè no comprenien que les ONG ajudéssim els refugiats que arribaven de Líbia i a ells no els oferíem cap ajuda. Era una queixa comprensiva perquè són persones que pateixen situacions molt dures des de fa molt de temps. Davant d'això, es planteja la paradoxa d'haver de triar entre «pobres» i «més pobres».

Feu un seguiment de la vostra intervenció?

Sí. L'equip de resposta ràpida d'Acció contra la Fam, del qual jo formava part, ja té continuïtat amb un altre, constituït també per quatre persones. Ara estem preparant un equip que s'hi estarà tres mesos i que continuarà fent les activitats que nosaltres vam posar en marxa. Hem contractat personal de Tunísia que ja treballen en aquestes activitats. La finalitat és que aquest equip de Tunísia arribi a ser autònom i desenvolupi les seves activitats amb el nostre suport.

Com veu la situació de Líbia a curt i llarg termini?

L'ideal seria que tota la gent del camp de refugiats de Choucha acabés trobant el seu lloc. Ara mateix no es pot entrar a Líbia per raons de seguretat. En algun moment el conflicte acabarà i els refugiats hi podran tornar. Líbia necessitarà aleshores ajuda i podem aprofitar el nostre equip per començar a fer activitats en aquest país nord-africà.

Àfrica continua sent el continent més desconegut pels ciutadans occidentals?

Penso que la informació que ens arriba del continent africà sovint és negativa i distorsionada. Àfrica té moltes històries positives, humanes, precioses... que mereixen ser escoltades i que no surten als mitjans de comunicació. Malauradament, ven més l'impacte negatiu (les guerres, els conflictes, els dictadors...) que no pas el contrari. M'agradaria llançar un missatge positiu sobre Àfrica.

ACCIÓ CONTRA LA FAM

c/ Pelai, 44, 5è 3a

08001 Barcelona

Tel. 932 540 381

www.acciocontralafam.org

«Aita Patxi serà el primer sant del bàndol republicà»

El P. Hilari Raguer ha escrit la biografia d'aquest pare passionista que va viure el drama de la guerra civil

Carme Munté

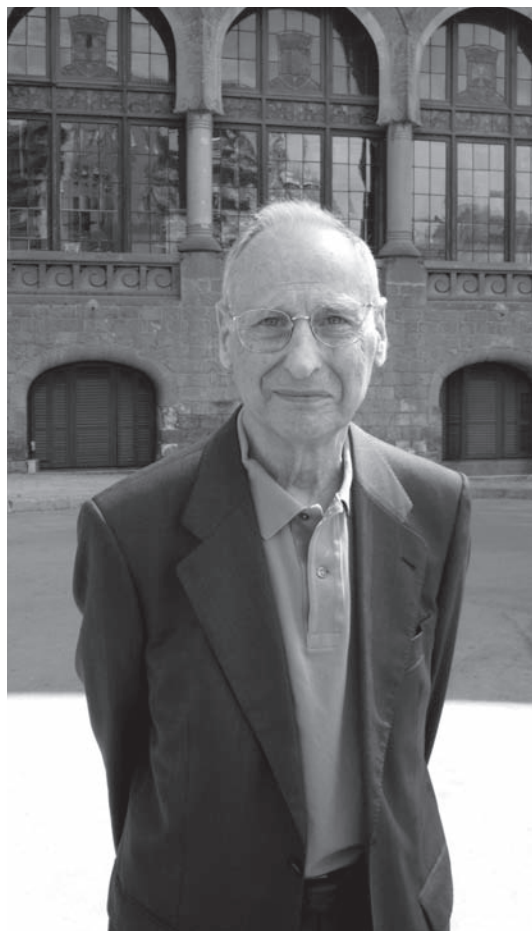
Va viure en pròpia pell el terror del camp de batalla, la por dels bombardejos indiscriminats, les privacions de tota mena, la duresa dels treballs forçats... Aita Patxi (1910-1974) va ser un religiós passionista que es va trobar de ple enmig de la guerra civil i que, mobilitzat com a capellà de l'exèrcit d'Euskadi, va compartir el drama del poble basc. Enmig d'aquest context dramàtic des del punt de vista personal i comunitari, Aita Patxi («Pare Francesc») va deixar un rastre de santedat entre tots els qui el van conèixer. El P. Hilari Raguer, monjo de Montserrat i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, presenta en el llibre *Aita Patxi. Prisionero con los gudarís* (Editorial Claret) una biografia que no deixarà indiferent ningú.

Per què ha volgut publicar la biografia d'Aita Patxi?

M'ho van demanar uns coreligionaris seus, els pares passionistes d'Eubo-Amorebieta (Biscaia), que em van acompanyar a recórrer els llocs d'Aita Patxi i a entrevistar persones que l'havien conegut. El personatge em va entusiasmar.

És l'exemple que per ser un bon catòlic no calia ser franquista?

Aita Patxi personifica el drama d'Euskadi, un poble que aleshores es considerava el més catòlic de la península (es deia que eren tan bona gent perquè el dimoni no havia pogut aprendre l'eusquera i no els podia temptar) i amb més vocacions sacerdotals i religioses, però que el 1936 s'ha de defensar d'un exèrcit, amb requetès i altres milícies civils que s'hi afegeixen, i que li volen prendre la llibertat. Aquesta singularitat desmuntava la propaganda dels insurrectes, segons la qual aquella guerra era una croada en defensa de la religió. L'aixecament militar no s'havia fet per defensar l'Església (els generals conspiradors no es distingien pas per la seva religiositat), però quan el cop militar, en fracassar, va desembocar en una llarga guerra civil, van trobar molt útil, tant de cara a l'interior com a l'exterior, donar-li aquest altre rostre. Per això el cardinal Gomà va convèncer els dos bisbes del País Basc, Múgica, de Vitòria (que aleshores comprenia les tres províncies basques), i Olaechea, de Pamplona, de signar un document afirmant que no els era lícit, als catòlics bascos, de combatre al costat de la República. El govern de Burgos exigia al Vaticà que els condemnés, però Pius XI, que tenia dels catòlics bascos un alt concepte, tot i creure que estaven equivocats, no els va condemnar mai. Es va indignar (i molt: era de temperament irascible) en saber que havien expulsat el bisbe Múgica i que havien afusellat catorze sacerdots. Quan estava a punt de caure Bilbao va intentar obtenir de Franco unes condicions de rendició benignes, i després va enviar Mons. Antoniutti com a delegat apostòlic, amb el pretext de repatriar els nens bascos que, fugint dels bombardejos, es trobaven en campaments o residències de França i Anglaterra, però de fet era per protegir de les represàlies el clergat basc.

Què significaria la beatificació d'Aita Patxi?

El bisbe Cirarda demanava la beatificació amb aquestes consideracions: «*Nuestro mundo, especialmente en el atormentado vivir del País Vasco, necesita ejemplos de paz y de caridad, y (...) la exaltación de la vida del Padre Francisco de la Pasión pudiera ser un grande testimonio evangélico en esa línea.*» Serà tot al contrari dels *caídos por Dios y por España* que el govern franquista pretenia, i que Pius XII va impedir decididament. Significarà que també en els que eren contraris a l'aixecament militar hi havia bons cristians, i fins veritables sants. Serà el primer sant del bàndol republicà, no perquè simpatitzés amb la mentalitat dels «rojos» sinó perquè no desitjava el triomf dels insurrectes, que envaïen la seva pàtria, encara que circumstancialment, i sense haver-ho cercat, els bascos resultaven aliats de la República. Aita Patxi refereix amb horror, com una cosa vergonyosa, que un company seu passionista s'ha passat als enemics. Ell no ho faria mai: «Passar-se és pecat», deia. I quan, presoner a Vitòria, un guardià els anuncia amb gran alegria que ha caigut Bilbao, comenta que cap dels presos d'aquella sala va riure, «y tuvo que marcharse calladito. ¿Quién iba a alegrarse con aquella noticia?»

L'Església està en deute amb ell?

La Santa Seu, que tan massivament ha beatificat i canonitzat els considerats màrtirs del bàndol vencedor, ja fa temps que hauria d'haver reconegut la santedat d'Aita Patxi, que va practicar en grau heroic les virtuts cristianes en circumstàncies molt difícils. És l'oposat d'aquell capellà requetè navarrès que el va fer presoner pistola en mà i el va bufetejar. L'encontre amb el cardinal Gomà i el futur bisbe d'Urgell Iglesias Navarri és ben significatiu. Aita Patxi

devia saber que Gomà era enemic declarat dels nacionalistes bascos, però es prostra als seus peus amb gran respecte i ple de sentit sobrenatural, perquè el veu com a representant de Déu i superior eclesiàstic seu en aquelles circumstàncies: és el primat de l'Església espanyola, és el representant del Papa a l'Espanya franquista, i és a més el Vicari castrense, responsable de l'assistència religiosa a l'exèrcit nacional, del qual forma part el seu Batalló de Treball. Per la seva part, Gomà devia restar impressionat per la santedat que traspuava Aita Patxi, aquell humil religiós que l'ha anat a veure a Toledo (custodiat per un soldat amb fusell), no per obtenir una recomanació i sortir lliure, sinó per demanar-li llicències sacerdotals per celebrar la missa (encara no ho havia pogut fer des que va caure presoner) i exercir el seu ministeri amb els presos. Quan el cardinal li diu: «És voluntat de Déu que vostè estigui amb el batalló de treballadors», podria semblar aquella frase consoladora que sovint diem en circumstàncies tristes, però Aita Patxi ho rep com paraula de Déu mateix, que confirma el que sempre va creure: que Déu l'havia enviat a ser presoner amb els presoners i portar-los el consol material i espiritual.

Seria comparable al cas de Carrasco i Formiguera?

Tots dos van ser cristians exemplars que estimaven la respectiva pàtria. Carrasco era molt amic dels catòlics bascos, i en primer lloc del seu *lehendakari*, José Antonio Aguirre. Carrasco havia promogut el moviment de Galeusca, Galícia-Euskadi-Catalunya. Admirava els catòlics bascos perquè en la revolució del 1936 van evitar (amb algunes excepcions) els assassinats de sacerdots i els incendis d'esglésies, però ells ho tenien més fàcil, perquè el sindicat majoritari era cristià, mentre que a Catalunya predominaven els anarquistes. M'explicava el president Tarradellas que Carrasco li feia un gran servei com a tècnic a la conselleria de Finances, però quan, amenaçat de mort pels anarquistes per la seva condició de defensor de l'Església a les Corts, i impotents Companys i Tarradellas per protegir-lo, li van proposar d'anar a Tolosa de Llenguadoc o a París i continuar treballant des d'allí, Carrasco va preferir que l'enviessin a Bilbao com a delegat de la Generalitat. Aita Patxi i Carrasco i Formiguera ja s'han trobat al cel, però si s'haguessin conegut a la terra durant la guerra civil, s'haurien fet molt amics. Amb tots dos l'Església de la terra està en deute.

Quins són els trets que defineixen Aita Patxi?

De cara a Déu, la pietat, manifestada sobretot en l'amor a l'Eucaristia i una tendra devoció, plena de confiança, a la Mare de Déu. De cara al proïsme, una caritat sense límits, que arriba, com diu Jesús al sermó de la muntanya, a l'amor als enemics. En dues ocasions es va oferir per substituir uns presos que anaven a afusellar injustament, però el més notable és que ell, que repetidament es manifesta patriota basc, en tots dos casos es va oferir per uns dels que ell anomena «espanyols», i en un dels casos un comunista. No era cap nacionalista de via estreta. En certa ocasió van fer propaganda, entre els presos del batalló de treballadors, per allistar-se a la Legió. Ell s'hi va oferir, no pas pel desig d'alliberar-se dels treballs forçats, sinó perquè, coneixent la vida depravada dels legionaris, va creure, en la seva simplicitat, que fóra molt convenient que ell anés a evangelitzar-los i convertir-los amb la predicació de la Passió de Jesucrist, el carisma de la seva Congregació.

Personalment, què és el que l'ha captivat més de la biografia?

Se'l veia ple de Déu. Fins els no creients eren impactats per la seva manera de ser, que reflectia una força misteriosa que venia de més amunt. Diverses persones que vaig entrevistar es manifestaven agnòstiques però aquell home els havia qüestionat a fons, i em deien: «En el Déu d'Aita Patxi, sí que hi crec.» Com a mínim, els posava un interrogant. I és que el fenomen d'Aita Patxi seria inexplicable si Déu no existís.

Quin fet de la seva biografia «parla» sense embuts d'ell?

Decididament, les dues vegades que es va oferir en lloc d'un que anaven a afusellar. «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics», va dir Jesús (Joan 15,13), i Joan Pau II el 1983 ho va aplicar a la beatificació de dos polonesos, Rafael Kalinowski i Albert Chmielowski, que per la seva participació en la insurrecció polonesa del

1863 contra Rússia havien sofert pena de mort el primer, commutada per desterrament a Sibèria, i el segon mutilació, qualificant-ho de caritat teològica. Si val per als polonesos, val també per als bascos (o per als catalans, com Carrasco i Formiguera). Que l'oferiment d'Aita Patxi no fos finalment acceptat (per bé que en un dels dos casos van fer un simulacre d'afusellament, per comprovar si ho deia de debò), no treu res de la caritat perfecta amb què es va oferir. Tal com anaven les coses en aquells camps de concentració o de treball, tenia moltes probabilitats de ser afusellat. I que no es tractés de presoners bascos ni cristians encara augmenta el mèrit de l'oferiment.

Recuperar de l'oblit la nostra història

Presentat el llibre «La otra memoria histórica» al Círculo Ecuéstre de Barcelona

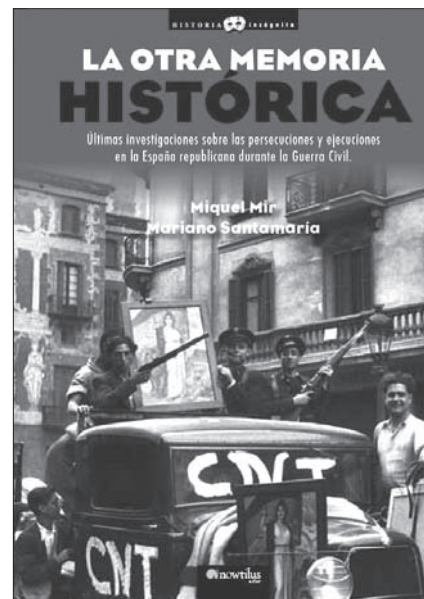
Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'auditori del Círculo Ecuéstre de Barcelona va acollir recentment la presentació del llibre *La otra memoria histórica*, escrit pel documentalista i investigador Miquel Mir i el marista i pedagog Mariano Santamaría. Publicat per Ediciones Nowtilus dins de la col·lecció Historia Incògnita, aquest volum ofereix el resultat d'una àrdua investigació sobre un dels temes més complexos de la guerra civil espanyola. Amb el pretext de l'anticlericalisme, sempre latent en el poble espanyol, es va produir l'holocaust més gran contra els catòlics i les seves institucions en la història d'Europa.

Aquesta persecució va causar matances massives que encara avui sorprenen pel seu nombre i crueltat. A més d'aquests dos assassinats, també va ser

Miquel Mir i el germà Mariano Santamaría, després de la presentació.

destruïda gran part del patrimoni civil, religiós, arquitectònic i pictòric, i es va perdre per sempre obres d'incalculable valor. Els testimonis i els documents aportats per Miquel Mir i Mariano Santamaría revelen com, a causa de la seva ideologia, milers de persones van viure sotmeses i amenaçades per l'horror, la desesperança i la incertesa de la violència revolucionària a la zona republicana durant la guerra civil.

«Aquest llibre, fruit d'una recerca històrica rigorosa, diàfana i detallada, posseeix una gran transcendència perquè no només s'hi narren uns fets dramàtics, sinó que arriba a afectar el concepte d'humanitat de la persona», va explicar José Juan Pintó, president honorari de l'Institut Superior de Dret i Economia. I va afegir: «Els cristians som cridats a perdonar, no només a oblidar; el perdó és la virtut més excelsa del cristianisme. *La otra memoria histórica* és un assaig divulgatiu que clama per la pau i la fraternitat entre els éssers humans.»

Evitar tergiversacions

Miquel Mir assegura que el llibre se centra fonamentalment en les persecucions i les execucions de catòlics i persones d'ideologia conservadora a l'Espanya republicana durant la guerra civil —un capítol sovint silenciats i no estudiat prou pels especialistes—, i en l'espoli del patrimoni civil i religiós. «Davant les omissions i les manipulacions d'aquesta realitat que s'aboquen avui dia, hem volgut deixar per escrit les nostres investigacions per evitar tergiversacions de qualsevol tipus», va informar el documentalista al públic que omplia l'auditori del Círculo Ecuéstre.

Mir va rememorar que el llibre es completa «amb els noms de les persones assassinades, el seguiment al qual eren sotmeses, els saquejos que es van dur a terme, el genocidi de Paracuellos del Jarama, l'assassinat de 197 maristes, la fossa de la mina de Camuñas, els assassinats de més de 50 socis del Círculo Ecuéstre de Barcelona i el destí del Tresor de Guerra». Així mateix, va assenyalar que «l'obra compta amb documentació inèdita en un intent d'aportar llum, setanta-cinc anys després, als episodis més foscos d'aquest holocaust».

Molt emotiu va ser el testimoni de José M. Bosch Aymerich, president d'honor del Senat del Círculo Ecuéstre de Barcelona i president del Comitè «L'Altra Memòria». En la seva allocució va explicar les tràgiques vicissituds que va patir amb la seva família durant la guerra civil. Molt emocionat, Bosch va reconèixer que els assassinats del seu pare i del seu germà «m'han marcat tota la vida».

Respecte i record

Mariano Santamaría, germà marista, va reconèixer que «el llibre no pretén dur a terme cap represàlia contra ningú; s'ha elaborat amb un profund respecte i record per a totes aquelles persones que van perdre la vida en aquelles circumstàncies desagradables». També va confirmar que totes les dades que apareixen a les pàgines «estan perfectament verificades i contrastades». El coautor va donar a conèixer que, amb motiu de l'elaboració de l'obra, ha rebut amenaces de dur-lo davant la justícia. «La veritat és aquí. Podeu portar-me on vulgueu», va manifestar amb rotunditat.

El Gmà. Santamaría va recordar les paraules que va pronunciar Benet XVI el 27 de març passat en la seva visita al Mausoleu de les Fosses Ardeatines. «El que va passar aquí el 24 de març del 1944 és una ofensa gravíssima a Déu perquè es tracta de la violència deliberada de l'home contra l'home. És l'efecte més execrable de la guerra, de tota guerra, mentre que Déu és vida, pau, comunió», va dir el Sant Pare. «He vingut —va prosseguir el Papa— a invocar la misericòrdia divina, l'única que pot omplir els buits, els abismes oberts pels homes quan, arrossegats per la violència cega, reneguen de la seva dignitat de fills de Déu i germans entre ells.»

L'acte va acabar amb unes paraules de Santos Rodríguez, director d'Edicions Nowtilus. «Aquest llibre remourà la consciència dels lectors, de vegades fins i tot els farà estremir. Tindrà un impacte innegable en la societat», va argumentar. I va animar els dos autors a continuar la tasca investigadora per, en un futur no gaire llunyà, poder presentar els seus estudis en forma d'un nou volum.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 120 € l'any

**Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)**

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 60€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Obres de rehabilitació a l'església de Sant Joan Baptista de Tarragona

El pressupost de les reformes és de 2,5 milions d'euros

Joan Boronat
Tarragona

El dissabte 25 de juny és la data assenyalada perquè l'arquebisbe de Tarragona, Mons Jaume Pujol, oficiï la dedicació de l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, un cop finalitzades les importants obres de rehabilitació i modernització que s'estan duent a terme al temple.

Els treballs iniciats el 10 d'agost del 2009 segueixen a bon ritme i s'ha procedit a l'eliminació de les humitats que danyaven les parets de l'edifici i s'ha canviat el paviment amb la col·locació, damunt d'una solera, de marbre de dues tonalitats, amb la incorporació de calefacció. Així mateix, s'ha actuat en la impermeabilització de les columnes, amb un plakat també de pedra de marbre, amb l'objectiu de «solucionar les mancances i millorar l'edifici», segons el rector de la parròquia, Mn. Jordi Figueras. D'altra banda, la capella del Santíssim està pràcticament enllestida, després que se n'hagi substituït el sòcol. Durant les obres, la sala d'actes parroquial ha estat habilitada com a capella provisional per a la celebració del culte.

L'església de Sant Joan va ser cons-

truïda a principis del segle XIX i, amb el pas del temps, la degradació era evident. De ser una «església fosca i d'aspecte brut passarà a ser un temple lluminós que combinarà les seves línies clàssiques amb la modernitat», va afirmar François Tomàs, l'artista restaurador.

L'opacitat de la paret massissa de darrere de l'altar ara es convertirà en

un vitrall d'estil modern dissenyat per Gerard Balcells, el qual medeix quatre per set metres. Per la seva banda, el presbiteri estarà decorat per una pintura mural a l'oli, amb el segell de modernitat de l'artista local Josep Lluís Méndez (*Mempo*). La pintura recrea el baptisme en una platja; els personatges que hi surten són l'autoretrat del propi pintor i la seva família. Pel que fa a la

imatge de *Sant Joan*, una talla que data dels anys cinquanta del segle passat, de 200 quilos de pes, serà «sostinguda per unes jàsseres, de manera que donarà la sensació que la imatge està suspesa damunt de l'altar», va explicar l'arquitecte Josep Maria Bartolomé. També es procedirà a la restauració dels vitralls ja existents a l'església, des de la dècada dels anys quaranta, l'aplicació de pintura a les naus, la dotació de nova il·luminació i la restauració de les imatges i de les capelles laterals.

Cal destacar que s'han conservat els dotze confessionaris apareguts en sengles columnes, durant l'inici de les obres, troballa de la qual ja va informar puntualment *Catalunya Cristiana*. Mn. Jordi Figueras va comentar que la raó de l'existència d'aquests confessionaris es deu al fet que «inicialment, l'església era dels Caputxins, orde que destaca per la celebració del sagrament de la penitència».

Les obres ascendeixen a un import de dos milions i mig d'euros, que serà finançat a través d'un crèdit i la valuosa aportació econòmica del fidels. Joan Cabús, portaveu de la comissió econòmica, va destacar que es van marcar com a fita recaptar 100.000 euros anuals i que ja s'ha recollit mig milió d'euros a través de les col·lectes extraordinàries i les aportacions periòdiques de molts col·laboradors i institucions.

La litúrgia de la dedicació del temple parroquial de Sant Joan Baptista del dia 25 de juny se celebrarà a dos quarts d'onze del matí, i al migdia hi haurà un dinar de germanor al refugi del port de Tarragona.

El millor regal de Primera Comunió

CONTINGUT:

- Bíblia de l'infant
- Missal per a infants
- DVD del Gmà. Zeferino
- Guia per resar el Rosari
- Rosari missioner
- Creu de fusta
- Cinta dels 10 Manaments

Regala El Tesoro de mi Primera Comunió, una capsa amb petits grans tesoros per als infants que reben Jesús per primera vegada, perquè els ajudi a créixer en la seva vida cristiana i a valorar el sentit veritable d'un dia tan important.

Donatiu mínim:

35 €, despeses d'enviament incloses.
30 €, si es recull a les oficines.

Feu la comanda, ara!

Madrid: c/ Ferrer del Río, 14. Tel. 917 259 212
Barcelona: c/ Luís Antúnez, 24, 2n 2a. Tel. 932 373 763

Ayuda a l'Església Necessitada
Dependent de la Santa Seu
Tu ets la seva esperança!

www.ayudaaliglesianecesitada.org

Oferta vàlida fins a exhaurir les existències.
L'import recollit es destinarà a material catequètic per a infants del Tercer Món.

La ruta de l'Èxode a camell per un frare del segle XXI

El caputxí Jordi Cervera va narrar la seva apassionant experiència

Mònica García
Barcelona

El 7 d'abril passat, el caputxí i biblista Jordi Cervera va pronunciar la conferència *En camell seguint Moisès i Bonaventura Ubach. Explorant la ruta de l'Èxode*. El centenar de persones que es van aplegar a l'auditori de la Fundació Joan Maragall van gaudir de l'expressiva narració del viatge. «Tal dia com avui fa un any, a aquesta mateixa hora, havia arribat al convent dels dominics a Jerusalem des de Barcelona», va dir.

Efectivament, l'endemà el frare es disposava a seguir la ruta de l'Èxode en camell, tal com l'havia descrita el benedictí Bonaventura Ubach en el seu llibre *El Sinaí: viatge per l'Aràbia Pètria cercant les petjades d'Israel*. A més, feia tot just cent anys que el mateix P. Ubach havia iniciat el viatge, el 8 d'abril del 1910. Però... què va motivar aquest viatge d'aventures propi dels romàntics i exploradors del segle XIX? Un concurs, un *reality show*...? Ni de bon tros!

Era l'any 2005 quan el caputxí Jordi Cervera va tancar el llibre *El Sinaí*, de Bonaventura Ubach, i va exclamar: «Vull fer el mateix que ell va fer!» «La narració del P. Ubach ens va amorosir el cor i l'ànima —va relatar el frare—. La simpatia amb què narrava les anècdotes amb els beduïns, el to aventurer i apassionat que posava en els relats, la pietat religiosa amb què descrivia alguns escenaris o el candor exegetí amb què explicava alguns relats bíblics... La idea era fantàstica! Tan fantàstica que calia deixar-la reposar i confiar-la al temps de la Providència.»

Va passar el temps i Jordi Cervera va trobar a Roma el qui seria el seu company d'aventures: fra Riccardo Lufrani, dominic i topògraf de l'École Biblique. No calia pensar gaire: «Busco un eixelebrat i tu ets l'escollit!», li va etzibar el caputxí al dominic. La resposta, afirmativa és clar, tampoc no es va fer esperar. Va continuar passant el temps i l'any 2009 Lufrani, que es trobava al baix Egipte, va establir els primers contactes amb els beduïns del Sinaí. Començaven els preparatius! L'itinerari detallat, el preu per dia, les dates... Tot anava rutllant, més o menys!

La resta de contactes per travessar la península del Sinaí i Jordània les farien a través d'internet. Encara no havien començat i «ja era tota una aventura», va recordar Jordi Cervera amb un somriure. Faltava, però, el més difícil: aconseguir els diners. Com a bons mendicants, van trucar a les portes de Montserrat, de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'École Biblique, de la Fundació Joan Maragall i de l'orde dels Cavallers del Sant Sepulcre, que van donar l'empenta final. Ara sí, ja ho tenien tot a punt.

Una gran aventura

Acompanyats per tres beduïns, fra Riccardo Lufrani i fra Jordi Cervera van seguir les petjades de Moisès en la ruta de l'èxode del poble d'Israel. «Havíem de passar per tres territoris diferents,

Mònica García

Fra Jordi Cervera, durant la seva conferència.

i per aquest motiu necessitàvem tres beduïns», va assenyalar el biblista. I va afegir que «aquests detalls permeten entendre molts textos bíblics referents a la territorialitat». També avui conèixer la territorialitat és important, sobretot «quan t'adones que sense saber com has entrat en zona militar jordana», va relatar el caputxí.

El pas per congostos de granit rosa

o el gronxament dels camells durant hores pel desert van conformar el dia a dia. La pols del camí i la suor del sol del Pròxim Orient van ser companys de camí. Menjar a deshora o no menjar i dormir a sol i serena desacarregant simplement unes estoretes dels camells... Tot valia la pena quan, sense adonar-se'n, els ulls destil·laven una llàgrima d'emoció. El contacte amb

els beduïns, amb qui Riccardo Lufrani xerrava en àrab, permetia, encara més, obrir la ment i retrocedir milers d'anys i acostar-se una mica més a Abraham, Isaac o Jacob parlant de la història del desert. Jordi Cervera va acompanyar la crònica del viatge amb fotografies i mapes en 3D.

Quina era, però, en el fons, la intenció primera d'aquests frares biblistes? «Quan recorres la geografia bíblica i observes els colors, els desnivells, les veus, les olors i els gustos..., gronxat pel pas de camell que arriba a provocar un gronxament interior», va precisar Jordi Cervera, «el text bíblic pren vida i naturalitat». Més endavant, l'exegeta, assegut a la seva taula d'estudi, extrau del text bíblic una interpretació amara da de sentit comú i vibració. La raó del viatge no era, doncs, cap altra que la d'«impregnar-se per captar la intenció amb la qual l'autor sagrat va escriure el text».

Jordi Cervera, doctorat pel Departament de Sagrada Escripura de la Facultat de Teologia de Catalunya i diplomad en Ciències Empresarials per la Universitat de Barcelona, està immers de ple en el procés efervescent d'escriure el relat d'aquesta ruta de l'Èxode en camell seguint Moisès i Bonaventura Ubach. Esperem poder gaudir d'aquesta lectura ben aviat!

El món dels goigs (6)

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

El col·leccionisme de goigs

El fenomen del col·leccionisme va suposar un nou plantejament i un impuls decisiu per a la conservació, l'estudi i l'edició dels goigs. Des de finals del segle XIX, col·leccionistes i associacions van descobrir i revalorar conjuntament aquests fulls tan arrelats en la cultura i la devoció populars.

Inicialment va ser un desig d'identificar i salvaguardar textos antics, després de publicar-ne de nous tot mantenint o imitant tipografies passades. Més endavant, acumular goigs es va convertir en una afició condicionada pels interessos de cada col·leccionista. A les associacions els col·leccionistes van trobar el punt d'intercanvi d'idees, notícies i localitzacions dels cobejats goigs. Anem a pams. Primerament, sembla que la iniciativa d'aplegar goigs va partir d'estaments religiosos com monestirs i esglésies que relligaven sèries de goigs per arxivar-los i consultar-los millor. Es conserven encara aquests volumets facticis de fulls de goigs enganxats al llom. I no és rar trobar-ne de solts, amb el reforç al cantó esquerre que en denota la procedència. En segon lloc, tertúlies a l'estil dels gabinets literaris, tan usuals al segle XIX, van fomentar l'afició pels goigs i, a finals del segle, diversos grups a l'ombra del mestratge de Marià Aguiló i de Manuel Milà i Fontanals, funcionaven associats.

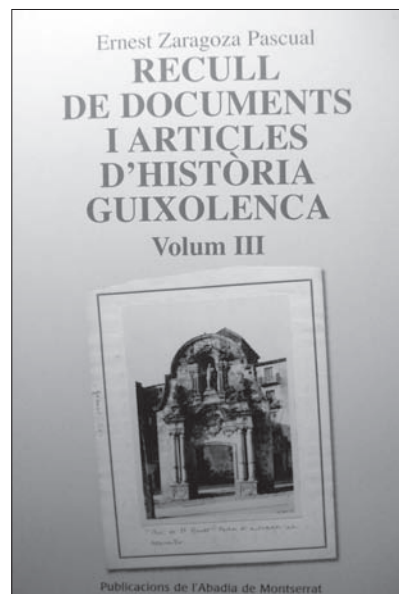
ves associacions que voldran acollir conjuntament persones, goigs antics i publicacions de nous fulls en col·leccions vistoses i numerades. El 1922 es crea l'Associació d'Amics dels Goigs de Barcelona. El goig que publiquem va ser el primer que va editar amb propòsit de continuïtat, compromís que encara ara manté ben viu. Com tantes altres associacions que s'han anat succeint, o que encara hi treballen, en pro del coneixement i la salvaguarda dels goigs.

Nora Vela

Finalment, la creació del Centre Excursionista de Catalunya el 1876, amb fites com la «d'investigar tot allò que mereixi la preferent atenció sota els conceptes científic, literari i artístic», també va estimular itineraris per ermites i santuaris on els excursionistes trobaven no solament paisatges i pedres històriques sinó també goigs. Amb la creació de la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, pel bisbe Torras i Bages l'any 1899, els gogistes entren en el terreny de la militància social i, entre les seves múltiples activitats, hi figurarà també la d'editar goigs nous. I aquí el cercle del col·leccionisme individual, institucional, il·lustrat, excursionista i militant es tanca, i tots aquests aspectes s'aglutinen en no-

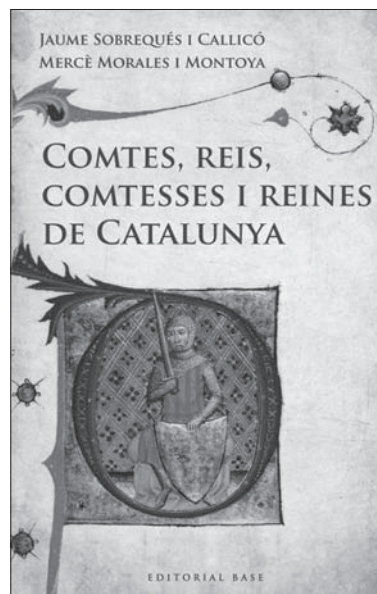
Llibres

Estudis històrics

Tercer volum d'una sèrie dedicada a aplegar i recuperar articles de recerca històrica sobre la població de Sant Feliu de Guíxols. Van ser escrits per Ernest Zaragoza i publicats en el setmanari *Àncora*; n'hi ha que han estat ampliat i actualitzats. Són un total de 88 articles de temàtica molt diversa: història eclesiàstica, civil, d'institucions, edificis (sobretot del monestir), personalitats eclesiàstiques i del món de la literatura i de l'art, festivitats, etc. (Ramon Ribera)

Ernest Zaragoza, Recull de documents i articles d'història guixolencs. Volum III. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010, 353 pàg.

Personalitats històriques

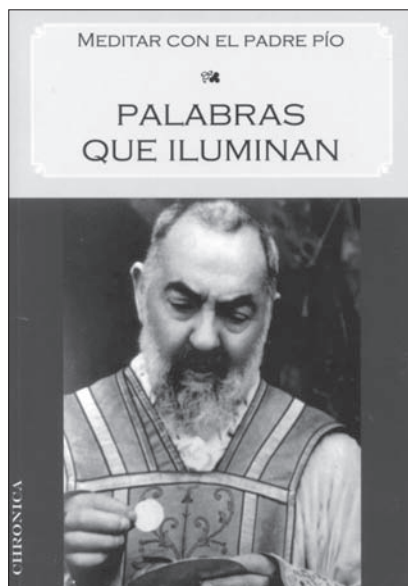
Aquest llibre explica la història de Catalunya a través de la biografia d'aquells que van governar el país durant els nou-cents anys d'independència política. Per les seves planes transiten la vida i l'acció dels comtes, comtes-reis, comtesses, reines i virreis de Catalunya des del primer magnat del segle IX fins al darrer virrei del segle XVIII, quan es va produir la desfeta nacional del 1714. L'obra ha estat escrita de manera amena i rigorosa.

Jaume Sobrequès i Mercè Morales, Comtes, reis, comtesses i reines de Catalunya. Editorial Base, Col·lecció Base Històrica, 2011, 272 pàg.

Testament espiritual

La vida i la missió del pare Pius de Pietrelcina testimonien que les dificultats i els dolors, si s'accepten per amor, es transformen en un camí privilegiat de santedat. Aquest volum és un compendi del testament espiritual del pare Pius. Són textos profunds, plens d'amor a Déu i al proïsme, que ens ajudaran a portar una autèntica vida de pregària i de lliurament al servei de Déu i de l'Església. Va ser canonitzat el 16 de juny del 2002.

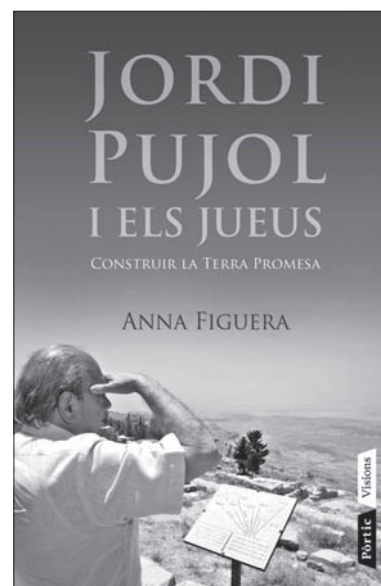
AA.DD., Palabras que iluminan. Meditar con el padre Pío. Editorial Chronica, 2011, 134 pàg.

L'admiració per un poble

Per comprendre millor el pensament de Jordi Pujol s'ha de conèixer la seva relació amb Israel i el sionisme. Cal tenir en compte el paper clau que ha tingut el món jueu en el seu ideari nacionalista i en la seva concepció de Catalunya. Aquest llibre parla de la forta empremta dels amics Tennenbaum en la seva formació i explica el seu enlluernament davant d'un poble que té una forta voluntat de ser, una arrel espiritual i una gran exigència de tipus moral.

Anna Figuera, Jordi Pujol i els jueus. Construir la terra promesa. Edicions Pòrtic, Col·lecció Pòrtic Visions, 2011, 186 pàg.

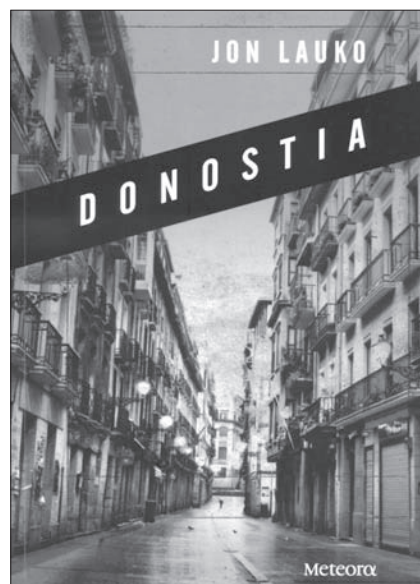

Sentit de l'humor

Aquest llibre és el vuitè de dibuixos d'humor que publica el seu autor, Quique (Enric Arenós), col·laborador de *Catalunya Cristiana*, amb més de cinquanta anys de trajectòria artística. Al llarg d'aquestes pàgines reflecteix les escenes més característiques de la vida humana: naixem, pertanyem a una família, anem a l'escola, ens casem, votem, etc. Els més de tres-cents dibuixos ens condueixen pels camins de la vida amb ironia i humor, i ens endinsen en la reflexió i el somriure.

Quique, La vida vista con humor. Editorial CCS, Col·lecció Gestos y Palabras, 2011, 172 pàg.

La ment humana

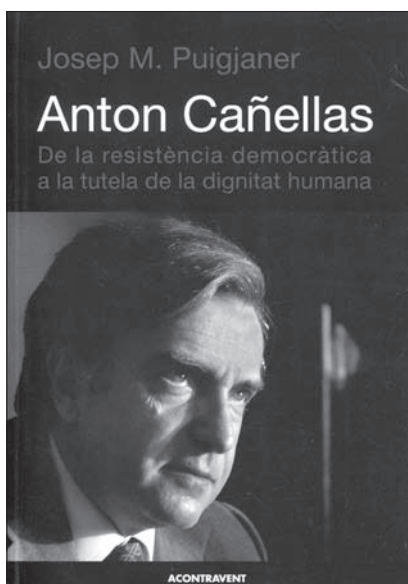
El setembre del 1977, la fotògrafa de premsa Guillermina Anglada rep l'encàrrec de realitzar un reportatge sobre un doble agent al servei de la policia, que, segons sembla, pretén introduir-se en l'organització terrorista ETA. A causa d'una confusió absurda, a Pedro Mari Garabain, empleat de banca, se li capgirarà la vida. Aquesta novel·la d'intriga de Jon Lauko tracta d'endinsar-se en les tortuositats de la ment humana sotmesa a una gran pressió.

Jon Lauko, Donostia. Editorial Meteora, Col·lecció Tahona de Letras, 2011, 144 pàg.

Honestedat política

Anton Cañellas (1923-2006) va sentir la vocació política de ben jove, caracteritzada per la defensa aferrissada dels drets humans i de les llibertats. Va militar a Unió Democràtica de Catalunya, que abandonaria per formar el partit Centristes de Catalunya. Va ser Síndic de Greuges de Catalunya. Segons el seu biògraf, Cañellas era «un polític essencialment i inapel·lablement honest» que va destacar per «la lluita per l'adveniment de la democràcia».

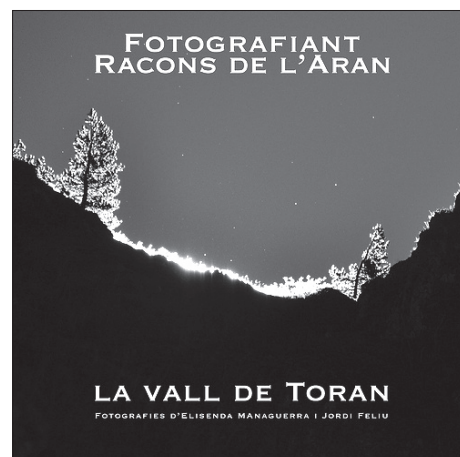
Josep Maria Puigjaner, Anton Cañellas. A Contra Vent Editors, 2010, 284 pàg.

Gaudir de la natura

Aquest extraordinari recull de fotografies de la vall de Toran «neix de la impressió que ens va fer la primera visita a la vall i de la il·lusió que ens hi ha fet tornar un cop i un altre», escriuen en el pròleg els autors del volum, Elisenda Managuerra i Jordi Feliu. I afegeixen: «Les muntanyes escarpades han protegit aquest racó de món ple de rius gelats i boscos que semblen trets dels contes de fades. Els pobles romanen autèntics a tocar de la natura.»

Elisenda Managuerra i Jordi Feliu, Fotografiant racons de l'Aran. La vall de Toran. Editorial Piolet, 2011, 76 pàg.

Crítica literària

La teranyina de la realitat

L'olor del mal és una novel·la d'intriga, escrita amb un llenguatge pulcre, entenedor, que facilita el seguiment de la trama que al seu torn desperta i anima, pàgina a pàgina, l'interès per seguir la lectura fins al final. L'autora diu que primer va construir els personatges i després els va buscar l'escenari: la Roma de la postguerra (el 1951). Al meu entendre, l'escenari és el lloc físic necessari per acollir el retrat d'uns personatges per als qui la teranyina de les seves anades i vingudes no és altra cosa que l'excusa per mostrar-nos els en una realitat que ben bé podria ser la nostra: la guerra i misèries que l'acompanyen, la supervivència (Liliana és una supervivent com també ho és Strata, des d'una perspectiva distinta), la feblesa humana d'una classe social que no és allò que vol semblar, un tipus de periodisme que cerca l'espectacle de la notícia i així, gairebé, sense fi. És a dir, la màscara social, sigui quina sigui la seva aparença, sovint intenta amagar la realitat dels seus membres no sempre prou conscients d'allò que són i, menys, d'allò que podrien ser: ciutadans de bé.

El relat gira al voltant de Fausto Trani, el seu passat i el present embolicat en aquest passat. Ell, ben conegut de quina mena de persona és (fals, manipulador, «expert en roïndats»,

LLUÏSA FORRELLAD

L'olor del mal

Angle Editorial, 2011, 355 pàg.

irresponsable...) llueix una genuïtat humana (una sensibilitat) de la qual no sembla ser-ne prou conscient, i que solament se'n fa evident contemplant el personatge en el conjunt de les situacions: dubta, corregeix, s'implica, fins i tot posa límits... però no sap ben bé per què (des d'un altre registre, recorda Mersault de *L'Estrany* de Camus). No em sembla així quan es tracta de Liliana, a qui veig més frívola que el mateix Fausto, amb una vida aparentment plàcida i emmotllada en un marc social que falsament la satisfà (dic «falsament» perquè la imatge final de la coïxesa d'ambdós germans ens recorda que, sovint, les coses no són el que semblen: la coïxesa física, és el mirall de la humana?). Un munt de personatges diversos circulen per aquesta Roma que, en la novel·la, focalitza la seva atenció en l'aristocràcia: Corrado Daniele és qui més s'apropa a un perfil d'integritat com si ens volgués dir que mai tot és del mateix color.

«Vals. El que passa és que vals poc. Aprofita aquest poc i tiraràs endavant.» No importa qui ho diu i a qui ho diu, ni la circumstància que ho provoca. La sentència conté una forta dosi de sentit comú: no es tracta tant d'allò que hom té com de què en fa. Alhora, em recorda la «paràbola dels talents»: quin coneixement es té de les pròpies capacitats, quina gestió se'n fa?, ¿es valoren els riscos, i el fracàs, de tal gestió? Tothom val en la seva mesura, però l'oportunitat d'aprofitar-ho també la té tothom? *L'olor del mal*, convida a pensar en la vàlua de cadascú, en com l'aprofita, en les oportunitats que se li presenten, en els inconvenients, fins i tot en les impossibilitats de fer-ho.

I ara el títol. El mal té la seva olor. El bé també. *L'olor del mal*, com la del bé, es reconeix pels fets que l'acompanyen. L'autora juga amb l'olor (més aviat el tuf) per identificar un ambient, un estil, que es va desfent per dins precisament perquè es guia per allò que vol sem-

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Col·labora amb la FCS
Blanquerna-URL i amb l'ISCREB

blar: les suposades amistats de Liliana desapareixen quan els esdeveniments semblen implicar-la. L'olor és allò que sembla, els fets són allò que és.

Per acabar: una lectura recomanable, encara més si hom s'hi acosta amb voluntat d'aprofundir-hi.

Crítica teatral

L'aixovar de tota una vida

VISCA ELS NUVIS, adaptació de l'obra *The Four Poster*, de Jan de Hartog.

DIRECTOR: Miquel Gòrriz.

INTÈRPRETS: Joan Pera i

Amparo Moreno.

Teatre Condal, Barcelona.

Sense data de sortida.

El dramaturg Jan de Hartog (Haarlem, 1922 - Houston, 2002) va estrenar *The Four Poster* el 1951, a Broadway, interpretada per Jessica Tandy i Hume Cronyn, dirigida per José Ferrer. De seguida va passar al cinema, sota la direcció d'Irving Reis, amb Rex Harrison i Lili Palmer. I el 1966 es va convertir en el musical *I do! I do!*, adaptada per Tom Jones i Harvey Schmidt.

¿Però què en queda de l'obra original en aquesta adaptació de Joan Pera? Segurament en queda només l'esquelet: parella de protagonistes, marit i muller de llarga durada. Pel que fa a la resta, Joan Pera obre un viatge memorístic al segle passat, situat a Catalunya, amb referències històriques que van des dels fets de la Setmana Tràgica fins a la postguerra i l'inici de la Dictadura.

La trama transcorre en una burgesa

© David Ruano

Joan Pera i Amparo Moreno en una escena de «Visca els nuvis».

cambrà matrimonial. Llít conjugal de fusta blanca que delata bona posició; es passa dels llums de gas a un llum de llàgrimes, fruit de la democratització de l'electricitat, i a una bombeta, per estalviar; i el cercle es tanca amb dos murs ovalats giratoris que reproduïen la decoració del mobiliari modernista de Gaspar Homar.

Tant Joan Pera com Amparo Moreno tenen els seus moments en solitari que beuen de les fonts del teatre més popular del segle passat: un monòleg d'ell i una intervenció cupletista d'ella,

que capgiren la personalitat dels dos personatges: una parella de casa bona, aliena a les revoltes anarquistes de principi de segle; pares de dos fills, noi i noia; burgesos industrials ben peixats gràcies a la Primera Guerra Mundial; expectants amb la monarquia i la dictadura de Primo de Rivera; poc exultants amb la República; desorientats amb la guerra civil; conformistes amb la postguerra...

Joan Pera i Amparo Moreno potser són dels últims intèrprets de raça capaços d'alternar papers del teatre

més convencional amb els de caràcter més frívol que, en aquest cas, fins i tot s'acosta al Paral·lel dels nostàlgics. El fet és que l'obra, pel que fa al contingut, està molt lluny d'anteriors comèdies d'èxit de Joan Pera. Aquí, l'ambientació històrica engoleix la intimitat i el pes de l'obra original no permet que l'adaptació respiri amb aire propi.

Davant la migradesa del discurs, doncs, els incondicionals de la parella d'intèrprets s'hauran de conformar amb una repassada a vol d'ocell als fets històrics, amb salts temporals que deixen alguns buits essencials i amb un aiguabarreig musical. L'espectacle només puja poèticament de to quan ja s'acaba i s'arriba a l'escena de la vellesa de la parella, arruïnada per mor de la guerra civil, forçada a malvendre's el patrimoni —mobiliari, aixovar...— a una jove parella, fills d'un càrrec falangista.

En aquest punt, l'autocaracterització d'Amparo Moreno i Joan Pera —en directe, en tauletes, com faria un clown— els posa uns quants anys al damunt i, en el cas de Joan Pera, l'escena recorda un dels seus millors papers de cinema, a *Forasters*, de Ventura Pons, basada en l'obra de Sergi Belbel, on Joan Pera feia el paper d'un avi amb arrugues guanyades a pols. És la millor guspira de *Visca els nuvis*, després de dues hores amb intermedi inclòs.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista

col·laborador de

Ràdio Estel

Actualitats científiques

Es pot parlar de com vivia una família de neandertals?

Ja vam parlar (el 3 de maig del 2007) en aquesta mateixa pàgina de la troballa de neandertalencs al jaciment del Sidrón (Astúries). La investigació d'aquells fòssils d'ossos que, com diguérem, pertanyien a vuit individus, continua i ja se n'han trobat els corresponents a quatre més. Ara es tenen els de tres homes, tres dones, tres adolescents y tres nens d'uns 8 anys per avall. I fins i tot s'ha pogut fer una anàlisi genètica. Els resultats s'han publicat a la revista *Proceedings* de l'Acadèmia Nacional de Ciències dels Estats Units.

Què és el que s'ha obtingut? S'ha fet analitzant l'ADN dels mitocondris, que, com hom sap per biologia, s'hereten de la mare i no del pare (perquè l'òvul té mitocondris però l'espermatozou no), cosa que permet deduir quins individus

procedeixen de la mateixa família per línia materna. El paleogenetista Carles Lalueza, de l'Institut de Biologia Evolutiva, és el primer autor de la investigació i ens diu que el resultat ha estat que els tres homes comparteixen el mateix ADN mitocondrial, però que no ho fan les tres dones. Què vol dir això? Sembla clar que els mascles eren germans, o almenys cosins, i que les femelles no tenien parentiu entre elles, i, com que tant els adolescents com els infants tenien el mateix ADN que alguna de les tres dones, es veu ben clar que feien com una sola família. Les dones, en conseqüència, eren les mares i totes tres havien arribat d'un altre lloc portades pels homes que en feren les seves esposes. Això de portar-ne la muller d'un altre lloc no es veu gens estrany, i ens diu

Crani neandertal d'adult masculí trobat a la cova del Sidrón (Astúries).

Antoni Rosas, paleoantropòleg del CSIC de Madrid, que se sap que era propi de les societats de caçadors-recol·lectors i

afegeix: «L'intercanvi es devia fer durant trobades puntuals entre els diferents grups en llocs comuns i moments relacionats amb la caça.»

Així és com els investigadors expliquen els resultats de la seva anàlisi. No podem negar que tot és molt versemblant, però resta plantejar-se un interrogant: com és que tots els individus d'aquella família múltiple perdessin la vida alhora? Devorats per carnívors violents? O per canibalisme d'una tribu veïna? O per algun terratrèmol que els vagi sepultar? Els investigadors s'inclinen pel canibalisme: van ser devorats per uns altres neandertals. Si fou així és molt de plànyer. Les restes són de fa 49.000 anys. Oi que fa pena que 49 mil·lennis enrere a Espanya es practiqués el canibalisme?

L'univers de les galàxies

27. El problema de la distribució de les galàxies

Es tracta d'un problema que no està pas resolt. Dèiem al capítol anterior que un 85 % de les galàxies s'agrupen en cúmuls. I que, de cúmuls, n'hi ha de moltes menes, des del grup local, que només en conté una vintena, fins al cúmul de Virgo, amb unes tres mil. Aquests cúmuls o agrupaments de galàxies també són anomenats pels astrònoms «metagalàxies» o «amassos de galàxies», sobretot quan no són gaire nombrosos, com és el cas del nostre grup local. Aquesta distribució en conjunts diversos no resol el problema més gros de quina forma fan tots plegats en l'univers: és uniforme, com fent una esfera? O bé és el·lipsoïdal o irregular? No ho sabem. Entre cúmul i cúmul de vegades es veuen immensos espais buits esfereïdors per la seva grandària, de milions i milions d'anys llum de longitud sense res, mentre que també s'observen cúmuls relativament pròxims. Per què aquestes diferències? I quina forma prenen les galàxies que no podem albirar per massa allunyades? Quan William Herschel va voler comptar les estrelles del cel per trobar la forma de tot el cosmos va poder arribar a la conclusió que no feien un conjunt esfèric sinó aplanat, quasi lenticular, i tenia raó. Era la forma de la nostra galàxia, que ell va confondre amb tot l'univers. No es podria fer una cosa semblant ara comptant totes les galàxies? Ens trobem impossibilitats de poder-ho fer. Per què? És el que explicarem a aquest capítol.

No es poden comptar galàxies en totes direccions

Hi ha dos inconvenients que priven de fer amb les galàxies el que Herschel va fer amb les estrelles galàctiques. Ell tenia a l'abast tota la galàxia i podia veure en totes direccions les estrelles que hi ha, però per a les galàxies no disposem del mateix camp de visió. Si enfoquem el telescopi en la direcció en què es troba el pla equatorial galàctic és impossible veure'n cap; la gran munió d'estrelles ens ho impedeixen. Cal aixecar l'instrument òptic per damunt d'aquest pla i fins que no s'ha elevat

d'uns 45° no es pot veure cap galàxia amb claredat, més avall només amb dificultat se'n poden observar algunes, perquè el nombre d'estels, cúmuls estel·lars, nebuloses i altres objectes, a part de la major quantitat de gas i pols que s'interposa, tot de la nostra galàxia, en fan molt difícil la visió. Això vol dir que només disposem, per fer un compte segur, del que es pot veure dins del con doble que, amb vèrtex la terra, té l'eix perpendicular al pla galàctic i la generatriu fent amb ell un angle de 45°. Fora d'aquest doble con ja es fa molt difícil observar i comptar galàxies.

I l'altre inconvenient és que no tenim la visió completa del cosmos en profunditat. Les galàxies més llunyanes no estan al nostre abast i, a més, quan n'observem les últimes que es veuen al més enllà que es pot, només hi veiem les més brillants i no sabem quin percentatge de les dèbils hi ha. Ara bé, si no sabem com és l'embolcall últim del conjunt de totes les galàxies és evident que no en podem saber la forma.

Per una altra banda cal tenir present la teoria de la relativitat. Segons ella l'espai és finit però sense límits. Què vol dir això? Que si allarguem cap endavant una línia recta fins a l'infinit continuaria sense deixar de ser recta al nostre darrere, perquè tot l'espai finit està com incurvat sobre ell mateix, o sigui que el dia que es pogués veure la que seria l'última galàxia visible, la podríem veure també a igual distància mirant en sentit oposat dins de la mateixa direcció. Difícil d'imaginar, perquè la nostra imaginació es resisteix a renunciar al que sembla obvi: que és un espai infinit i il·limitat com deia Newton, però la realitat podria no estar d'acord amb la representació imaginativa que en fem.

Així i tot, els astrònoms han volgut comptar galàxies per obtenir una idea més o menys aproximada de com es distribueixen pel cosmos. Pel que fa a la primera dificultat diuen que no hi ha raó per pensar que hi hagi diferències grosses en distintes zones i que el que cal és pressuposar que no serà sensiblement diferent la distribució de galàxies

a les regions inassequibles al telescopi. Si estudiem bé les que tenim a l'abast podrem parlar de com deu ser tot l'univers. I pel que fa a la segona es diu que si tenim en compte la relativitat einsteiniana ja no cal parlar de forma geomètrica: és certament com una esfera, però dins de l'espai-temps de quatre dimensions.

Què ens diuen les observacions

Les galàxies que s'han pogut comptar properes a l'eix del con que comprèn l'espai observable, com que són les més assequibles i clares, s'han pogut comptar bé fins a les de 21ª magnitud, i el resultat ha estat d'unes 12.000 per grau quadrat (recordem que un grau ocupa en el cel un quadrat que té de costat el doble del diàmetre de la Lluna). Extrapolant aquest resultat a tot el firmament celeste, són uns 80 milions de galàxies les que es podrien veure fins a la magnitud dita. Ara bé, si pensem en les que són de magnitud encara més alta fins a l'extrem del fons còsmic, hom creu que caldria multiplicar aquest nombre per 2.500, cosa que dóna 200.000 milions. Serà aquesta realment la quantitat de galàxies de l'univers?

L'americà A. Tyson va inaugurar el 1988 una nova tècnica per ampliar el coneixement de galàxies llunyanes, un detector anomenat CCD (de Charge Counting Device), que és tan sensible que arriba a enregistrar fonts lluminoses que només facin arribar a l'aparell un fotó per minut. Amb exposicions llarguíssimes ha aconseguit impressionar clíxids que han mostrat, extrapolant també de les obtingudes per grau quadrat, un total de 35.000 milions de galàxies, nombre que ja s'acosta una mica, no gaire, a les 200.000 que hem dit que es podien deduir de 80 milions multiplicant per 2.500. Potser pressuposar que calia multiplicar per 2.500 els 80 milions era massa. O potser Tyson encara no ha obtingut totes les galàxies. Cal notar aquí que en tot això s'ha hagut de tenir en compte que, si bé no és desassenyada la suposició de l'esfericitat que s'hi pressuposa per a tot el conjunt, s'ha de partir

del fet que, a causa de la distribució en cúmuls, no tots els graus quadrats del cel contenen el mateix nombre de galàxies, hi ha llocs de gran buidor i hi ha cúmuls molt atapeïts. Els resultats dits ho han hagut de prendre en consideració.

Pel que fa als cúmuls recordem que n'hi ha una gran varietat, des de petits com el nostre amb només una vintena de galàxies, fins al de Virgo, a 36 anys llum amb unes tres mil, passant pel de la constel·lació de Píscis, a 130 anys llum que en té un centenar, el de Coma Berenices, a 220 anys llum, que ja arriba a un miler, i el de Centaure, a 490 anys llum que en té unes tres-centes. Em direu: i com ho saben els astrònoms que un conjunt de galàxies forma realment un cúmul? Com es pot eliminar en aquest cas l'efecte de la perspectiva? La resposta és senzilla: comprovant que totes estan pràcticament a la mateixa distància de nosaltres, sense que es detecti moviment de separació entre elles, i veure que són igual de velles aquelles que, dins del cúmul, són del mateix tipus.

Com a anècdota hem d'afegir encara que un astrònom, Abell, va publicar el 1958 un catàleg de 2.700 amassos (=cúmuls) de galàxies que, diu, es poden repartir en 17 «superamassos». Tenia raó a considerar vàlides unes tals superestructures? Els astrònoms es van mostrar, en general, més aviat escèptics davant de la proposta. Com exemple: posa que el nostre grup local pertany al mateix superamàs que el gran cúmul de Virgo que es troba a 36 milions d'anys llum, juntament amb uns quants altres cúmuls més que, segons ell, fan una figura el·lipsoïdal de 150-180 milions d'anys llum de diàmetre, i que podríem anomenar, diu, superamàs local, el qual tindria un centre bastant allunyat del nostre conjunt de 20 galàxies. Tot això es veu una mica forçat i per això la major part dels astrònoms no accepta que els superamassos siguin estructures naturals. L'afany de trobar la manera de classificar més estructuralment pot fer imaginar més del que hi ha. El que sembla més probable és que els cúmuls fan un conjunt aleatori.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

EL ÚLTIMO EXORCISMO **

Director: Daniel Stamm.

Guionistes: Andrew Gurland i Huck Botko.

Intèrprets: Patrick Fabian, Ashley Bell, Iris Bahr, Louis Herthum, Caleb Landry Jones, Tony Bentley.

Gènere: terror.

Estats Units, color, 2010. 87 minuts. / Públic: adults.

El reverend Cotton Marcus ha perdut la fe en Déu després de veure com alguns fidels esdevenien fanàtics i les farses que suposaven moltes de les possessions demoníques. Per desmantellar el «negoci» que hi ha al voltant de l'expulsió de dimonis, contacta amb uns reporters perquè enregistrin el seu darrer exorcisme i així descobrir-ne tots els enganys.

Amb la tècnica del «fals documental», el director ens narra una història de temàtica poc original però hi imprimeix una òptica més propera. L'inici és el millor del film, ja que la interpretació del reverend parlant a la càmera resulta real i convincent. Les passes posteriors de la trama encaixen de manera correcta: nena aparentment posseïda, pare desesperat, incredulitat de Cotton...

El guió no és brillant, però sí que hi ha un ritme narratiu que manté la tensió fins als minuts finals, punt en el qual s'ensorra tot el que s'ha bastit fins aquell moment. El desenllaç no quadra i desconcerta tant que s'acaba resolent la cinta de manera confusa i gairebé sense sentit.

Humor: 1; acció: 4; violència: 4; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

THE COMPANY MEN ***

Director i guionistes: John Wells.

Intèrprets: Ben Affleck, Kevin Costner, Mario Bello, Tommy Lee Jones, Craig T. Nelson, Chris Cooper.

Gènere: drama.

Estats Units, color, 2010. 104 minuts.

Públic: joves i adults.

Bobby Walker es queda a l'atur, però no és l'únic. Els seus companys d'empresa, Phil Woodward i Gene McClary, compartiran amb ell un lloc a la cua de l'atur.

John Wells s'estrena en la direcció cinematogràfica amb aquest retrat de la fractura del somni americà. No és un film dur, en la línia de *Los lunes al sol*, ja que Wells escull tres poderosos personatges que perden, a més de la feina, el seu estatus. Mostra la vessant més humana i vulnerable de l'home arrogant que es construeix sobre la seva professió i la seva nòmina. La mirada interessant sobre els ingredients que configuren la imatge del «triomfador» que, en aquests termes, no és més que un perdedor amb sort, convenç pel seu patetisme.

És una crítica justa al sistema financer de les grans companyies, un homenatge a la família com a compromís real i com a bastida per qualsevol tipus de fracàs i una oportunitat impagable per veure quatre grans actors que aporten tota la llum i tota l'ombra amb les quals el director i guionista ha pogut armar aquesta producció semicomercial amb un toc *Sundance*. Molt recomanable per fer front a la davallada anímica que suposa la crisi actual amb l'objectiu de canviar de perspectiva i oferir un dosi d'humor.

Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

TAMBIÉN LA LLUVIA ****

Director: Icíar Bollaín.

Guionista: Paul Laverty.

Intèrprets: Luis Tosar, Gael García Bernal, Carlos Aduviri, Karra Elejalde, Raúl Arévalo.

Gènere: drama.

Espanya-França, color, 2010. 103 minuts. / Públic: majors de 16 anys.

Un equip de cinema aterra a Cochabamba (Bolívia) per rodar una pel·lícula sobre la conquesta d'Amèrica. L'objectiu del director és oferir una visió crítica de la política que va dur a terme Cristóbal Colón amb els indígenes. En la realitat, es trobaran amb una revolta popular pel preu excessiu que l'aigua costarà als pobres habitants del país.

En la història del cinema hem vist altres títols en què la filmació d'un llargmetratge era l'excusa per parlar de la relació entre cinema i realitat, subratllant sempre el món de l'art. En els guions de Paul Laverty, la realitat és la

que redimeix l'art i no el cinema qui redimeix la realitat.

Aquesta disjuntiva entre la funció social del cinema i la funció social de la persona crea altres paral·lelismes entre passat i present, realitat i ficció o artista i activista, en els quals es debaten els protagonistes. L'únic problema de la història de Laverty és l'ús de tòpics sobre la història d'Amèrica que resten rigor a una realització brillant on el marc de ficció del rodatge desapareix moltes vegades i l'espectador es veu així immers en una pel·lícula diferent, que es relaciona poderosament amb la contemporània que està mirant.

Tot i els estereotips ideològics dels quals sembla ser esclau el guió, Laverty també denuncia la hipocresia dels mateixos cineastes, que viatgen a Bolívia per abaratir costos contractant obrers que es conformen amb dos dòlars al dia per fer d'extres. Menys ambiciosa en la seva vessant històrica i de retrat social, la pel·lícula guanya pes en la seva lectura estètica, metacinematogràfica i ètica.

Humor: 1; acció: 2; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: vulgar.

El món de la televisió

LOS MISTERIOS DE LAURA ***

Dilluns – 22.00 h – La 1

Segona temporada d'aquesta sèrie que tracta, amb una bona dosi d'humor, casos policials als quals ha de fer front una dona que, a primera vista, sembla poc qualificada per exercir de detectiu. María Pujalte interpreta amb desimboltura el paper protagonista afrontant amb decisió, més per ingenuïtat que per coratge, els casos des d'una perspectiva molt personal. El seu temperament meticulós, observador i deductiu la porta a analitzar les proves de la mateixa manera que ho farien Colombo o la Sra. Fletcher. *Los misterios de Laura* aporten a la ficció espanyola una òptica amable i atípica amb al qual s'intenta oferir un passatemps lleuger. Les trames, amb alguns desajustaments tolerables, es troben a mig camí entre la comèdia i el drama, i proposa un joc de pistes i detalls que l'espectador pot seguir. L'elenc de personatges es troba ben definit i cadascun d'ells aporta la seva riquesa a la trama. Pot ser que els estereotips siguin més comuns del que seria desitjable i les històries una mica predictibles, però aquesta ficció no busca ni rigor ni seriositat en les seves propostes.

Escolta la música i pensa...

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquest és el títol del programa que s’inicia poc després de la mitjanit i que s’allarga fins a les sis de la matí, a trenc d’alba. Un bloc de sis hores de música que intenten reflectir l’estil, la manera de fer, l’esperit de Ràdio Estel pel que fa la música: delicada, suau, gens estrident, molt acuradament seleccionada d’entre el repertori dels millors intèrprets i compositors d’arreu del món, d’ara i de sempre. La música clàssica conviu amb la *new age* sense estridències, amb tota normalitat, sense que soni estrany o forçat. I amb una important presència dels cantants i compositors catalans.

De dilluns a divendres la programació musical de Ràdio Estel comença a les 10 del matí fins a l’hora de connectar amb Montserrat per radiar en directe les laudes, acabades les quals torna fins a les vuit del vespre. Una llarga franja amb la paraula justa i necessària per posar-nos al dia del que passa al món i de l’actualitat relacionada amb l’Església i els moviments socials de solidaritat que desenvolupen la seva acció arreu de Catalunya.

Després d’un ventall de programes parlats d’actualitat, reflexió i debats, i de programes monogràfics dedicats a diversos gèneres, la selecció musical *non stop* torna a prendre l’antena just al començament del nou dia. L’estil de la música és el mateix, *estil Estel*, amb la diferència que de dia predominen les peces cantades i de nit, les instrumentals. Una oferta única que permet estar en companyia d’una tria que ajudi a conquerir una gran tranquil·litat d’esperit i la pau interior necessària per viure amb plenitud el dia a dia.

Escolta la música, i pensa. Aquesta és la nostra invitació diària des d’una fórmula de programació que inclou a més de pensaments i reflexions fonamentades en la filosofia que ja fa gairebé vint anys va inspirar la creació de Ràdio Estel: la propagació radiofònica d’un missatge humà i cristià a través de la paraula, però també de la música, la més universal de les arts, l’única capaç de fer bategar alhora milions de cors arreu del món.

Una selecció feta a partir d’un determinat estil que ens identifica plenament d’entre tanta oferta radiofònica com hi ha en el dial, amb un missatge ben escollit i amb la qualitat per bandera.

Us invitem a compartir-la amb nosaltres. I a fer les vostres aportacions a manera d’opinions, de crítiques, o simplement, de peticions.

Graella de Ràdio Estel

María Sierra és la responsable de seleccionar el repertori de música que conforma «l’estil Estel».

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari	
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00	
	l'Evangeli								
							De matinada		
1.00	Dietaris de música i músics							1.00	
2.00	Informació							2.00	
								3.00	
	Informació								
3.00								3.00	
	Informació								
4.00								4.00	
	Informació								
5.00								5.00	
	Informació								
6.00	L'albada						La cantata del diumenge	6.00	
7.00	Titulars							7.00	
	El Rosari						7.30		
	l'Evangeli								
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30	
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00	
8.30						Església viva	Església d'Urgell	8.30	
9.00						Serveis (Temps)		9.00	
	Sons de la terra					Tot sardana			
	Informatiu						Santoral	10.00	
10.00	Santoral					A tota costa	Avui és festa	10.30	
10.30							La taula de l'Evangeli		
11.00	Informatiu					Microestel	Missa Conventual des de Montserrat	11.00	
11.30	Microestel					Trotamundos			
12.00	Àngelus					Trotamundos			Petit concert de migdia
	Titulars						Fundacions	12.30	
12.30	Microestel								
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Microestel		13.00	
13.30	Microestel					Tenim un problema	Rutes per Catalunya		
14.00	Informatiu					Fora d'àrea		14.00	
14.30	Microestel								
15.00	Informatiu					Escolta'm	Gent jazz	15.00	
15.30	Microestel								
	Microestel								
16.00	Informatiu					Microestel		16.00	
16.30	Comentari General								16.30
	Informació								
17.00								17.00	
17.30	Microestel					Microestel			
18.00	Informatiu					Gent Gran	La taula de l'Evangeli	18.00	
18.30	l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30	
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							19.00	
19.00									
19.30						Microestel	19.30		
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	20.00	
21.00	Informatiu					Microestel		21.00	
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)		
22.00	Andorra actualitat					Microestel		22.00	
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió		
23.00	Microestel							23.00	
	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)		
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari	

□ Espais de radiofórmula

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

- **TERRA SANTA.**— La Custòdia de Terra Santa ha renovat la seva pàgina web (www.custodia.org). D'una manera més senzilla i directa es poden descobrir els Llocs Sants i la missió dels franciscans, navegant entre moltes imatges, vídeos i informacions actualitzades.
- **JMJ.**— La classe de Religió ja té la seva web sobre la Jornada Mundial de la Joventut 2011: www.edelvives-jmj2011.com. Es tracta de materials didàctics elaborats com a desenvolupament curricular de la classe de Religió, que tots els professors podran emprar en el marc de les seves programacions didàctiques.

BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 8 de maig**, en la missa de les 10.30, entrada: *Jubilare Deo* de Halmos; aspersió: *Vida aquam* de Victoria; ofertori: *Lauda anima mea* de Palestrina; comunió: *Cantate Domino* de Blancafort; sortida: *Regina caeli* de J. P. Pujol; el **diumenge 15**, a les 10.30, entrada: *Misericordia Domini* de Pitoni; ofertori: *Deus, Deus meus* de Fabià Santcovski (estrena. Projecte de col·laboració amb el Departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); comunió: *Ave verum* de Saint-Saëns; sortida: *Regina caeli* d'Aichinger.
- **ASSOCIACIÓ CIC.**— Aula d'extensió universitària de la gent gran: el **dilluns 9 de maig**, a les 17.00, *Realitat, bellesa i revolució: les paradoxes del surrealisme*, a càrrec d'Àlex Mitrani (historiador de l'art). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **dilluns 9 de maig**, a les 19.30, conferència

El silencio del Buddha. Una introducción al ateísmo religioso de Raimon Pannikar, a càrrec de Victorino Pérez Prieto. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 880 888.

- **PARRÒQUIA DE SANT FRANCESC DE PÀOLA.**— El **dimarts 10 de maig**, de 9.00 a 20.00, adoració continuada al Santíssim Sagrament. C/ Ramon Turró, 324-330 - Barcelona.
- **CAIXAFORUM.**— El **dimarts 10 de maig**, a les 19.00, projecció de la pel·lícula *Living in emergency*, entorn de l'exposició «Haití 34 segons després»; el **dimecres 11**, a les 18.00, taula rodona sobre *Innovació i empreudoria social en les ONG*; a les 19.30, Luis Alberto de Cuenca (professor de recerca del CSIC i poeta) dissertarà sobre *La poesia grega antiga i tres poetes moderns: Stefan George, Salvatore Quasimodo i Rubén Darío*; el **dijous 12**, a les 19.30, conferència d'Adan Kovacsics (traductor i escriptor) sobre *Les cartes de Kafka a Felice i a Milena*; el **diumenge 15**, a les 13.00, activitat familiar *Arts de carrer (i si plou, també!)*. Av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600.

Casal
Loiola

- **CASAL LOIOLA.**— El **dimecres 11 de maig**, de 19.00 a 20.00, meditació transcendental amb Enric Seguí, s.j. Més informació: tel. 934 156 434, info@casalloiola.org, www.casalloiola.org.
- **PARRÒQUIA DE SANT CARLES BORROMEU.**— El **dimecres 11 de maig**, de 8.00 a 20.00, i el **dijous 12 i divendres 13**, de 8.00 a 22.00, adoració continuada al Santíssim. C/ Sant Lluís, 89-98 - Barcelona.
- **COSMOCAIXA.**— El **dimecres 11 de maig**, a les 19.00, conferència de José Luis Sanz i Jordi Agustí sobre *La vall de Gwangi*; el **dissabte 14**, nit dels museus: art i ciència. Més informació: c/ Isaac Newton, 26 - Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **PARRÒQUIA DE SANT JOAN M. VIANNEY.**— El **dijous 12 de maig**, de 8.00 a 20.00, adoració continuada al Santíssim. C/ Melcior de Palau, 56 - Barcelona.
- **VIDA CREIXENT.**— El **dijous 12 de maig**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Bienaventurados*

los perseguidos por causa de la justicia y por causa del Evangelio, porque de ellos es el Reino de los cielos. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

- **ECONOMIA.**— El **dijous 12 de maig**, a les 19.30, es presenta el quadern de Cristianisme i Justícia *Crisi, un final per escriure?*, de Benjamín Bastida, catedràtic de Política Econòmica (UB). Hi participaran l'autor; Arcadi Oliveres (professor d'Economia, UAB, i president de Justícia i Pau) i Salvador Busquets (economista i director d'Arrels Fundació). C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

- **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El **dijous 12 de maig**, a les 19.30, setmana de poesia de Barcelona. Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona.
- **SAGRADA FAMÍLIA.**— El **dijous 12 de maig**, a les 20.15, missa solemne i adoració eucarística fins a les 1.00. S'inaugura amb aquest acte un torn mensual d'adoració, el segon dijous de cada mes. C/ Provença, 450 - Barcelona.
- **PARRÒQUIA DE SANTA AGNÈS.**— El **divendres 13 de maig**, de 8.00 a 24.00, adoració continuada al Santíssim. C/ Sant Elies, 23 - Barcelona.
- **PARRÒQUIA DE SANT ISIDRE LLAURADOR.**— El **divendres 13 de maig**, d'11.00 a 20.00, adoració continuada al Santíssim. C/ Aprestadora, 3 - l'Hospitalet de Llobregat.
- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **dissabte 14 de maig**, de 10.00 a 17.00, trobada de reflexió pasqual *Experiència del goig de la Pasqua*, amb Marcel Capellades, ermità de Sant Salvador. C/ Anglès, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.
- **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— El **dissabte 14 de maig**, de 10.30 a 13.00, al Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra, 6 - Barcelona). Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es.
- **MONESTIR DE SANTA MARIA LA REAL.**— El **dissabte 14 de maig**, a les 17.00, pronunciarà els vots temporals la Gna. Sandra de la Santíssima Trinidad Ndolo, segons la regla de santa Clara. La celebració eucarística serà presidida pel visitador episco-

pal, Mn. J. A. Arenas. C/ Pomaret, 34 - Barcelona.

- **ADORATRIUS.**— Adoració continuada al Santíssim: del **dissabte 14 de maig**, a les 8.00, al **diumenge 15**, a les 24.00. C/ Salses, 12 - Barcelona.
- **FESTA D'ARBOLÓ.**— El **diumenge 15 de maig**, a les 17.30, celebració de la festa d'Arboló a l'església de Santa Anna de Barcelona. Oficiarà l'eucaristia Mn. Francesc Romeu.
- **CENTRE EDITH STEIN.**— El **dilluns 16 de maig**, a les 20.00, s'inicia el grup de reflexió entorn de l'evangeli. Les sessions seran conduïdes per Mn. Jordi Cussó. Auditori Centre Edith Stein, c/ València, 244, 4t - Barcelona, cediths-stein@dpuniversitaria.org.
- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 19 de maig**, a les 20.00, trobada sobre *Santa Clara: centenari dels inicis*. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 - Barcelona.
- **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El **dijous 19 de maig**, a les 20.00, sopar hora europea sobre *Conciliació i responsabilitat a la llar*, amb Maria Rosa Buxarrais, Jordi Cabrisses, Lluís Flaquer i Vicent Martínez. Reserves: tel. 932 722 950.
- **CENTRE DELÀS.**— IV Seminari del Centre Delàs sobre *Les noves tendències de la militarització, un risc per la pau*, els **dilluns 30 de maig, 6, 20 i 27 de juny**, a les 19.00. Més informació i inscripcions: tel. 933 176 177, info@centredelas.org.
- **ICONES.**— Curs d'iconografia del **divendres 22 de juliol al diumenge 31**, a Arenys de Mar, impartit per Giancarlo Pellegrini (titular de l'Studio Iconografico Labarum Coeli de Bolonya). Més informació: tel. 972 262 210 i 628 772 969, carmenayguavives@gmail.com.

LLEIDA

- **COVA DEL PARE PALAU.**— El **cap de setmana del 13 al 15 de maig**, Enneagrama amb l'acompanyament de Fernanda Villanueva i Mireya Hernández, c.m.t. Més informació: tel. 973 794 883 i 692 135 930, covapalapau@yahoo.es.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- **JORNADA DIOCESANA DE LA FAMÍLIA.**— El **diumenge 15 de maig**, a les 12.00, eucaristia a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat; dinar de germanor a la Casa de l'Església; a les 15.00, intervenció d'Armand Puig, degà de la FTC, sobre *La Paraula de Déu en la preparació del sagrament del matrimoni*.

Serveis d'higiene... Greenservice

- Desinsectació • Desratització
- Desinfecció • Control d'aus urbanes • Tractament de fustes

Greenservice us ofereix experiència avalada per la feina feta pel nostre equip tècnic, i us garanteix eficàcia i absoluta seguretat en els resultats.

GREENSERVICE

c/ Ramón Turró, 47 - 08005 Barcelona
Tel. 934 855 399 - Fax 933 090 890
Mòbil: 691 314 063 - 616 960 952
Greenservice@greenservice-ambiental.com
Visiteu-nos a:
www.greenservice-ambiental.com

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

CRISTINA PERRAMON, COORDINADORA DEL MOVIMENT ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL

«Déu ha posat el timó a les nostres mans»

Samuel Gutiérrez

«Un moviment descaradament cristià.» Amb aquest eslògan, més proper al màrqueting publicitari que a la pietat popular, es defineix el moviment Encontres de Promoció Juvenil. Amb més de 40 anys d'experiència a Catalunya i altres països d'arreu del món, aquesta proposta de vida cristiana per als joves té com a màxim objectiu afavorir una triple trobada: amb Déu, amb un mateix i amb els altres. Heus aquí el nucli d'una fe que sota el símbol d'un timó és cridada a definir el rumb quotidià de la vida de molts joves. Més informació: <http://epjbarcelona.blogspot.com> – tel. 933 525 551.

Ens podríeu fer cinc cèntims sobre el moviment Encontres de Promoció Juvenil?

Encontres de Promoció Juvenil és un moviment fundat pel P. Josep M. Pujades, nascut a Canet de Mar. Aquest moviment el va fundar a Medellín (Colòmbia) l'any 1968 i a través del cardenal Narcís Jubany va arribar a Barcelona l'any 1974. Encontres és un moviment cristià diocesà format per joves i dirigit a joves. Som joves que hem descobert o redescobert la manera de viure la nostra fe i que la volem transmetre a altres joves sense grans xerrades teològiques ni catequètiques; sinó amb dinàmiques de grup, experiències vivencials i sobretot compartint des del que som, tot intentant construir i transmetre la civilització de l'amor.

Quina relació té Encontres amb Cursets de Cristiandad?

La relació d'Encontres amb Cursets és que el P. Josep M. Pujades va veure que la forma com es vivia la fe a Cursets també era bona per a gent més jove, i d'aquesta manera va adaptar l'estil de Cursets per a joves, i va sorgir

així el moviment d'Encontres.

Quina ha estat la història i influència d'EPJ a Catalunya?

Des de l'any de la seva fundació s'han realitzat 145 encontres. S'acostumen a fer tres encontres cada curs escolar. Després de Barcelona, el moviment també es va estendre a Pamplona, Sòria, València i Itàlia. És un moviment internacional, que està present a molts països d'Amèrica Llatina, com ara Mèxic, Veneçuela, Costa Rica... i també als Estats Units. A Barcelona ens reunim actualment cada dimarts al vespre durant tot el curs escolar al pis que tenim al Passeig de Fabra i Puig (n. 260, 3r 2a).

Quina és la vostra especificitat com a proposta per als laics?

Volem oferir l'oportunitat de viure una experiència de triple encontre: amb un mateix, amb els altres i amb Déu. Ho fem a partir del plantejament d'interrogants que conviden de forma voluntària a reflexionar sobre la nostra situació personal, sempre des del respecte i sota el lema de «a tot es convida i a res no s'obliga». Volem que

els joves puguin fer experiència que és possible ser un jove cristià en la societat d'avui dia i que descobreixin la fe com un estil de vida.

En el vostre emblema apareix un timó... És això el que també voleu oferir: un nou rumb per a la vida dels joves?

Sí, podríem dir que sí. El que volem transmetre amb aquest símbol és que Déu ha posat el timó a les nostres mans perquè cadascú de

nosaltres som el timoner del nostre propi destí.

Què cal per formar part del moviment?

Primerament ser jove, entre 18 i 25 anys. El moviment està obert a gent amb inquietuds espirituals o de recerca personal que pertanyin o no a altres grups de moviments o parròquies.

Per a tu, personalment, què ha significat el moviment Encontres de Promoció Juvenil?

Per a mi, Encontres de Promoció Juvenil ha significat un canvi en la meua vida, tant a nivell espiritual com en la manera de viure la fe. Abans creia, però no practicava, i des que vaig conèixer Encontres he integrat la fe i la forma de viure-la en el meu dia a dia. També m'ha ajudat a aprendre a fer pregària i a comunicar-me amb Déu. A part de tot això m'ha servit per conèixer gent, compartir vida i experiències de vida, així com també veure que hi ha joves que tenen inquietuds, però que no havien trobat on compartir-les.

Eduard Brufau

Rauxa

L'amor és la llei del cristià

La primera encíclica del papa Benet XVI va ser *Deus caritas est*, Déu és amor, títol que condensa perfectament el nucli de la fe cristiana. Aquest amor és la nostra llei, el fonament sobre el qual es construeix tota l'Església, i per a cadascun dels cristians esdevé la veritable guia moral al llarg de tota la vida. És un principi prou conegut per tots nosaltres, però fer-lo realitat i viure'l de debò cada dia és un repte gens fàcil, una veritable prova per als cristians. És per aquest motiu que no s'hi insistirà mai prou.

Que l'edifici de l'Església es fonamenti en l'amor de Déu vol dir que tot hi queda supeditat. La teologia, la litúr-

gia, els dogmes i tants altres dons preciosos i necessaris, només tenen sentit si neixen a partir de l'amor, l'obeeixen i el posen de manifest. Si, en canvi, es construeixen sense tenir en compte aquest fonament, tot l'edifici trontolla. Semblantment, quan cadascun dels cristians actuem segons la llei de l'amor, treballem veritablement pels plans de Déu. Però cada vegada que menyspreem els germans, els veiem inferiors a nosaltres i ens creiem més purs que els altres, llavors caiem en el fariseisme, actuem segons els nostres ridículs interessos i faltem a la caritat. Si som cristians, l'amor a Déu i als germans ha d'estar per damunt de tot.

Pensant-ho millor

Francesc Malgosa Riera
Prevere, poeta i escriptor

DIÀLEGS ÍNTIMS (10)

Maria, la rosa i el Roser de maig

Cada any per Sant Jordi se m'acut una ocurrència a la qual no podré donar acompliment: trobar la rosa més xamosa del món i lliurar-la, mà a mà, a Maria, la mare de Jesús. Em direu que la millor rosa que puc oferir-li és la rosa encesa d'una veritable estimació. Però som humans, i els signes quan són signes sincers i vehiculen les nostres vivències interiors són com paraules vives i lluminoses que fa goig de mirar, d'admirar i d'acollir.

És possible que aquest sentiment expressi com una mena de llangor interior perquè, pel meu compromís de vida i per la meua edat, no hi ha prop meu cap singular presència física femenina ben meua. Ja que estem en l'àmbit dels «diàlegs íntims» favorable a les confidències, vull dir que desitjo i espero que l'amor maternal de Maria m'acompanyi ara i sempre fins a l'últim instant de la meua vida. Demanar-li això a una mare és saber que ja ho tenim concedit per endavant, oi? Només cal tenir el cor obert.

Diuen els teòlegs que Déu és Pare i Mare. Jo penso que Maria és la icona de l'amor maternal de Déu envers tota la humanitat. De la Maria «històrica» en sabem poc, perquè l'evangelí en diu poc; però la fe i l'amor s'expressen més amb fets que amb paraules. El verb de Déu al fer-se home, necessita una mare. En la nostra vivència de la fe és una bona drecera poder arribar al cor del Fill passant pel cor de la Mare.

De vegades penso que els cristians hem enaltit tant la maternitat «divina» de Maria, que hem afeblit l'exemplaritat del seu «misteri humà». Aquella noia jove i pobra, sense estudis, vivint en el si d'una família pobra, en un poble i en un país pobres; el seu singular itinerari interior de fe acceptant la incomprendible missió que el Senyor li confiava; la responsabilitat en el creixement i en l'educació del seu fill portador d'un misteri impen-sable, que als trenta anys se'n va de casa, encarant-se amb fets i paraules desconcertants als poders religiosos i polítics. A tot això cal afegir-hi les enraonies de familiars, parents, amics, veïns i les estretors de tota mena de la vida d'aquell temps, etc. Aquell Fill... Ai, marona meua!, com m'agradaria trobar la rosa més xamosa del món i lliurar-te-la mà a mà. Tinc la certesa que, malgrat la meua pobresa i les meves misèries, la mirada maternal dels teus ulls i el teu somriure amorós donarien llum i conhort al meu viure.